

ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Φιλοσοφικές Θέσεις

Συλλογική Δημιουργία

Εκδόσεις Ολιστικής Αρμονίας

ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Φιλοσοφικές Θέσεις

Συλλογική Δημιουργία

Οι Αρθρογράφοι που συμμετέχουν είναι
(με αλφαβητική σειρά)

Βράτολη-Βολχάουπ Τεό - Κολλέγιο Μεταφυσικών Επιστήμων

Κοσμάογλου Σμάρω - Ομακείο

Κοσσυφίδου Ελένη - Σύλλογος Γιόγκα Ελλάδος

Μπούρα Δήμητρα - Ομάδα της Ανθρωπότητας

Νατζέμν Ρόμπερτ Ηλίας - Αρμονική Ζωή

Παπαγεωργίου Λάζαρος - Άρτος και Δράση

Παπαδομιχελάκη Ασπασία - Θεοσοφικό Κίνημα

Σιμονέτος Γαβριήλ - Επιστήμη της Πνευματικότητας

Και ο καλεσμένος μας, ο Καθηγητής Αστροφυσικής
στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, **Μάνος Δανέζης**

Περιεχόμενα

Εισαγωγή ...σελ. 7

Άρθρο 1 - **Η ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΤΗΤΑ**
Δρ. Ε. Δανέζης - Επίκουρος καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών σελ. 11

Άρθρο 2 - **ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥΤΟ ΜΕΓΑ ΕΣΤΙ....!**
Ελενη Κοσσυφιδου σελ. 35

Άρθρο 3 - **ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟ ΤΟΥ ΕΝΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑΥΤΟ-ΧΡΟΝΑ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ** Τεό Βράτολη- Βολχάουπτ σελ. 41

Άρθρο 4 - **Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΜΙΑ ΜΑΓΙΚΗ ΥΠΑΡΞΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΥΜΠΙΑΝ** Τεό Βράτολη- Βολχάουπτ σελ. 45

Άρθρο 5 - **ΘΕΟΣ, ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ**
Σταχυολόγηση Γαβριήλ Σιμονέτος σελ. 51

Άρθρο 6 - **Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ**
Ρόμπερτ Ηλίας Νατζέμυ σελ. 91

Άρθρο 7 - **Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΤΟΝ ΦΥΣΙΚΟ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΚΟΤΗΤΑΣ** Δήμητρα Μπούρα σελ. 117

Άρθρο 8 - **Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ**
Λάζαρος Παπαγεωργίου σελ. 127

Άρθρο 9 - **ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ** Ρόμπερτ Ηλίας Νατζέμυ σελ. 131

Άρθρο 10 - **ΖΕΥΞΗ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥ**
Ελένη Κοσσιφύδου σελ. 153

Εκδόσεις Ολιστική Αρμονία

Τ.Θ. 93 Μαρκόπουλο

Ελλάδα, 19003

www.HolisticHarmony.com/greek
armoniki@holisticharmony.com

© 2011 Εκδόσεις Ολιστική Αρμονία

Μακέτα εξωφύλλου από "Ruby Red" Διαφημιστική

isbn 0-9770813-9-7

Άρθρο 11 - **Η ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ.** Δήμητρα Μπούρα σελ. 159

Άρθρο 12- **ΟΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΠΟΥ ΔΙΕΠΟΥΝ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ** Σμάρω Κοσμάογλου σελ.165

Άρθρο 13 - **ΚΑΡΜΑ: Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΑΙΤΙΟΤΗΤΑΣ** Ασπασία Παπαδομηχελάκη σελ. 171

Άρθρο 14 - **ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΑΘΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΟ - ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΤΗΤΑ** Δήμητρα Μπούρα σελ. 191

Άρθρο 15 - **ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ** Τεό Βράτολη-Βολχάουπτ σελ. 197

Άρθρο 16 - **ΒΙΩΣΤΕ ΤΗΝ ΑΔΙΑΚΟΠΗ Σ'ΥΝΔΕΣΗ ΣΑΣ ΜΕ ΤΗ ΘΕΪΚΗ ΑΓΑΠΗ** Ρόμπερτ Ηλία Νατζέμυ σελ. 203

Πληροφορίες σχετικά με τους αρθρογράφους σελ. 213

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αγαπημένοι μας αναγνώστες,

Μετά την επιτυχή έκδοση του βιβλίου «Εγχειρίδιο επιβίωσης και ανάπτυξης στην κρίση» και τα ευμενή σχόλια που ακολούθησαν, ο Ρόμπερτ Νατζέμυ, υπεύθυνος της Αρμονικής Ζωής και μέλος της Κίνησης Φιλοσοφικών και Μεταφυσικών Ομάδων*, είχε την ιδέα να αναλάβει και πάλι την πρωτοβουλία για την έκδοση αυτού του βιβλίου, που αναφέρεται στις αντιλήψεις που επικρατούν σήμερα μεταξύ των αναζητητών διαφόρων πνευματικών ομάδων της πατρίδας μας, σχετικά με τα υπαρξιακά ερωτήματα του ανθρώπου.

Τα άρθρα που περιλαμβάνονται μέσα σε αυτό το βιβλίο είναι σκέψεις, ιδέες και αντιλήψεις μερικών μελών των ομάδων της Κίνησης καθώς και του διακεκριμένου επιστήμονα Κου Δανέζη που συχνά συμμετέχει και τιμά τις εκδηλώσεις της, και στον οποίο εκφράζουμε τις θερμές ευχαριστίες μας .

Είναι σκέψεις βγαλμένες μέσα από την αιώνια ανάγκη του ανθρώπου να καταλάβει τον Θεό, τον άνθρωπο, τη μεταξύ τους σχέση και τον σκοπό της «Θεϊκής Δημιουργίας».

Θεός και Άνθρωπος

Παρόλο που οι Αλήθειες και οι Πραγματικότητες παραμένουν αναλλοίωτες μέσα στον χρόνο, οι αντιλήψεις γι' αυτές αλλάζουν ανάλογα με τις εποχές, την κουλτούρα και το επίπεδο συνειδητότητας των ανθρώπων.

Όσα περιλαμβάνονται σε αυτό το βιβλίο δεν έχουν σκοπό να διδάξουν ή να υποδείξουν τίποτα το καινούργιο και ακόμα περισσότερο να υποτιμήσουν τη γνώση του παρελθόντος.

Είναι το αποτέλεσμα της ανάγκης μας σήμερα, να συζητήσουμε και να καταγράψουμε συλλογικά τις απόψεις μας σχετικά με τα θέματα που προαναφέρθηκαν.

Η ιδιαίτερη σημασία αυτών των κειμένων βρίσκεται στο πως οι διαφορετικές θεωρήσεις της ίδιας ιδέας, βοηθούν τον αναγνώστη να συνθέσει τη δική του αντίληψη για την πραγματικότητα.

Επιθυμία όλων μας είναι, το βιβλίο αυτό να βοηθήσει τον κάθε αναγνώστη να αναζητήσει και να θυμηθεί τις αλήθειες που “η ψυχή μας γνωρίζει και ο νους μας έχει ξεχάσει”.

**Η “Κίνηση Φιλοσοφικών και Μεταφυσικών Ομάδων για ελεύθερη πνευματική έκφραση” είναι μια συνεργασία Ομάδων, με κοινό σκοπό την ανάπτυξη των ανθρωπίνων αρετών και σχέσεων και την εκπλήρωση του Προορισμού του ατόμου όπως ο καθένας τον αντιλαμβάνεται.*

Οι Αρθρογράφοι που συμμετέχουν είναι (με αλφαβητική σειρά)

Βράτολη-Βολχάουπτ Τεό - Κολλέγιο Μεταφυσικών Επιστημών

Κοσμάογλου Σμάρω – Ομακοείο

Κοσσυφίδου Ελένη - Σύλλογος Γιόγκα Ελλάδος

Μπούρα Δήμητρα - Ομάδα της Ανθρωπότητας

Νατζέμυ Ρόμπερτ Ηλίας - Αρμονική Ζωή

Παπαγεωργίου Λάζαρος - Άρτος και Δράση

Παπαδομιχελάκη Ασπασία - Θεοσοφικό Κίνημα

Σιμονέτος Γαβριήλ - Επιστήμη της Πνευματικότητας

Και ο Καθηγητής Αστροφυσικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Μάνος Δανέζης.

Στο τέλος του βιβλίου θα βρείτε πληροφορίες για τους αρθρογράφους.

Το βιβλίο προσφέρεται σε προσιτή τιμή με στόχο να φτάσουν αυτές οι χρήσιμες ιδέες και φιλοσοφικές έννοιες σε όσους το δυνατόν περισσότερους αναγνώστες.

Με αγάπη από όλους μας

Η Νέα Πολιτισμική Συνειδητότητα

Δρ. Ε. Δανέζης

Επίκουρος καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών

Εισαγωγή

Όπως έχει οριστεί, *Natura* ονομάζουμε το σύνολο των μόνιμα εγγεγραμμένων στο ανθρώπινο DNA δεδομένων και πληροφοριών, που κάθε ένας χρησιμοποιεί αυθόρμητα ως κάτι γνωστό και αναλλοίωτο, άσχετα αν κατέχει επαρκώς το τι είναι ακριβώς αυτό στο οποίο αναφέρεται. Όμως, όπως είναι φυσικό, μέσα στην ανθρώπινη *Natura* περιλαμβάνονται, εκτός των θετικών στοιχείων, και όλα τα ανθρώπινα δόγματα, οι κοινωνικές αγκυλώσεις, τα επιστημονικά αξιώματα και οι προσωπικές ανθρώπινες εμμονές.

Αντίθετα, ανθρώπινη *Cultura* ονομάζουμε το σύνολο των γεγονότων, πληροφοριών ή απόψεων της ανθρώπινης *Natura*, τις οποίες διερευνούμε, προκειμένου να τις επεκτείνουμε, να τις διορθώσουμε ή να τις ανατρέψουμε.

Δυστυχώς όμως, όπως όλοι έχουμε αντιληφθεί, η δυτική *Cultura* διέρχεται μια περίοδο δραματικά αυξανόμενης κρίσης, η οποία συν το χρόνω αποσαθρώνει τις παγκόσμιες κοινωνικές δομές.

Το φαινόμενο αυτό δεν έχει τοπικά χαρακτηριστικά, αλλά αφορά και αναφέρεται στο σύνολο του δυτικού κόσμου, αν και εξωτερικεύεται με διαφορετικούς τρόπους στις διάφορες τοπικές κοινωνίες, αναλόγως του βαθμού εξέλιξής τους.

Ως παράδειγμα αναφέρουμε τη διεθνή οικονομική κατάρρευση που βιώνουμε και η οποία δεν είναι το αίτιο αλλά το αποτέλεσμα μιας ολοκληρωτικής κατάρρευσης αξιών και ιδεών.

Οι διαπιστώσεις αυτές οδηγούν στο συμπέρασμα ότι δεν βρισκόμαστε μπροστά σε μια δυσλειτουργία ενός κοινωνικού συστήματος, αλλά σε φαινόμενα πολιτισμικής κατάρρευσης αυτού που αναφέρεται ως Δυτικός Πολιτισμός.

Χαρακτηριστικό φαινόμενο αυτής της κατάρρευσης είναι η εγκατάλειψη των αρχών της συλλογικότητας, της κοινωνικότητας και του κοινοτικού πνεύματος, δηλαδή των βασικών στοιχείων δόμησης του πολιτισμού μας.

Η συλλογικότητα έχει αντικατασταθεί από την ιδιώτευση, την υποκειμενικότητα, την ατομικότητα και τον εγωκεντρισμό. Με τον τρόπο αυτό η κοινωνία χάνει τη συνοχή της και αυτοδιαλύεται σε ένα σύνολο συγκρουόμενων ατόμων. Το **εγώ** αντικαθιστά το **εμείς**. Το **είμαι** αντικαθίσταται από το **έχω**. Με τον τρόπο αυτό ο δυτικός πολιτισμός από κοινωνικός, μετατρέπεται σε εξατομικευμένο και συν τω χρόνω φθείρεται, διαφθείρεται και καταρρέει.

Την κατάρρευση αυτή, η οποία, αργά ή γρήγορα, θα οδηγήσει το Δυτικό Πολιτισμό σε μεγάλες περιπέτειες, είναι επιτακτική ανάγκη να τη σταματήσει η ανάπτυξη ενός νέου Δυτικού Πολιτισμικού Ρεύματος, το οποίο θα πρέπει να στηρίζεται, τόσο στις ανθρωπιστικές αρχές, τις οποίες ο Δυτικός Πολιτισμός έχει προ πολλού και εξ ολοκλήρου λησμονήσει, όσο και στο νέο επιστημονικό πνεύμα που επιτάσσει την ανάπτυξη μιας νέας λογικής και ηθικής της επιστήμης. Η νέα επιστημονική λογική και ηθική, όσο και να φαίνεται παράδοξο, σε πολλές περιπτώσεις επιβεβαιώνει και πρακτικά, πάγιες φιλοσοφικές εννοήσεις και εξ αποκαλύψεως θέσεις.

Η ριζική αλλαγή των επιστημονικών ιδεών, αλλά και η αποδεικτική διαδικασία, απενοχοποιούν μια σειρά θεολογικών και μεταφυσικών εννοήσεων, οδηγώντας την κοινωνία μας σε ένα νέο πολιτισμικό μέλλον, τόσο στο επίπεδο της κοινωνικής δομής όσο και των θεολογικών δογμάτων.

Σήμερα πλέον η επιστημονική γνώση αποτελεί ένα ισχυρό όπλο, προκειμένου να τεκμηριωθούν με τον καλλίτερο τρόπο πολλές εσωτερικές αλλά και θεολογικές θέσεις, οι οποίες λειδορούνταν σκαιά ως μη επιστημονικές και έξω από τη λογική πραγματικότητα.

Πολιτισμός και βασικές έννοιες

Το πρώτο όμως ερώτημα που θα τεθεί είναι: «με ποιον τρόπο το περιεχόμενο της νέας επιστημονικής σκέψης μπορεί να αναμορφώσει τις δομές του καταρρέοντος δυτικού Πολιτισμικού Ρεύματος;»

Αρχικά, θα πρέπει να αντιληφθούμε ότι οι Θετικές Επιστήμες δεν θεμελιώνονται πάνω σε πειραματικά αποδεδειγμένες έννοιες, όπως αφήνουμε πολλές φορές να εννοηθεί.

Οι βάσεις των θετικών επιστημών είναι τρεις έννοιες: η ύλη (μάζα), ο χρόνος και ο χώρος (διάσταση). Οι έννοιες αυτές, όπως γνωρίζουμε, αλλά δεν το ομολογούμε, δεν είναι χειροπιαστά και αντικειμενικά προσδιορισμένες, αλλά φιλοσοφικά κατηγορήματα, προσδιοριζόμενα με διαφορετικούς τρόπους από διαφορετικούς πολιτισμούς ή σε διαφορετικές εποχές.

Το ενδιαφέρον όμως, είναι ότι οι έννοιες αυτές δεν αποτελούν τη βάση μόνο των θετικών επιστημών, αλλά και των άλλων συνιστωσών ενός πολιτισμικού ρεύματος, της θρησκευτικότητας και της κοινωνικής φιλοσοφίας.

Αν ανατραπεί λοιπόν το εννοιολογικό περιεχόμενο αυτών των φυσικών εννοιών, θα αλλάξει σιγά-σιγά η επιστημονική, θρησκευτική και κοινωνική βάση του δυτικού πολιτισμού και, αργά ή γρήγορα, ολόκληρη η δομή του πολιτισμού μας.

Η ανατροπή, όμως, του εννοιολογικού περιεχομένου αυτών των φυσικών εννοιών έχει ήδη συντελεστεί. Οι κλασικές επιστημονικές θέσεις έχουν ανατραπεί δραματικά από τα μέσα του 19ου αιώνα. Με τον τρόπο αυτό, η κατάρρευση του πυλώνα της κλασικής επιστημονικής κοσμοθεωρίας παρασύρει σε κατάρρευση ολόκληρο το Δυτικό Πολιτισμικό Ρεύμα.

Επειδή, όμως, πολλοί μπορεί να μην πιστέψουν την ουσιαστική επίδραση του πυλώνα της επιστήμης πάνω στη συγκρότηση των άλλων πολιτισμικών πυλώνων, θέλουμε να υπενθυμίσουμε τα επόμενα. Η αλλαγή της επιστημονικής αντίληψης για το τι είναι ύλη, μάζα, χρόνος και χώρος, αναγκάζει σε αναθεώρηση κάθε κοινωνικό σύστημα που

έχει στηριχθεί στις παλαιότερες αυτές αντιλήψεις (Διαλεκτικός Υλισμός – Μαρξισμός – Κομμουνισμός), όπως και μια σειρά φιλοσοφικών συστημάτων, που επηρέασαν τη δομή και τη σκέψη του Δυτικού πολιτισμού (Υλισμός, Μηχανοκρατία κ.λπ.).

Στο πεδίο της Θεολογίας, αλλάζουν σοβαρά πολλά σημεία της θεολογικής δογματικής αν λάβουμε υπ' όψη μας τις νέες επιστημονικές αντιλήψεις. Σαν παράδειγμα αναφέρουμε τις σύγχρονες απόψεις της Βιολογίας περί «καταγωγής των ειδών» και στο επίπεδο της Αστροφυσικής τις θεωρίες περί την φυσική συγκρότηση και γέννηση του Σύμπαντος, για το τι υπήρχε πριν τη δημιουργία του Σύμπαντος, για το τι είναι η ύλη, μάζα, χρόνος και χώρος, για το τι είναι στην πραγματικότητα αυτό το οποίο αντιλαμβάνονται οι αισθήσεις μας κλπ.

Βρισκόμαστε, λοιπόν, μπροστά σε μια κρίσιμη πολιτισμική καμπή. Είναι αναγκαίο, αν θέλουμε να επιβιώσουμε ως κοινωνία, να αναμορφώσουμε ταχύτατα την πνευματικότητά μας, τη λογική του στενού ατομικού μας συμφέροντος και των υπερφίλων εγωκεντρικών επιδιώξεών μας. Ο άνθρωπος, μέσω της ανάπτυξης ενός άνευ ορίων διαφωτιστικού κύματος, πρέπει να ξεπεράσει τη φύση του «σοφού πιθήκου», υπεύθυνου για τη σημερινή πολιτισμική κατάρρευση, και να βάλει τις πνευματικές και γνωσιακές βάσεις της συγκρότησης του «συμπαντικού ανθρώπου», αυτού που θα δημιουργήσει τον πολιτισμό του μέλλοντος.

Ατομική και κοινωνική προσέγγιση της γνώσης

Ανά τους αιώνες, διάφορες φιλοσοφικές, θεολογικές ή θεοσοφικές σχολές προσπαθούσαν να προσεγγίσουν τη συμπαντική αλήθεια προβάλλοντας, όμως, «αξιωματικές» και «εξ αποκαλύψεως» αλήθειες, χωρίς κάποια πρακτική και πειραματική τεκμηρίωση.

Οι συμμετέχοντες στις σχολές αυτές, εμφανώς ή αφανώς, θεωρούσαν εαυτούς «εκλεκτούς», «διαφορετικούς» και πιο «προχωρημένους πνευματικά και εξελικτικά» από τους άλλους.

Η ατομική αυτογνωσία, όπου αυτή είναι πραγματική και όχι προσχηματική, διαιωνίζει τη γνώση, έστω εξ αποκαλύψεως, προφυλάσσοντάς την από τον αφανισμό στο πέρασμα των αιώνων. Πιθανότατα, η μέ-

θοδος της ατομικής αυτογνωσίας τελειώνει το «άτομο» χωρίς όμως να βοηθάει την κοινωνία στο σύνολό της, προκειμένου να αλλάξει μαζικά και ταχύτερα τον πολιτισμικό προσανατολισμό της. Αυτό συμβαίνει εφόσον αυτοί που αισθάνονται ή είναι οι «εκλεκτοί» δεν μιλάνε την ίδια γλώσσα με την ευρύτερη κοινωνία, ούτε σκέφτονται με τον ίδιο τρόπο.

Η εποχή όμως της ατομικής διαφύλαξης της γνώσης τελείωσε και υπάρχει η ανάγκη ανάπτυξης ενός νέου πνευματικού πολιτισμού, που, για να γίνει πραγματικότητα, έχει την ανάγκη συμμετοχής όλων των ανθρώπων και όχι μόνο των «εκλεκτών». Έχουμε ανάγκη την ανάπτυξη ενός μαζικού λαϊκού διαφωτιστικού ρεύματος, το οποίο, χωρίς να σταματάει ή να επιβραδύνει την ατομική αναζήτηση της πνευματικότητας, θα δίνει τη δυνατότητα σε όλο και μεγαλύτερο αριθμό ανθρώπων να συμμετάσχουν στη νέα πολιτισμική και πνευματική επανάσταση.

Αυτό που θα πρέπει να αντιληφθούμε είναι ότι ως πολιτισμός, ή όλοι μαζί θα σωθούμε ή όλοι μαζί θα αφανιστούμε. Δεν υπάρχει πλέον χώρος για ατομικούς παραδείσους.

Είναι πολύ βασικό να συνειδητοποιήσουμε ότι η προσπάθεια να γίνουν κατανοητές στον απλό άνθρωπο βαθιές φιλοσοφικές ή εσωτερικές γνώσεις, δεν στερούν από αυτές τη βαρύτητα του περιεχομένου τους. Ακόμα και ο Ιησούς δεν αρνήθηκε την αποδεικτική διαδικασία, τη θεϊκής φύσης Του, την οποία ζήτησε ο «άπιστος Θωμάς».

Για να γίνει όμως κατανοητή η συμπαντική αλήθεια από μέρους μιας κοινωνίας, η οποία έχει οικοδομηθεί πάνω στο σύνδρομο του «άπιστου Θωμά», πρέπει να της μιλήσουμε στη γλώσσα της, τη γλώσσα της αποδεικτικής λογικής. Το ρόλο αυτό μπορεί πλέον να παίξει η σύγχρονη επιστημονική σκέψη.

Η πορεία προς τη συγκρότηση ενός νέου πνευματικού πολιτισμικού ρεύματος δεν θα είναι όμως εύκολη και θα πρέπει να ακολουθήσει μια σειρά ουσιαστικών βημάτων. Πρώτο βήμα θα πρέπει να είναι η, μέσω της νέας επιστημονικής γνώσης, κατάκτηση μιας νέας συμπαντικής συνειδητότητας.

Η νέα συμπαντική συνειδητότητα

Μιλώντας βέβαια για μια επιστημονική προσέγγιση της συμπαντικής συνειδητότητας, δεν υποβαθμίζουμε, ούτε αγνοούμε το φιλοσοφικό, θεολογικό ή εσωτερικό δρόμο κατάκτησής της.

Αυτό το οποίο μπορούμε να υποστηρίξουμε είναι ότι, μέσω της αποδεικτικής επιστημονικής διαδικασίας, είναι πιο εύκολο να πλησιάσουμε το μέσο άνθρωπο, μιλώντας του σε μια γλώσσα και στα πλαίσια μιας λογικής που έχει συνηθίσει να αποδέχεται.

Εκτός όμως αυτού, η επιστημονική αποδεικτική μέθοδος βοηθάει όσους προσεγγίζουν τη συμπαντική συνειδητότητα με άλλες μεθόδους, να σπάσουν τα δεσμά ενός ιδιότυπου αποκλεισμού, που τους έχει επιβάλει μια πολιτισμική πραγματικότητα που δεν αποδέχεται τις φιλοσοφικές, θεολογικές ή εσωτερικές ερμηνείες.

Η συνειδητοποίηση, μέσω της επιστημονικής γνώσης, της συμπαντικής πραγματικότητας μπορεί σε μεγάλο βαθμό να επιτευχθεί, αν γίνουν κατανοητές οι επόμενες βασικές επιστημονικές πλέον αλήθειες.

Η πλάνη των αισθήσεων

Ένα ερώτημα που βασάνιζε τον άνθρωπο υπήρξε το αν «είναι πραγματικότητα ό,τι αντιλαμβάνονται οι αισθήσεις μας» ή μήπως αποτελεί ένα «matrix», ένα «δημιούργημα του μυαλού μας».

Όπως αναφέρει ο Σέξτος, ο Δημόκριτος σε αυτό το ερώτημα έδωσε μια σαφή απάντηση (Δημόκριτος, απόσπ. 11, Σέξτος, Προς Μαθηματικούς VII, 138)...

« Αλλά στους Κανόνες λέγει (ο Δημόκριτος) ότι υπάρχουν δύο είδη γνώσης, η μία μέσω των αισθήσεων και η άλλη μέσω της διάνοιας. Από αυτές, εκείνη που αποκτάται μέσω της διάνοιας την αποκαλεί γνήσια, αποδίδοντάς της αξιοπιστία για την εκφορά σωστής κρίσης, ενώ εκείνη που αποκτάται μέσω των αισθήσεων την ονομάζει νόθα, μην αναγνωρίζοντάς της το αλάθητο για τη διάγνωση του αληθινού. Λέγει κατά λέξη, «υπάρχουν δύο μορφές γνώσης, μία γνήσια και μία νόθα. Στη νόθα ανήκουν όλα τα παρακάτω, η όραση, η ακοή, η οσμή, η γεύση, η αφή. Η άλλη μορφή γνώσης είναι γνήσια, που είναι ξέχωρη από αυτή».

Ας δούμε την άποψη της επιστήμης πάνω σε αυτό το θέμα μέσω του φαινομένου της *συναίσθησας*.

Όπως έχει διαπιστωθεί, υπάρχουν άνθρωποι που παρουσιάζουν την ιδιότητα να μπλέκουν μεταξύ τους τις αισθήσεις τους. Με τον τρόπο αυτό, οι άνθρωποι αυτοί μπορούν να ακούνε τις γεύσεις ή να βλέπουν χρώματα και σχήματα όταν ακούνε ήχους ή και το αντίστροφο. Η κατάσταση αυτή ονομάζεται «*συναίσθησια*».

Το ότι τα ερεθίσματα, τα οποία δέχεται το μάτι μας, μπορούμε να τα σχηματοποιήσουμε ως ήχους και τα ερεθίσματα που δέχονται τα αφτιά μας ως χρώματα και σχήματα, μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι «*οι εντυπώσεις των αισθήσεων, άρα και ο κόσμος που αντιλαμβανόμαστε, είναι αποτέλεσμα της δομής του εγκεφάλου μας και όχι μια αντικειμενική πραγματικότητα*».

Ένα δεύτερο πολύ ενδιαφέρον φαινόμενο είναι το φαινόμενο του «*ενεργειακού κατώφλιου*».

Για κάθε άνθρωπο, αν το ενεργειακό ερέθισμα που προσλαμβάνει από ένα αισθητήριο όργανο δεν ξεπερνά ένα συγκεκριμένο ελάχιστο ποσό ενέργειας, τότε το αισθητήριο όργανο δεν μπορεί να δημιουργήσει ένα ενεργειακό σήμα. Ως εκ τούτου, ο εγκέφαλος δεν δέχεται κανένα σήμα και αγνοεί ως μη υπάρχον το ποσόν αυτό της ενέργειας. Ομοίως, όσο και αν τα εξωτερικά ενεργειακά ερεθίσματα ξεπερνάνε το ενεργειακό κατώφλι, προκαλούν ακριβώς το ίδιο αισθητηριακό αποτέλεσμα.. Αυτό σημαίνει ότι ανεξάρτητα από τη διαφορά των εξωτερικών ερεθισμάτων σε ένταση ή χρόνο, το εύρος, καθώς και η διάρκεια του τελικού αποτελέσματος είναι παραμένει πάντα το ίδιο. Αυτό σημαίνει ότι οσοδήποτε μεγάλο και αν είναι το ποσόν της ενέργειας που δέχεται ένα αισθητήριο όργανό μας, δεν μπορεί να δει «ποσοτικά» περισσότερα γεγονότα. Το μόνο που διαφοροποιείται είναι η ποιότητα των γεγονότων.

Ενδιαφέρον είναι να αναφερθεί ότι το ενεργειακό κατώφλι δεν είναι το ίδιο για όλους τους ανθρώπους, με αποτέλεσμα κάθε ένας να αντιλαμβάνεται ελαφρώς διαφορετικά τα διάφορα γεγονότα.

Δεχόμενοι όμως ότι η ανθρώπινη βιολογία, μέσω των νευρώνων, δεν

μεταφέρει στον εγκέφαλο ενεργειακά σήματα μικρότερης ενέργειας από μια ελάχιστη, σημαίνει ότι δεν γίνονται αντιληπτά από εμάς πολλά γεγονότα του εξωτερικού κόσμου.

Όμως και η αίσθηση της αφής δημιουργείται στον εγκέφαλό μας. Όπως γνωρίζουμε, τα τελευταία δομικά υλικά του χεριού απέχουν αναλογικά πολύ μεγάλες αποστάσεις από το αντικείμενο που νομίζουμε ότι ακουμπάμε. Μεταξύ των δομικών υλικών του χεριού και του αντικειμένου αναπτύσσονται απωθητικές δυνάμεις, δηλαδή ενέργεια (σήματα). Η ενέργεια αυτή μεταφέρεται από τους νευρώνες σε συγκεκριμένη περιοχή του εγκεφάλου η οποία δημιουργεί την αίσθηση της Αφής.

Όπως αναφέρει και ο Τσαρλς Μιούζες στο βιβλίο του «Συνείδηση και πραγματικότητα»:

«... όλα τα αντικείμενα που μπορούμε να παρατηρήσουμε είναι τρισδιάστατες εικόνες που σχηματίζονται από κύματα στάσιμα ή κινούμενα κάτω από την επίδραση ηλεκτρομαγνητικών και πυρηνικών διαδικασιών. Όλα τα αντικείμενα του κόσμου είναι τρισδιάστατες εικόνες που σχηματίζονται με ηλεκτρομαγνητικό τρόπο, εικόνες ενός υπερολογράμματος αν το θέλετε».

Όμως, για την πλάνη των αισθήσεων παίρνει θέση και η Θεωρία της Σχετικότητας. Ας δούμε κάπως καλύτερα αυτή τη θέση.

Όπως γνωρίζουμε μέσω της επιστήμης της νευροφυσιολογίας, «μορφές και σχήματα τα οποία εξελίσσονται σε χώρους περισσότερων των τριών διαστάσεων, ακόμα και αν περιγράφονται από την Ευκλείδεια Γεωμετρία, δεν είναι δυνατόν να γίνουν αντιληπτά από τις ανθρώπινες αισθήσεις. Όμως, σύμφωνα με τη Θεωρία της Σχετικότητας, το Σύμπαν μας είναι τεσσάρων διαστάσεων και δεν περιγράφεται από την Ευκλείδεια γεωμετρία. Αυτό σημαίνει ότι δεν θα έπρεπε να αντιλαμβανόμαστε τίποτα μέσα σε αυτό. Τι είναι λοιπόν αυτό που αντιλαμβανόμαστε μέσω των αισθήσεών μας σαν πραγματικότητα; Σύμφωνα με τη Θεωρία της Σχετικότητας, η αισθητή συμπαντική πραγματικότητα δεν είναι τίποτα άλλο, παρά «η προβολή (το είδωλο, το καθρέφτισμα) όσων υπάρχουν στο πραγματικό τετραδιάστατο μη Ευκλείδειο και αθέατο Σύμπαν πάνω σε έναν ψεύτικο τρισδιάστατο και Ευκλείδειο χώρο που φτιάχνουν πλαστά οι αισθήσεις μας». Το

χώρο αυτό η θεωρία της Σχετικότητας ονομάζει χώρο Minkowski.

Τα παράδοξα φαινόμενα της θεωρίας της Σχετικότητας (διαστολές και συστολές του χρόνου, του μήκους, της μάζας κ.λπ.), καθώς και όλες οι περιεργές μετρήσεις, δεν γίνονται μέσα στο πραγματικό Σύμπαν, άρα δεν το περιγράφουν. Τα σχετικιστικά γεγονότα, οι μορφές και τα σχήματα του κόσμου που μας περιβάλλει, είναι οι προβολές του, οι παραμορφωμένες εικόνες του, πάνω σε έναν ψεύτικο ευκλείδειο χώρο που κατασκευάζει η φυσιολογία μας μέσω του εγκεφάλου μας.

Ας δούμε όμως και ένα άλλο παράδοξο γεγονός, το οποίο μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι το ορατό Σύμπαν δεν αποτελεί παρά μια ψευδή εικόνα μιας άλλης μη αισθητής πραγματικότητας.

Επειδή η ταχύτητα του φωτός είναι πεπερασμένη, η ακτινοβολία, άρα και οι εικόνες, των μακρινών γαλαξιών ταξιδεύουν για εκατομμύρια ή και δισεκατομμύρια χρόνια για να φτάσουν μέχρι τον παρατηρητή. Αυτό σημαίνει ότι τη στιγμή που βλέπουμε ένα μακρινό γαλαξία, αυτός μπορεί να έχει καταστραφεί. Όπως γίνεται φανερό, λόγω αυτού του γεγονότος, μέσω των αισθήσεων και των επιστημονικών οργάνων μας, δεν μελετάμε τους γαλαξίες όπως είναι τώρα, αλλά τις παρελθοντικές εικόνες τους. Το Σύμπαν των παρατηρήσεών μας δεν είναι το πραγματικό τωρινό Σύμπαν, αλλά αποτελεί μία εικόνα του παρελθόντος του.

Η έννοια της ύλης

Η κατανόηση της πλάνης των αισθήσεων και του γεγονότος ότι ο αισθητός κόσμος γύρω μας δεν αποτελεί παρά μια παραμορφωμένη εικόνα μιας αόρατης πραγματικότητας, θέτει επιτακτικά το ερώτημα του «τι είναι αυτό που ονομάζουμε ύλη».

Όπως ήδη έχουμε αναφέρει, η έννοια της ύλης αποτελεί ένα φιλοσοφικό κατηγορήμα και ως εκ τούτου δεν επιδέχεται έναν επιστημονικά τεκμηριωμένο ορισμό.

Ας δούμε προσεκτικότερα τις απόψεις της σύγχρονης επιστημονικής σκέψης γύρω από την πραγματική φύση αυτού που οι αισθήσεις μας ονομάζουν «ύλη». Για να μπορέσουμε, όμως, να κατανοήσουμε το τι είναι ύλη θα πρέπει να γνωρίζουμε κάποιες άλλες ενδιάμεσες έννοιες.

Οι έννοιες της γεωμετρίας και του χώρου

Αρχικά, ας ορίσουμε τι είναι η γεωμετρία. Η γεωμετρία περιγράφει μια σειρά ιδιοτήτων ενός χώρου όπου αναπτύσσονται μορφές, γεγονότα και σχήματα και αυτό ανεξαρτήτως του αριθμού των διαστάσεων του χώρου αυτού. Έτσι, για παράδειγμα, ένας χώρος οσωνδήποτε διαστάσεων μπορεί να είναι Ευκλείδειος, αν υπακούει στις βασικές ιδιότητες της Ευκλείδειας γεωμετρίας.

Όταν αναφερόμαστε σε γεωμετρικά σχήματα, θεωρούμε ως αυτονόητη την ύπαρξη ενός χώρου, μέσα στον οποίο αυτά αναπτύσσονται και τις ιδιότητες του οποίου υπακούουν.

Για τον κόσμο, λοιπόν, των αισθήσεών μας, ο χώρος είναι το αναγκαίο τίποτα μέσα στο οποίο πλέουν τα γεωμετρικά σχήματα, τα οποία δεν έχουν αισθητή, αλλά μόνο ιδεατή υπόσταση.

Η έννοια της διάστασης

Ο κάθε χώρος χαρακτηρίζεται από τον αριθμό των διαστάσεών του. Η διάσταση δεν είναι κάτι μεταφυσικό και έξω από την εποπτεία της επιστήμης. Η έννοια της διάστασης ταυτίζεται με την έννοια του βαθμού ελευθερίας μέσα σε ένα χώρο με δεδομένες ιδιότητες (Γεωμετρία). Κάθε διάσταση πρέπει να είναι κάθετη πάνω σε όλες τις άλλες.

Το ενδιαφέρον γεγονός είναι ότι η ανθρώπινη φυσιολογία μπορεί να καταγράψει γραφικά και αισθητά μόνο τρεις διαστάσεις. Δεν μπορεί δηλαδή να χαράξει γραφικά, άρα και να κατανοήσει, μια τέταρτη κατεύθυνση η οποία να είναι κάθετη προς κάθε μία από τις τρεις προηγούμενες διαστάσεις-κατευθύνσεις. Η πραγματικότητα δηλαδή της 4^{ης} διάστασης, άρα και των τετραδιάστατων μορφών, βρίσκεται έξω από τη δυνατότητα των ανθρώπινων αισθήσεων και περιγράφεται μόνο μέσω μαθηματικών σχέσεων.

Στα μαθηματικά όλες οι διαστάσεις είναι ισοδύναμες και ομοειδείς. Ως εκ τούτου, αν για κάποιο λόγο πρέπει να τις μετρήσουμε, η μονάδα που χρησιμοποιούμε είναι η ίδια. Αυτό σημαίνει ότι η τέταρτη διάσταση, όπως η πέμπτη ή η τρίτη μετρικούνται με την ίδια μονάδα. Αν για κάποιο λόγο μετράμε κάποιες διαστάσεις με κάποια μονάδα

π.χ. το cm και κάποια άλλη με κάποια άλλη μονάδα π.χ. το sec, αυτό σημαίνει ότι συμβαίνει κάτι από τα επόμενα:

Οι δύο μονάδες (cm και sec) είναι ομοειδείς μονάδες και δεν το καταλαβαίνουμε.

Το γεγονός το οποίο μετράμε με τη διαφορετική μονάδα μέτρησης (π.χ. sec) δεν έχει καμία σχέση με την έννοια της διάστασης, αλλά μετράει ένα δευτερογενές γεγονός που προκύπτει από την έννοια της διάστασης.

Τι όμως από τα δύο συμβαίνει στο Σύμπαν γύρω μας; Και τα δύο. Όταν μελετάμε το Σύμπαν στην ολότητά του, η έννοια του cm ταυτίζεται με την έννοια του sec. Ως παράδειγμα αναφέρουμε την έννοια της ακτίνας του Σύμπαντος. Ενώ έχουμε την εντύπωση ότι μετριέται με μονάδες μήκους, η λύση της εξίσωσης που δίνει την ακτίνα του Σύμπαντος, μας δίνει μονάδες χρόνου. Αυτό σημαίνει ότι για το megάλκοσμο του Σύμπαντος η έννοια του cm συμπίπτει με την έννοια του sec.

Στην περίπτωση, όμως, του πολύ κοντινού μας σύμπαντος, για παράδειγμα στη Γη και στον κοντινό της χώρο, το δευτερόλεπτο δεν εκφράζει την 4η διάσταση, αλλά ένα παράγωγο μέγεθος.

Για το λόγο αυτό η έννοια του cm φαντάζει διαφορετική από την έννοια του sec.

Την τέταρτη διάσταση, λόγω της βιολογίας μας, δεν μπορούμε να την αντιληφθούμε ευθέως, αλλά μόνο εμμέσως, μέσω δευτερογενών ιδιοτήτων της. Λόγω αυτού του γεγονότος έχουμε την ψευδαισθηση ότι η τέταρτη διάσταση είναι κάτι διαφορετικό από τις άλλες τρεις και ως εκ τούτου την μετράμε με ένα άλλο μέτρο, το δευτερόλεπτο της ώρας.

Για να καταλάβουμε αυτό το παράδοξο ας αναφερθούμε στο παράδειγμα των τετράδυμων. Αν έχουμε τετράδυμα αδέρφια εντελώς όμοια και βλέπουμε τα 3 απευθείας στο πρόσωπο ενώ το τέταρτο μέσω ενός παραμορφωτικού καθρέφτη, έχουμε την ψευδαισθηση ότι αυτό διαφέρει στην όψη από τα άλλα τρία, για τα οποία αντιλαμβανόμαστε ότι είναι εντελώς όμοια. Το ίδιο συμβαίνει και με τις τέσσερις διαστάσεις.

Η έννοια της καμπυλότητας

Έστω ένας χώρος μίας διάστασης, (η ευθεία). Ο χώρος μίας διάστασης καμπυλώνεται, κάμπτεται δηλαδή, σε κάποιες περιοχές του προς την κατεύθυνση της δεύτερης διάστασης, του πλάτους. Ένας χώρος δύο διαστάσεων (επίπεδο) καμπυλώνεται προς τη διάσταση ύψος.

Τέλος, όταν μιλάμε για καμπύλωση του Ευκλείδειου συμπαντικού χώρου των τριών διαστάσεων, που μπορούν να αντιληφθούν οι αισθήσεις μας, απλώς εννοούμε μία κύρτωσή του προς την τέταρτη διάσταση, την οποία, όμως, δεν αντιλαμβάνονται οι ανθρώπινες αισθήσεις.

Τι είναι τελικά η ύλη;

Μετά όλα τα προηγούμενα είμαστε έτοιμοι να αντιληφθούμε τι είναι η «ύλη».

Η μεγαλοφυΐα του θείου Αλβέρτου συνέλαβε την ιδέα, την οποία εξέφρασε και μαθηματικά, ότι, δηλαδή, το κύριο συστατικό της κλασικής Φυσικής, «η αισθητή ύλη, δεν είναι παρά η καμπύλωση του κύριου συστατικού του κόσμου των μαθηματικών, του τρισδιάστατου χώρου». Όμως, επειδή, όπως αναφέραμε, ο χώρος είναι ένα αισθητό τίποτα, η ύλη είναι η καμπύλωση αυτού του τίποτα.

Έτσι, όταν ο «χώρος» των τριών διαστάσεων καμπυλώνεται προς την 4η διάσταση, μεταξύ ενός ελάχιστου και ενός μέγιστου ορίου, τότε οι αισθήσεις μας αντιλαμβάνονται αυτή την καμπύλωση σαν πυκνότητα ύλης. Με λίγα λόγια και η αισθητή ύλη δεν είναι παρά ένα κατασκευάσμα του εγκεφάλου μας. Μια πλαστή εικόνα μιας άλλης μη αισθητής πραγματικότητας.

Η έννοια του ανθρώπινου χρόνου

Ποια είναι η σχέση μεταξύ 4ης διάστασης και του ανθρωπίνως μετρούμενου Χρόνου;

Όπως είπαμε προηγουμένως, η αυξομείωση της καμπυλότητας του τρισδιάστατου χώρου προς την 4η διάσταση εκφράζεται στη Φυσική ως μεταβολή της πυκνότητας της υλοενέργειας σε μια συγκεκριμένη περιοχή.

Η μεταβολή αυτή, στην περίπτωση της υλικής υπόστασης του ανθρώπου, μεταφράζεται πρακτικά ως Ανάπτυξη και Φθορά (κύκλος ζωής). Η ανθρώπινη βιολογία δεν μπορεί να αντιληφθεί άμεσα την 4η διάσταση και τις μεταβολές της, δηλαδή την καμπυλότητα του χώρου. Μπορεί όμως να αντιληφθεί ένα ισοδύναμο και παραγόμενο από την καμπυλότητα γεγονός, την ανάπτυξη και την φθορά της υλοενέργειας. Δηλαδή τον κύκλο της λεγόμενης ζωής.

Χρειαζόμαστε ένα σταθερό μέτρο προκειμένου να μετράμε τη μέση διάρκεια της ζωής ενός γεγονότος. Μετράμε, λοιπόν, πόσες φορές η Γη θα γυρίσει γύρω από τον άξονά της (ημερονύκτιο) ή γύρω από τον Ήλιο (έτος) κατά τη διάρκεια της μέσης ζωής αυτού του γεγονότος. Το αποτέλεσμα αυτής της μέτρησης το ονομάσαμε «Χρόνο», εκ του ονόματος του Θεού Κρόνου, ο οποίος, σύμφωνα με το μύθο, ήταν υπεύθυνος για το σταμάτημα της ζωής (θάνατο) ενός βιολογικού συστήματος. Τον Χρόνο τον χωρίσαμε σε μήνες, μέρες, ώρες, λεπτά και δευτερόλεπτα, με βασική ελάχιστη μονάδα τη διάρκεια του δευτερολέπτου (sec).

Μετά όλα τα προηγούμενα μπορούμε να αντιληφθούμε ότι ο ανθρωπίνως μετρούμενος Χρόνος δεν μετράει την 4η διάσταση και τις μεταβολές της, αλλά ένα παράγωγο μέγεθος, τη διάρκεια ζωής ενός υλικού γεγονότος. Με άλλα λόγια, μετράει τη διάρκεια κατά την οποία η τοπική καμπυλότητα του χώρου έχει τέτοιες τιμές που η ανθρώπινη βιολογία μπορεί να τις αντιλαμβάνεται ως ύλη. Ο Χρόνος μετράει τη διάρκεια της ανθρώπινης ζωής και όχι την 4η διάσταση, της οποίας είναι ένα δευτερογενές φαινόμενο.

Η έννοια της ολικότητας

Ένα άλλο γεγονός, το οποίο μπορούμε να προσεγγίσουμε μέσω της νέας επιστημονικής γνώσης, είναι η έννοια της «ολικότητας».

Το Σύμπαν της σύγχρονης επιστήμης είναι ένα ενιαίο σύστημα, το οποίο δεν μερίζεται, ούτε αποτελείται από μέρη. Η αίσθηση των εξατομικευμένων αντικειμένων και μορφών δεν αποτελεί παρά μια νέα πλάνη, η οποία στηρίζεται σε μια ιδιομορφία, βασικά της όρασής μας, αλλά γενικότερα της εγκεφαλικής μας συγκρότησης. Ας δούμε, όμως, κάπως καλύτερα την τεκμηρίωση αυτής της θέσης.

Όπως όλοι γνωρίζουμε, ο οφθαλμός μας αποτελεί έναν ατελέστατο συλλέκτη ακτινοβολιών. Η ατέλειά του συνίσταται κυρίως στο ότι δεν μπορεί να αντιληφθεί:

1. Αντικείμενα μικρότερης έκτασης από μια ελάχιστη, π.χ. κόκκους σκόνης.
2. Την απόσταση μεταξύ ανεξάρτητων αντικειμένων, εάν αυτή είναι μικρότερη μιας ελάχιστης. Τα αντικείμενα αυτά τα αντιλαμβάνεται σαν ένα.
3. Ακτινοβολίες εκτός του ελαχιστότατου εύρους των ορατών μηκών κύματος.

Συνεπώς, μέσω του συνόλου των αισθήσεών μας δεν είναι δυνατόν να αντιληφθούμε παρά μόνο ένα απειροελάχιστο κομμάτι του συμπαντικού χώρου που μας περιβάλλει. Η αδυναμία αυτή των ανθρωπινων αισθήσεων μας αναγκάζει να περιορίζουμε τον κόσμο των αισθητών εντυπώσεών μας σε ένα πολύ μικρό υποσύνολο του συμπαντικού χώρου. Να σχηματίζουμε δηλαδή αυθαίρετα, μέσω των αισθήσεών μας, μια ελαχιστότατη Ευκλείδεια υποκειμενική τομή στο συνεχές μη Ευκλείδειο χωροχρονικό γίνεσθαι, εντός της οποίας δημιουργούμε ό,τι ονομάζουμε «Κόσμο των αισθήσεών μας».

Μερικά αποτελέσματα των προηγούμενων αδυναμιών των αισθήσεών μας είναι:

α. Μια σειρά αντικειμένων ή γεγονότων παραμένουν αόρατα για τον άνθρωπο, εφόσον τα μήκη κύματος της ακτινοβολίας την οποία εκπέμπουν δεν καταγράφονται από τον οφθαλμό μας.

β. Ένα σύνολο ελαχιστότατων σωματιδίων, όπως π.χ. κόκκοι σκόνης ή μόρια αρωματικών πτητικών ενώσεων, τα οποία παρεμβάλλονται μεταξύ των θεωρούμενων ανεξάρτητων αντικειμένων, παραμένουν αόρατα για τον οφθαλμό μας, λόγω των περιορισμένων διαστάσεών τους. Εξαιτίας της αδυναμίας της όρασής μας, δημιουργούμε την αίσθηση του «κενού» μεταξύ των φαινομενικά ανεξάρτητων αντικειμένων.

γ. Επειδή οι αποστάσεις μεταξύ των μορίων ή των ατόμων είναι απειροελάχιστες, δεν αντιλαμβανόμαστε την αυτόνομη και ανεξάρτητη ύπαρξή τους. Αντιθέτως, δημιουργείται η ψευδής εντύπωση ότι μια συλλογή ατόμων ή μορίων, μεγάλης πυκνότητας, αποτελεί ενιαία και

αυτόνομη υλική οντότητα. Με τον τρόπο αυτό δημιουργείται η ψευδαίσθηση της υλικής ατομικότητας των αισθητών αντικειμένων.

Σημειώνουμε ότι, αν το αισθητήριο της όρασής μας είχε άπειρες δυνατότητες και δεν παρουσίαζε τις προηγούμενες αδυναμίες, όπως είναι φανερό, δεν θα δημιουργούνταν στον άνθρωπο η εντύπωση των ανεξάρτητων και αυτόνομων υλικών αντικειμένων. Αντιθέτως, θα σχηματιζόταν η εντύπωση ενός χυλού υλοατομικών σωματιδίων και, σε προέκταση, ενός χυλού ακτινοβολιών, μέσα στον οποίο αυτό που ονομάζουμε εξατομικευμένο υλικό αντικείμενο δεν θα αποτελούσε παρά ένα συγκεκριμένο τύκνωμα.

Όμως, και η Θεωρία της Σχετικότητας δέχεται το ενιαίο και αδιάσπαστο της συμπαντικής συγκρότησης. Το μόνο πραγματικό μέσα στο Σύμπαν είναι το «χωροχρονικό συνεχές», το οποίο είναι άτμητο και αδιαίρετο. Αν τμήσουμε το χωροχρονικό συνεχές, τα παραγόμενα μέρη δεν έχουν καμία από τις ιδιότητες του χωροχρονικού συνεχούς ούτε και το περιγράφουν. Αυτό σημαίνει ότι, αν το σπάσουμε σε χώρο και χρόνο, ούτε ο χρόνος ούτε ο χώρος περιγράφουν την Συμπαντική πραγματικότητα.

Ο χρόνος και ο χώρος, όπως τον περιγράφουν και τον μετράνε τα ρολόγια, τα ημερολόγια και οι μεζούρες μας αντίστοιχα, δεν έχουν καμία σχέση ούτε περιγράφουν την πραγματικότητα της Συμπαντικής Δημιουργίας. Μέσα στο χωροχρονικό συνεχές δεν μπορούμε να ορίσουμε σημεία χρόνου t και χώρου x, y, z .

Ο λόγος, για τον οποίο δεν μπορούμε να τα ορίσουμε, είναι ότι για να γίνει αυτό, θα έπρεπε πρώτα να χωρίσουμε το χωροχρονικό συνεχές σε χώρο και χρόνο και μέσα στα κομμάτια αυτά να ορίσουμε τα σημεία χώρου και χρόνου. Αν όμως δεν μπορούμε να ορίσουμε ανεξάρτητα σημεία χώρου και χρόνου, μπορούμε να ορίσουμε σημεία που να έχουν συγχρόνως συντεταγμένες και χώρου και χρόνου, δηλαδή σημεία $A(x, y, z, t)$;

Η απάντηση είναι και πάλι όχι, διότι αν ορίζαμε κάποιο σημείο στο χωροχρονικό συνεχές, θα ήταν σαν να το χωρίζαμε σε δύο κομμάτια: το σημείο και όλο το υπόλοιπο χωροχρονικό συνεχές. Αυτό όμως, όπως είπαμε, έχει ως συνέπεια τα δύο αυτά κομμάτια να μην έχουν καμιά ιδιότητα του Συμπαντικού χωροχρονικού συνεχούς.

Οι ανθρώπινες αισθήσεις, λοιπόν, δεν αποτελούν το αδιάφευστο κριτήριο της αλήθειας των συμπαντικών μορφών και φαινομένων. Ό,τι ατάρεσκα ονομάζουμε *εξατομικευμένο υλικό αντικείμενο* αποτελεί μια σκιά αυτού που πραγματικά είναι, στα πλαίσια της μη αισθητής πραγματικότητας. Με βάση τα προηγούμενα μπορούμε πλέον να πούμε ότι: *μέσω των αισθήσεών μας και των διαφόρων οργάνων μας που τις ενισχύουν, δεν αντιλαμβανόμαστε το Σύμπαν όπως αυτό είναι στην πραγματικότητα, αλλά όπως έχει τη δυνατότητα να το αντιληφθεί ο εγκέφαλός μας, μέσω των ατελέστατων ανθρώπινων αισθήσεων. Η πραγματική φύση του τετραδιάστατου μη Ευκλείδειου Σύμπαντος είναι μη αισθητή και περιγράφεται μόνο μέσω μαθηματικών σχέσεων.*

Η έννοια της αυτογνωσίας

Η προσέγγιση της συμπαντικής συνειδητότητας, μέσω της επιστήμης δίνει τη δυνατότητα στο μέσο άνθρωπο, τον διαμορφωμένο μέσα στην υλιστικότητα της μηχανοκρατίας της επιστημονικής επανάστασης του 16^{ου}-17^{ου} αιώνα, να αποδεχτεί μια συμπαντική δομή και λειτουργία, που μέχρι σήμερα απέρριπτε ως μη ορθολογιστική. Αυτό το πρώτο βήμα της μαζικής αφύπνισης μιας γνώσης που, σε πολλές περιπτώσεις, ενυπάρχει συνειδησιακά μέσα στην ανθρώπινη φύση, αποτελεί την πιο δύσκολη φάση διαμόρφωσης μιας ευρύτερης κοινωνικής πνευματικότητας.

Η νέα επιστημονική προσέγγιση της συμπαντικής συνειδητότητας δίνει τη δυνατότητα σε όλο και περισσότερους ανθρώπους να βαδίσουν το δρόμο της «*αυτογνωσίας*».

Με τον όρο «αυτογνωσία» περιγράφουμε την προσπάθεια της ανθρώπινης πνευματικότητας να συνδέσει τις επιμέρους γνώσεις, τις οποίες απέκτησε μέσω της συμπαντικής συνειδητότητας, με την έννοια της «φύσης» του ανθρώπου, αλλά και με την ουσία κάθε αισθητής ύπαρξης.

Μερικά από τα θέματα που μπορούμε να επεξεργαστούμε, μέσω της νέας συμπαντικής λογικής μας, είναι η μεταφορά της γνώσης περί ψευδαισθήσης των αισθητών αντικειμένων στο επίπεδο του ανθρώπου και η θέση των αισθητών γεγονότων, μηδὲ εξαιρουμένης της ίδιας

της ύπαρξής μας, μέσα στα πλαίσια της συμπαντικής ολικότητας. Οι απαντήσεις πάνω σε αυτά τα θέματα δεν μεταβάλλουν μόνο την ατομική συνείδηση του ανθρώπου, αλλά διαμορφώνουν συγχρόνως νέες θεολογικές και κοινωνικές απόψεις. Με λίγα λόγια, διαμορφώνουν τα πλαίσια ενός νέου πολιτισμικού ρεύματος. Σαν παραδείγματα αναφέρουμε το Χριστό, το Βούδα, τον Κρίσνα, το Μωάμεθ. Οι προσεγγίσεις τους πάνω σε όλα τα προηγούμενα θέματα δεν διαμόρφωσαν μόνο μια νέα θεολογική άποψη, αλλά, ανατρέποντας την μέχρι τότε κοινωνική συνείδηση, δημιούργησαν και νέα κοινωνικά συστήματα. Δημιούργησαν, δηλαδή, νέα πολιτισμικά δεδομένα.

Ας δούμε, όμως, σαν παράδειγμα ποια μπορεί να είναι η αντίληψη γύρω από το φαινόμενο του κύκλου της ανθρώπινης ύπαρξης, υπό το πρίσμα όλων όσων αναφέραμε προηγουμένως.

Το μυστήριο του κύκλου της ζωής

Όπως αναφέραμε στα προηγούμενα, η αισθητή ύλη είναι καμπυλωμένος τρισδιάστατος χώρος προς την 4η διάσταση. Ιδιαίτερα σημειώσαμε ότι η ύλη υπάρχει αισθητά, αν η τιμή της 4ης διάστασης βρίσκεται μεταξύ μιας ελάχιστης και μιας μέγιστης τιμής. Επομένως η αυξομείωση της καμπυλότητας μιας περιοχής ενός χώρου σηματοδοτεί τη γέννηση, την εξέλιξη και το θάνατο μιας υλικής ύπαρξης.

Αν θεωρήσουμε σταθερή την έκταση μιας περιοχής του χώρου, το πόσο αυτός καμπυλώνεται προς την 4η διάσταση, είναι η βασική παράμετρος που χαρακτηρίζει την εξέλιξη μιας υλικής ύπαρξης.

Όλα τα προηγούμενα δεν αποτελούν κάποιες μεταφυσικές, φιλοσοφικές ή θεολογικές εξ αποκαλύψεως θέσεις, αλλά το αποτέλεσμα της θεωρίας της Σχετικότητας, η οποία αποδεικνύει ότι η μαθηματική έννοια της καμπυλότητας μιας περιοχής του συμπαντικού χώρου είναι ταυτόσημη με μια άλλη φυσική έννοια, την έννοια της πυκνότητας (και όχι της ποσότητας) της υλοενέργειας.

Αυτό σημαίνει ότι αντί να πούμε πως ύλη είναι καμπυλωμένος χώρος, μπορούμε να πούμε ότι ύλη είναι μια περιοχή με μεγάλη πυκνότητα υλοενέργειας. Έτσι, η εξέλιξη μιας υλικής ύπαρξης εξαρτάται από τις μεταβολές της πυκνότητας της υλοενέργειάς της.

Αν εφαρμόσουμε την προηγούμενη, επιστημονική πλέον γνώση, στο επίπεδο της ανθρώπινης ύπαρξης, θα καταλήξουμε σε μια σειρά διαπιστώσεις με κυρίαρχη τη δυνατότητα κατανόησης του τι σημαίνουν οι έννοιες «ζωή», «γέννηση», «ανάπτυξη» και «υλικός θάνατος». «Ζωή» μπορούμε να ονομάσουμε τη δυνατότητα της υλικής μας υπόστασης να μεταβάλλει την ενεργειακή της πυκνότητα. Αυτό σημαίνει αυτόματα μια δυνατότητα αυξομείωσης της 4^{ης} διάστασης, που εγκλείουμε αοράτως μέσα μας.

Η έννοια της ζωής χαρακτηρίζεται από τις έννοιες της γέννησης, της ανάπτυξης, της φθοράς και του θανάτου.

Η έννοια της «Γέννησης», της εμφάνισης δηλαδή μιας υλικής πραγματικότητας από το αισθητό τίποτα, δεν είναι παρά μια καμπύλωση του χώρου πέραν κάποιου ορίου.

Η καμπύλωση αυτή μπορεί να γίνει αισθητή και λογικά αντιληπτή σαν μια περιοχή κάποιας αυξημένης πυκνότητας ενέργειας, που γύρω της σχηματίζεται κάποιο πεδίο βαρύτητας.

Η έννοια της «Ανάπτυξης» μιας υλικής ύπαρξης, είναι ταυτόσημη με την έννοια της αύξησης της καμπυλότητας του χώρου και με την ισοδύναμη έννοια της αύξησης της ενεργειακής πυκνότητας.

Και τέλος τι είναι ο υλικός θάνατος; Αν η καμπύλωση προς την 4η διάσταση γίνει μικρότερη από την ελάχιστη, τότε η ύλη στερούμενη της αισθητής καμπυλότητας ξαναπαίρνει τη μορφή του καθαρού χώρου, μιας ουσίας έξω από τη δυνατότητα των αισθήσεών μας.

Προκειμένου η ύλη να ξαναπάρει την αισθητή υπόστασή της θα πρέπει κάποιο αίτιο να την ξανακαμπυλώσει, να της δώσει δηλαδή και πάλι κάποια μετρούμενη ενεργειακή πυκνότητα. Ομοίως, αν η καμπύλωση (προς την διάσταση χρόνος) ξεπεράσει το ανώτατο όριο, τότε το υλικό καθίσταται αόρατο από τις ανθρώπινες αισθήσεις.

Το φαινόμενο αυτό παρατηρείται στην περίπτωση μιας «μελανής οπής». Στην περίπτωση αυτή η ενεργειακή πυκνότητα του καταρρέοντος αστέρα μεγαλώνει συνεχώς, ο χώρος γύρω της καμπυλώνεται όλο και περισσότερο, μέχρι το σημείο που θα ξεπεράσει κάποια όρια

(ορίζοντας γεγονότων μελανής οπής) και θα γίνει αόρατη από τις ανθρώπινες αισθήσεις. *«Θάνατος λοιπόν δεν είναι παρά το πέρασμα από το μη υπάρχον αλλά αισθητό, στο μη αισθητό αλλά υπάρχον. Είναι μια απλή αλλαγή κατάστασης και όχι η κατάρρευση της ίδιας της κατάστασης».*

Συμπληρωματικά, όμως, των προηγούμενων, πρέπει να σημειώσουμε ότι κάθε υλικό σώμα δεν παρουσιάζει μια σταθερή και ενιαία ενεργειακή πυκνότητα, αλλά είναι μια περιοχή διαφορετικών ενεργειακών πυκνοτήτων.

Αυτό σημαίνει ότι η υλική ύπαρξη μιας περιοχής του χώρου εξαρτάται όχι από την συνολική ενεργειακή πυκνότητα της περιοχής, αλλά από μια ισόρροπη, αλλά όχι ίδια, κατανομή της συνολικής ενεργειακής της πυκνότητας σε όλα τα σημεία της.

Ο δρόμος της φώτισης (ο δρόμος του προσκυνητή)

Ξεπερνώντας το στάδιο της αυτογνωσίας, μοναδικός βοηθός στο νέο στάδιο εξέλιξης είναι η πνευματικότητα, η λογική και η αίσθηση που αποκτήθηκε από όσους έχουν αφομοιώσει όλα τα προηγούμενα βήματα..

Είναι η στιγμή που γιγαντώνεται η επιθυμία προσέγγισης με την «Πρώτη Αιτία» ή την έννοια του «Θεού», όπως συνηθίζουμε να λέμε. Παρά, όμως, τις όποιες προσπάθειες, η επιθυμία αυτή μένει ανεκπλήρωτη και το μόνο που μπορεί να επιτευχθεί είναι η, μέσω της επιστημονικής αυτογνωσίας, προσέγγιση των νομοτελειακών συμπαντικών νόμων και ιδιοτήτων που επιδρούν άμεσα στη δημιουργία, την ύπαρξη και την εξέλιξη της υλικής και αισθητής ψευδαίσθησης.

Είναι το πρώτο μακρόχρονο, επίπονο και αναγκαίο στάδιο άσκησης και αναμονής του οράματος ενός τελικού δρόμου που θα οδηγήσει στη δημιουργία του αναμενόμενου «Συμπαντικού Ανθρώπου».

Στην ευτυχή κατάληξη της σκληροτράχηλης αυτής πορείας, βασικό ρόλο θα παίξει η κατανόηση, η αφομοίωση και η εφαρμογή στην πράξη, του νόμου της ανταποδοτικότητας και των εννοιών της ανεκτικότητας και της αγάπης.

Ο νόμος της ανταποδοτικότητας

Στο φυσικό και αισθητό Σύμπαν είναι γνωστός ο νόμος δράσης-αντίδρασης. Σύμφωνα με αυτή την αρχή, αν ασκήσουμε σε ένα σώμα μια δύναμη, τότε το σώμα αυτό θα ασκήσει πάνω μας μια ίση και αντίθετη δύναμη. Το νόμο αυτό μπορούμε να τον ελεγκτήσουμε σε συμπαντικό επίπεδο, δίνοντάς του ένα γενικότερο νόημα. *«Αν επιδράσουμε πάνω σε μια συμπαντική μορφή ή γεγονός θετικά ή αρνητικά θα πρέπει να αναμένουμε να υποστούμε, αργά ή γρήγορα, άμεσα ή έμμεσα, μια ίση ανταποδοτική επίδραση».*

Το νόμο αυτό πρέπει να τον λαμβάνουμε σοβαρά υπ' όψη μας, κάθε φορά που, συνειδητά ή ασυνειδητά, οδηγούμαστε σε δράσεις απέναντι σε κάθε τι που αφορά τα τεκταινόμενα στον υλικό κόσμο των ψευδαισθήσεών μας.

Επί πλέον, πρέπει να προβληματιζόμαστε σοβαρά στην περίπτωση δυσμενών εις βάρος μας γεγονότων, αναλογιζόμενοι την περίπτωση αυτά να αποτελούν απλά ανταποδοτικές επιδράσεις δικών μας παρελθοντικών δράσεων.

Η έννοια της ανεκτικότητας

Πρέπει να αποδεχόμαστε το γεγονός ότι μέσα σε μια συμπαντική ενότητα μπορούμε να διακρίνουμε διαφορετικού επιπέδου πνευματικότητας. Επειδή ισχύει ο νόμος της ολικότητας το ζητούμενο δεν είναι η τιμωρία, ο αποκλεισμός και η απόρριψη των διαφορετικών πνευματικότητων, αλλά η προς όλους βοήθεια, προκειμένου να καταλήξουμε σε μια ενιαία υψηλή πνευματικότητα.

Όλες οι εκδηλούμενες πνευματικότητες αποτελούν μαθητές και συγχρόνως δασκάλους των άλλων πνευματικότητων και όλοι μαζί συνιστούν ένα αδιαίρετο σύνολο. Η τελείωση της συμπαντικής δημιουργίας δεν μπορεί να ολοκληρωθεί μερικά, αλλά μόνο αν τελειωθεί και η τελευταία εκδηλωθείσα πνευματικότητα. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι ή όλοι μαζί θα σωθούμε ή όλοι μαζί θα χαθούμε. Οι ατομικοί παράδεισοι δεν αποτελούν παρά μια ψευδαισθηση της υλικότητας και δεν αφορούν παρά το matrix του σύμπαντος και όχι το πραγματικό σύμπαν.

Όλα τα προηγούμενα μας οδηγούν στην έννοια της ανεκτικότητας του διαφορετικού μεταξύ των ανθρώπων. Η αποδοχή της ανεκτικότητας, βέβαια, δεν πρέπει να συγχέεται με την έννοια της αποδοχής και της επιδοκμασίας.

Και κάτι τελευταίο. Η αντίληψή μας περί διαφορετικότητας του άλλου δεν σημαίνει σίγουρα την μικρότερη ανάπτυξη της πνευματικότητας του άλλου, αλλά πιθανότατα την υστέρηση της δικής μας πνευματικότητας.

Η έννοια της αγάπης

Η αφομοίωση της ανεκτικότητας, συνώνυμο κάποιες φορές της ουδετερότητας, είναι το πρώτο βήμα κατάκτησης του ανώτερου αισθηματος της αγάπης, μιας έκφρασης που, ξεπερνώντας την ουδετερότητα, οδηγεί στη θετική συμπαντική δράση, η οποία σε μια πρώτη προσέγγιση εκδηλώνεται σε ατομικό επίπεδο. Η τελείωση της έννοιας της αγάπης ολοκληρώνεται σε συλλογικό επίπεδο, εκδηλούμενη ως «θυσία».

Η έννοια της «θυσίας» δεν συνδέεται με την έννοια της ευεργεσίας. Απλά αποτελεί τη συνειδητοποίηση μιας ανώτερης «υποχρέωσης» του «μέρους» προς το «όλον». Είναι μια δράση βαθιάς κατανόησης και αποδοχής από όλους της πραγματικής φύσης της ύπαρξής μας. Η αγάπη αποτελεί την εφαρμογή όλων όσων πιστεύουμε ότι αφομοιώσαμε και αποδεχτήκαμε μέσα σε ολόκληρη την προηγούμενη πνευματική διαδρομή μας.

Μια υπέροχη περιγραφή της εσωτερικής έννοιας της αγάπης σε όλες της τις εκφάνσεις αποτελεί η επιστολή του αποστόλου Παύλου προς τους Κορινθίους. Αναφέρεται σε αυτήν:

«Ακόμα κι αν ήξερα να μιλώ όλες τις γλώσσες των ανθρώπων μα και των αγγέλων, χωρίς όμως να έχω αγάπη, θα είχα γίνει χαλκός που βγάζει σκέτους ήχους ή τύμπανο που δημιουργεί μόνο φασαρία. Κι αν είχα το χάρισμα της προφητείας και κατανοούσα όλα τα μυστήρια και κατείχα όλη τη γνώση, κι αν είχα όλη την πίστη, έτσι που να μετατοπίζω βουνά, χωρίς όμως να έχω αγάπη, θα ήμουν ένα τίποτε. Κι αν ακόμα διένειμα όλα τα υπάρχοντά μου για να θρέψω τους πεινασμένους, κι αν παρέδίδα το σώμα μου να καεί στη φωτιά, χωρίς όμως να

έχω αγάπη, δεν θα με είχε ωφελήσει σε τίποτε. Η αγάπη μακροθυμεί, επιζητάει το καλό. Η αγάπη δεν φθονεί. Η αγάπη δεν καυχησιολογεί, δεν αλαζονεύεται, δεν φέρεται άπρεπα, δεν κυνηγάει το δικό της συμφέρον, δεν κυριεύεται από θυμό, δεν κρατά λογαριασμό για το κακό που της κάνουν, δεν χαίρεται για την αδικία, αλλά μετέχει στη χαρά για την επικράτηση της αλήθειας. Όλα τα καλύπτει, όλα τα πιστεύει, όλα τα ελπίζει, όλα τα υπομένει. Η αγάπη ποτέ δεν ξεπέφτει. Ενώ τα άλλα, είτε προφητείες είναι αυτές, θα καταργηθούν, είτε γλώσσες είναι, θα πάψουν, είτε γνώση, θα καταργηθεί. Γιατί μόνο ως ένα βαθμό γνωρίζουμε και ως ένα βαθμό προφητεύουμε. Μα όταν έρθει το τέλειο, τότε το ατελές θα καταργηθεί. Παιδάκι όταν ήμουνα, σαν παιδάκι μιλούσα, σαν παιδάκι σκεφτόμουν, σαν παιδάκι έβγαζα συμπεράσματα. Μα όταν έγινα άντρας, σταμάτησα να σκέφτομαι και να ενεργώ σαν παιδάκι. Γιατί, πραγματικά, τώρα βλέπουμε απροσδιόριστα σαν σε θαμπό καθρέφτη. Τότε όμως θα δούμε πρόσωπο με πρόσωπο. Τώρα γνωρίζω μονάχα ως ένα βαθμό, τότε όμως θα γνωρίσω τέλεια, όπως ακριβώς με έχει γνωρίσει ο Θεός. Αυτά, λοιπόν, που μένουν τελικά, είναι η πίστη, η ελπίδα και η αγάπη. Αυτά τα τρία, με κορυφαία τους, όμως, την αγάπη».

Η θεϊκή προσέγγιση (ο δρόμος του αναχωρητή) Η προσέγγιση της Θεϊκής Πνευματικότητας

Η αφομοίωση και η πρακτικά αυθόρμητη εκδήλωση παντού και πάντα της αρχής της αγάπης μπορεί να οδηγήσει στο σκληροτράχηλο ακανθώδη και δύσβατο δρόμο του αναχωρητή. Έναν δρόμο, που οδηγεί στη βιωματική προσέγγιση της πρώτης αιτίας, της θεϊκής και υπέρλογης αιτιότητας.

Πολλοί ρωτούν τι είναι ο Θεός. Απάντηση έδωσε με το επόμενο κείμενο του ο Διονύσιος ο Αεροπαγίτης (Περί μυστικής Θεολογίας):

«Ο Θεός είναι το αίτιο των πάντων, ούτε έχει σχήμα ή μορφή ή ποιότητα ή όγκο. Δεν βρίσκεται σε ορισμένο τόπο, ούτε βλέπεται, ούτε έρχεται σε επαφή, ούτε αισθάνεται, ούτε γίνεται αισθητός, ούτε συγχύζεται, ούτε ταραίζεται, ούτε ενοχλείται από ανθρώπινα πάθη, ούτε υλόκειται σε πάθη των αισθήσεων, ούτε έχει ανάγκη από φως. Ούτε παθαίνει αλλοίωση ή φθορά ή μερισμό ή στέρηση ή ροή, ούτε τίποτα άλλο από όσα μπορούν να πάθουν τα αισθητά, ούτε είναι τίποτα από αυτά.

Δεν είναι ούτε ψυχή ούτε νους, ούτε έχει φαντασία ή γνώμη ή λόγο ή νόηση, ούτε είναι λόγος, ούτε είναι νόηση, ούτε λέγεται, ούτε νοείται, ούτε είναι αριθμός ή τάξη ή μέγεθος ή μικρότητα ή ισότητα ή ανισότητα ή ομοιότητα ή ανομοιότητα. Ούτε στέκεται ούτε κινείται, ούτε ησυχάζει, ούτε έχει δύναμη, ούτε είναι δύναμη, ούτε είναι φως, ούτε ζει, ούτε είναι ζωή, ούτε είναι ουσία, ούτε είναι αιώνιος, ούτε είναι χρόνος, ούτε νοητικά μπορεί κάποιος να έχει επαφή μαζί Του, ούτε είναι επιστήμη, ούτε είναι αλήθεια, ούτε είναι σοφία, ούτε είναι ένα ή ενότητα ή θεότητα ή αγαθότητα.

Ο Θεός δεν είναι πνεύμα, όπως εμείς γνωρίζουμε. Δεν είναι υιός ούτε πατέρας, ούτε τίποτα άλλο από όσα αφορούν εμάς ή κάποιο άλλο από τα γνωστά όντα και ούτε κανένα από τα όντα γνωρίζει τι Αυτός είναι. Γι' αυτόν δεν υπάρχει λόγος, ούτε όνομα, ούτε γνώση. Ούτε είναι σκοτάδι, ούτε φως, ούτε πλάνη, ούτε αλήθεια, ούτε μπορεί καθόλου να οριστεί με την κατάφαση ή την αφαίρεση, αλλά σ' Αυτόν τίποτα δεν μπορεί να προστεθεί ή να αφαιρεθεί. Επειδή είναι η τέλεια και ενιαία Αιτία των πάντων, ξεπερνά κάθε ορισμό και κάθε πρόσθεση ή αφαίρεση ή υπεροχή, αφού είναι αποδεσμευμένος από όλα και υπερβαίνει τα πάντα».

Με βάση τα γραφόμενα του Διονυσίου Αεροπαγίτη, ο Θεός προσεγγίζει, σε κάποιες από τις εκφάνσεις του, το υπέρλογο της νέας επιστημονικής λογικής της συμπαντικής συγκρότησης. Ο Θεός βρίσκεται εκτός της κοινής ανθρώπινης λογικής, της δομημένης πάνω στην ψευδαίσθηση μιας πλαστής υλικής πραγματικότητας. Έτσι, δεν είναι περιεργο να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι όσο περισσότερο μιλάμε για το Θεό, όσο και μακρύτερα Του βρισκόμαστε. Ο Θεός δεν περιγράφεται, δεν αποδεικνύεται, αλλά βιώνεται στο τέλος της πνευματικής μας αποστολής.

Πληροφορίες για τον κ. Μάνο Δανέζη στην σελίδα 213

Το Μυστήριο τούτο Μέγα Εστί....!

Ελένη Κοσσυφίδου

Αν και το θέμα που προσπαθούμε να προσεγγίσουμε υπερβαίνει τα πλαίσια της διανοητικής λειτουργίας του νου μας, θα κάνουμε εν τούτοις μία μικρή προσπάθεια προσέγγισης, ελπίζοντας ότι με τις υπερβατικές δυνατότητες αντίληψης της ψυχής θα αισθανθούμε τον παλμό των νοημάτων που ο νους αδυνατεί να προσλάβει...

Δεν υπήρξε ποτέ, από το απώτατο παρελθόν μέχρι και σήμερα, νοήμον όν που να μην έχει βαθειά μέσα του την ακλόνητη πεποίθηση σύνδεσης του με μία Ανώτερη Μορφή Δύναμης ή Νοημοσύνης, την οποία και επικαλείται, ιδιαίτερα στις δύσκολες στιγμές της ζωής του. Σε κάθε στιγμή αδυναμίας ή απειλής, ο άνθρωπος έστρεφε και στρέφει το βλέμμα του προς τον ουρανό για να επικαλεστεί εύνοια, να ζητήσει προστασία ή να αντλήσει έμπνευση, δύναμη και ελπίδα. Όσο δυνατό είναι το ένστικτο της επιβίωσης μέσα του, άλλο τόσο ισχυρή είναι η ανάγκη στροφής προς την Ανώτερη Αρχή για βοήθεια...

Στους αρχαιότερους πολιτισμούς ο άνθρωπος, επειδή δεν μπορούσε να κατανοήσει τα φυσικά φαινόμενα που καθόριζαν την ζωή του, τα μυθοποιούσε και τα θεοποιούσε, οπότε αντλούσε την έμπνευση της Ανώτερης Αρχής απευθυνόμενος στο ζωοδότη Ήλιο, στη Σελήνη, στον κεραυνό, στο δένδρο, στο στοιχείο του νερού, κ.ά.

Στην συνέχεια αυτοπαρατηρείται και «βλέπει» τους θεούς του ως προβολή του εαυτού του, αποδίδοντάς τους ανθρώπινες ιδιότητες (ελαττώματα-προτερήματα). Προκειμένου δηλαδή να τους κατανοήσει, τους πλάθει «**κατ' εικόνα και ομοίωσίν**» του!.. Έτσι γεφυρώνει και την απόσταση ανάμεσα στο Ανεξήγητο και στον κόσμο του αισθητού. Αλλά αναπτύσσοντας διαρκώς τη διανοητική του ικανότητα,

μπαίνει σταδιακά στον κόσμο της ανάπτυξης των ιδεών.

Σ' όλη αυτή τη διαδικασία κατανόησης της πρωταρχικής του ανάγκης, να ανακαλύψει τι είναι η Ύπαρξη και ποια η θέση του μέσα σ' αυτήν, η ανθρώπινη διάνοια περνάει στη διαμόρφωση των ιδεών, μέσω της φιλοσοφικής θεώρησης.

Φιλοσοφία είναι η προσπάθεια της ανθρώπινης διάνοιας να ερμηνεύσει τους κόσμους και τα όντα τους με βάση τη λογική (ορθολογισμό).

Μέσα από τους κόλπους της φιλοσοφίας γεννιέται η μετα-φυσική, ένας κλάδος της οποίας παρουσιάζεται ως θεολογία, με την ίδρυση των θρησκειών (το δόγμα- την τελετουργία- εξωστρέφεια, 1*), ενώ ο έτερος κλάδος της περιέχει τη Θεουργία (το μυστηριακό- εσωστρέφεια, 2*) και το Μυστικισμό.

Θεολογία είναι η προσπάθεια του ανθρώπου να ερμηνεύσει τους κόσμους και τα όντα τους, με βάση το συναίσθημα, την καρδιά του.

Ο Πλατωνικός κόσμος των ιδεών δίνει θέση στους υπερκόσμιους παράδεισους, που ονειρεύτηκαν οι Δάσκαλοι της Ανατολής, οι Αρχιερείς των Αιγυπτιακών Μυστηρίων, οι Αρχιερείς και Αρχιερείς των δικών μας, Ελευσίνιων και Ορφικών Μυστηρίων.

Ο χωρισμός του κόσμου σε δύο, σε υλικό και πνευματικό, προχωρεί βαθύτερα. Έργο της αρχαίας Ινδικής, Ελληνικής, Αιγυπτιακής φιλοσοφίας- θεολογίας, μετέπειτα δε και της Χριστιανικής Διδασκαλίας, είναι να γλυτώσει τον άνθρωπο από τα γρανάζια της ύλης- μορφής- φαινομενικότητας.

Έτσι οδηγείται ο άνθρωπος στην αποκάλυψη της Θεϊκής του Υπόστασης και της αιώνιας σύνδεσής του με της Πρωταρχική Ουσία του Παντός.

Σημ: 1* Οι θρησκευτικές παραδόσεις με το τυπικό τελετουργικό των μυστηρίων που εκτελούνται σε ιερούς χώρους- εκκλησίες- τζαμιά, κ.λ.π.

2* συμβαίνουν οι αποκαλύψεις των μυστηρίων εντός της ανθρώπινης διάνοιας, επέρχεται η λεγόμενη Φώτιση.

Η φιλοσοφία γίνεται τώρα «**ομοίωσις τω Θεώ**».

Μετά χαράς μεγάλης βλέπουμε να συγκλίνουν οι απόψεις όλων αυτών των δοξασιών σε τέσσερα βασικά σημεία:

1° **Ο Θεός είναι Ένας.**

Είναι ο Μέγας Νους, η Υπέρτατη νοημοσύνη, Σχεδιαστής και Εκτελεστής των Πάντων. Είναι ταυτόχρονα ο Πατέρας και η Μητέρα όλων των Δημιουργημάτων.

Ό,τι υπάρχει στη Δημιουργία, προήλθε από τις τέλειες Σκέψεις και Ιδέες Του. Εμπεριέχονται τα πάντα Εντός Του.

Η συνειδητή και υποσυνείδητη διάνοια του ανθρώπου, το πεπερασμένο και το περιορισμένο, αδυνατούν να συλλάβουν την απεραντοσύνη του Όλου.....

2° **Είναι Τρισυπόστατη Εκδήλωση.**

Φέρει τρεις ταυτόχρονες υποστάσεις- ιδιότητες, του Δημιουργού, του Συντηρητή και του Καταλύτη ή Καταστροφέα. 3*

Ίσιδα- Όσιρις- Όρος, Αιγυπτιακά Μυστήρια, Μπράχμαν- Βισνού- Σίβα, Ινδική Φιλοσοφία, Ίακχος- Περσεφώνη- Δήμητρα, Ελευσίνα Μυστήρια και Ορφικά Μυστήρια, Πατήρ-Υιός- Άγιο Πνεύμα, Χριστιανική Διδασκαλία.

3° **Ο άνθρωπος είναι κατ' εικόνα κι' ομοίωση πλασμένος, με τον Θεό.**

Σύμφωνα με τα παραπάνω, μπορούμε να δώσουμε τις ταυτόσημες αντιστοιχίες στον άνθρωπο ως ακολούθως:

Δημιουργός, συντηρητής, καταλύτης ή **καταστροφέας**, είναι οι ομοούσιες ιδιότητες που φέρει ο άνθρωπος σύμφωνα με τα ως άνω.

Πνεύμα, ψυχή, φυσικό σώμα είναι οι απορροές της Θεϊκής Ουσίας εντός μας.

Σημ: 3* Το θέμα της τριπλής εκδήλωσης του «Τρισυπόστατου» είναι ένα πελώριο ζήτημα που δεν μπορεί να αναπτυχθεί στα πλαίσια της περιορισμένης αυτής πραγματείας.

Το Μυστήριο Τούτο Μέγα Εστί....!

Υπερσυνείδηση, υποσυνείδηση, συνείδηση, είναι τα μέσα (όργανα) πρόσληψης από τον ανθρώπινο Νου, των δονήσεων και των νοημάτων που υπάρχουν στις αντίστοιχες διαστάσεις.

Μυστικισμός- θεολογία- φιλοσοφία, είναι τα αντίστοιχα μονοπάτια θεώρησης που πρέπει να ακολουθήσει η διάνοια του ανθρώπου, ώστε να αφυπνίσει τις ληθαργημένες δυνατότητες της ύπαρξής του.

4° Η Αγάπη είναι η δύναμη ένωσης Θεού και Ανθρώπου.

Εδώ θα προσπαθήσουμε να αποδώσουμε την έννοια της ένωσης Θεού και Ανθρώπου, μέσα από ένα συμβολισμό, που έδωσε ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός.

Στο κατά Λουκά Ευαγγέλιο αναφέρεται, πως μετά την βάπτισή Του στον Ιορδάνη ποταμό από τον Ιωάννη τον Πρόδρομο και αφού δέχθηκε το Άγιο Πνεύμα εντός Του, αναχώρησε ο Ιησούς στην έρημο για περιουλλογή και προσευχή. Παρέμεινε σε νηστεία επί 40 μέρες δεχόμενος τον εμπαιγμό του Σατανά, ο οποίος Του έλεγε :

«πως ισχυρίζεσαι, πως είσαι ο Υιός του Θεού, αφού δε μετουσιώνεις την πέτρα που είναι μπροστά σου σε ψωμί για να το φας;»

Κι ο Ιησούς του απάντησε: **«Με ψωμί δεν χορταίνει η ψυχή του ανθρώπου, παρά μόνον με τον Λόγο του Θεού!!!»**

Στην συνέχεια ο Σατανάς Του έδειξε όλα τα βασίλεια της οικουμένης, λέγοντάς Του πως μπορούν να γίνουν όλα δικά Του, αρκεί να τον προσκυνήσει Κι ο Ιησούς αποκρίθηκε : **«Πήγαινε οπίσω μου Σατανά, είναι γραμμένο πως ΕΣΥ θα προσκυνήσεις Κύριον τον Θεό Σου και πως μόνον Αυτόν θα λατρεύσεις...».**

Ποιος είναι ο Ιησούς; Ποιος είναι ο Σατανάς;

Δεδομένου ότι ο άνθρωπος πλάσθηκε κατ' εικόνα και ομοίωση του Θεού, και εφ' όσον το Θείο εμπεριέχει τα πάντα εντός Του, έπεται ότι μέσα στην ανθρώπινη υπόσταση, έχει εμφυτευθεί η αμφίρροπος δύναμη της τελειότητας και της μη τελειότητας.

Μέσα σ' αυτό το συμβολισμό κρύβεται το μυστήριο της δύναμης της μετουσίωσης του ανθρώπου.

Εφ' όσον καθαγιασθεί ο νους του ανθρώπου από το Άγιο Πνεύμα (Μυστήριο της Βάπτισης) και θεραπευθεί από συναισθηματικές και νοητικές δυσαρμονίες, αφυπνίζεται η υπερδιανοητική λειτουργία της υπερσυνείδησής του, η οποία τον αποκόπτει από την πρόσδεσή του με τα φαινόμενα της ύλης.

Τότε όλα τα βασίλεια του κόσμου τούτου δεν σημαίνουν γι' αυτόν, παρά παλάτια κτισμένα στην άμμο, όπως για να παίζουν τα παιδιά. Ποια είναι δε η δύναμη που αφυπνίζει την υπερδιανοητική λειτουργία του νου μας;

Είναι η Αγάπη!...

Σαν αρχίζει να ακτινοβολεί η ακατάσβεστη φλόγα της Αγάπης του Θεού μέσα στην καρδιά του ανθρώπου, παύει το ενδιαφέρον του για τις επίγειες απολαύσεις και για την ικανοποίηση του εαυτού του.

Θανατώνοντας την εγωϊκή του φύση ο άνθρωπος (Μυστήριο Σταύρωσης), προσφέρει θέση στην καρδιά του να φιλοξενήσει τη Θεία Παρουσία. Γονατιστός ψιθυρίζει:

« Του Δείπνου Σου του Μυστικού, Κύριε Υμών Υιέ, Θεού, κοινωνών με παρέλαβε...» Τότε μέσα στην καρδιά του ακτινοβολεί η Χριστική δύναμη, που θα τον οδηγήσει, σαν τον ταλαιπωρημένο Οδυσσέα, πίσω στην Ιθάκη του, να χαθεί στο γνόφο Του Ουράνιου Πατέρα και της Ουράνιας Μητέρας και να λιώσει μέσα Τους από Αγάπη για Πάντα....

Αποστολή όλων των Πνευματικών Διδασκάλων που πέρασαν και θα περάσουν από τη Γη μας, είναι να αναξέσουν το υλικό περικάλυμμα της ανθρώπινης συνείδησης (την προσκόλλησή της στα φαινόμενα της ύλης), ώστε να διαλάμψει από μέσα η λαμπρότητα της ψυχής και η τελειότητα της πνευματικής μας υπόστασης.

Αυτοί γνωρίζουν πως υπάρχει μέσα στον άνθρωπο η χριστική του συνείδηση, η οποία έχει την δύναμη, να πατάξει την αντίρροπο θέση του καταστροφέα και να τον μετουσιώσει σε καταλύτη. Σ' ΕΝΑΝ ΚΑΤΑΛΥΤΗ ΠΟΥ ΜΕΤΟΥΣΙΩΝΕΙ ΤΗΝ ΥΛΗ ΣΕ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΟΥΣΙΑ. Να σπάσει τα πλαίσια του περιορισμού του ορθολογισμού και των πέντε αισθήσεων και να τον ελευθερώσει από την πρόσδεσή του με την ύλη.

Σ' αυτή τη χριστική δύναμη μετουσίωσης και μετάλλαξης των αρνητικών βαρυδονούμενων κραδασμών σε θετικότερους, λεπτοφυέστερους, εξαγιασμένους, μούν τον άνθρωπο οι πνευματικοί Διδάσκαλοι, ώστε να ξεφύγει από την προσκαιρότητα και να οδηγηθεί στην εσωτερική του αλήθεια. Να κλείσει τον κύκλο των εμπειριών του από τις εξώτερες διαστάσεις, ώστε ν' αρχίσει το ταξίδι της επιστροφής του προς την Ουράνια Κατοικία, όπου είναι και ο τόπος της πραγματικής του προ-έλευσης.....

Βιβλιογραφία:

«Μεταφυσική Εγκυκλοπαίδεια» Νικολάου Α. Μαργιωρή

Πληροφορίες για την Ελένη Κοσσυφίδου στην σελίδα 217

Άρθρο 3

ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟ ΤΟΥ ΕΝΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ

Τεό Βράτολη- Βολχάουπτ

Το Ένα:

Υπάρχει μόνο ένας Νους, ένας Νόμος, μια Αρχή, μια Ουσία στο Σύμπαν, και ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ένα με ότι υπάρχει.

Η βασική αυτή μεταφυσική αρχή εκφράζει πλήρως την ενότητα, τη σχέση δηλαδή του απείρως μεγάλου, με το απείρως μικρό.

Στο βασίλειο του Πραγματικού, δεν υπάρχει ούτε αρχή, ούτε τέλος. Η αρχή και το τέλος είναι όνειρα. Ο άπειρος Νους δεν έχει αρχή, οπότε η δημιουργία δεν άρχισε ποτέ. Εκεί συμβαίνει δυναμικά, πάντοτε και τώρα, δημιουργία μέσα από την εξισορρόπηση της αρσενικής και της θηλυκής αρχής.

Κάθε σκέψη δημιουργεί. Το υλικό σύμπαν είναι η ορατή έκφραση της σκέψης της αρχέτυπης Θείας Ιδέας, του Λόγου.

Το Θείο, ή Ανώτατη Ευφυΐα, ή Μεγάλη Πρώτη Αιτία, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι ένα ακτινοβόλο, εκτυφλωτικό, απαστράπτον κέντρο Ζωής, Αγάπης, Φωτός, Δύναμης και Νοημοσύνης, πανταχού παρόν, που πλημμυρίζει και εμπεριέχει τα πάντα. Μια υπερβατική προσωπικότητα, πολύ πιο πέρα από κάθε ανθρώπινη σύλληψη.

Το φως είναι ένα από τα τελειότερα σύμβολα για τη Θεία αυτή έννοια. Κάθε «φωτισμένο άτομο», σαν Πνευματικός άνθρωπος, είναι φορέας του. Και πιο συγκεκριμένα, είναι ένα κέντρο φωτός που πηγάζει από το Θείο Κέντρο Φωτός.

Το Παράδοξο του Ένα που είναι Ταυτόχρονα και Πολλά

Τα ανθρώπινα πρόσωπα συχνά ακτινοβολούν αυτό το μυστήριο φώς. Αν μπορούσε να μας αποκαλυφθεί η ακτινοβολία φωτός ενός ατομικού χριστικού σώματος, η λαμπρότητά του θα ήταν τόσο δυνατή, ώστε να εκτυφλώσει τον φυσικό οφθαλμό.

Τα πάντα είναι δονήσεις, ενέργεια, σε διαφορετική συμπύκνωση, με διαφορετική δηλαδή συχνότητα δόνησης.

Αυτή η νοητική ουσία μοιάζει με ένα σύνολο από ζώνες έκφρασης και εκλέπτυνσης, που διαφέρουν στον τρόπο εκδήλωσής τους. Άλλοτε είναι αόρατη και απροσδιόριστη και άλλοτε έχει τη μορφή υγρών, ημιστερεών και στερεών. Η εσώτατη ζώνη συνιστά την καθαρή έκφραση του Πνεύματος. Η δημιουργική δραστηριότητα μέσα στην κεντρική ζώνη είναι απείρως τέλεια, ενώ εκείνη των εξώτερων ζωνών είναι λιγότερο τέλεια.

Οι άνθρωποι ζουν σε διαφορετικά πεδία συνείδησης, ξέχωρα ο ένας από τον άλλο, αλλά λειτουργούν όλοι σε ένα κοινό πεδίο, οριζόμενο από τις πέντε αισθήσεις, που αποτελούν τον κοινό κώδικα επικοινωνίας. Το σώμα μας δεν είναι εμείς. Είναι ένας κατώτερος τύπος νοητικής ουσίας, την οποία εμείς, σαν ανώτερη μορφή νοητικής ουσίας, κατασκευάζουμε γύρω μας. Είναι ο μηχανισμός δράσης μας στο υλικό πεδίο.

Εμείς, σαν το Εγώ Είμαι του Πνεύματος, μπορούμε να εκφραζόμαστε σε οποιαδήποτε ζώνη. Κάθε ιδέα που έχουμε στο νου μας, θα υλοποιηθεί αργά ή γρήγορα.

Ο έξω κόσμος ανταποκρίνεται στον έσω κόσμο (μακρόκοσμος- μικρόκοσμος). Ως εκ τούτου, ο νόμος που λειτουργεί στο υλικό πεδίο, για την εξέλιξη ενός πλανήτη, είναι ο ίδιος που λειτουργεί στο πνευματικό πεδίο για την εξέλιξη μιας ψυχής.

Το Ύψιστο Εγώ, με το οποίο είμαστε ένα, εκφράζεται και εμφανίζεται πλανήτες, ήλιοι και ηλιακά συστήματα. Εμείς είμαστε επίσης ένας βρεφικός δημιουργός και το βασίλειο δράσης μας είναι μέσα στο σώμα και στο περιβάλλον μας. Η αρρώστια για παράδειγμα είναι μια ατελής εργασία του «Εγώ Είμαι» μας σαν δημιουργός. Πρέπει να ξαναπροσπαθήσουμε να ξανακάνουμε την εργασία σωστά για να φέ-

ρουμε ένα τέλειο αποτέλεσμα.

Όταν η Κεντρική Νοημοσύνη μιλά στη νοημοσύνη των εξώτερων ζωνών αυτό λέγεται έμπνευση, διαίσθηση ή προφητεία. Όταν η νοημοσύνη των εξώτερων ζωνών μιλά στην εσώτερη νοημοσύνη, αυτό λέγεται προσευχή και πίστη. Η πραγματική πίστη είναι αυτό που εξαναγκάζει την κεντρική ζώνη να δράσει, και αυτό λέγεται απάντηση στην προσευχή.

Αυτές οι ζώνες στο σύνολό τους συνθέτουν το κοσμικό σώμα του Θείου. Οι πλανήτες, οι κομήτες και άλλα σώματα του ηλιακού συστήματος, μπορούν να προσομοιωθούν με τα ερυθρά αιμοσφαίρια της κοσμικής ροής αίματος. Η ζωή ακόμα και στην πιο ασήμαντη οργανική ή ανόργανη φόρμα είναι Θεία ζωή αφού προήλθε από το Θείο.

Τα πολλά:

Στην ψυχή και το σώμα, η ζωή διαφοροποιείται και εξατομικεύεται. Η ζωή ενός δένδρου, είτε στο φύλλο, είτε στον κορμό, τα κλαδιά ή τη ρίζα, είναι μια ζωή. Το Άπειρο Θείο θα μπορούσε να εξομοιωθεί με ένα δένδρο. Αυτό το Θείο-Δένδρο έχει φύλλα, κλαδιά, βλαστάρια, κορμό και ρίζες. Όλοι οι τύποι ζωής ανήκουν σε κάποια υποδιαίρεση Θείας ζωής και εκδήλωσης.

Το «Εγώ Είμαι» όμως, κάθε ανθρώπινου όντος είναι το ίδιο για όλους, και αυτό είναι ο μόνος γεννημένος Υιός. Είναι ο Χριστός μέσα μας. Είναι ο γονέας που δημιουργεί, σύμφωνα με το Θείο Νόμο. Χωρίς αυτόν, κανείς δεν μπορεί να δράσει. Χτίσαμε τα σώματά μας. Μπορούμε να τα καταστρέψουμε και να χτίσουμε άλλα σώματα, επανερχόμενοι, μέσα από τη διαδικασία της γέννησης. Ακόμα, μπορεί να επιλέξουμε, να μην επιστρέψουμε. Όμως τα σώματα και η γήινη ζωή μας αποτελούν το πεδίο δράσης μας, όπου μαθητεύουμε στο να χειριζόμαστε την ύλη με επιτυχία. Μαζί με τον πλανητικό και κοσμικό νόμο γύρω μας αποτελούν τα εγχειρίδια, από τα οποία πρέπει να μάθουμε τα μαθήματά μας.

Κάποτε ίσως κληθούμε σε κάποιο μεγαλύτερο έργο, όμως πρέπει εδώ και τώρα να ολοκληρώσουμε την εκπαίδευσή μας.

Πρέπει να γυρίσουμε σπίτι κάποια μέρα από το σχολείο, τέλειοι γνώστες του τι είναι Θεός, γνώστες αυτού που εμείς οι ίδιοι είμαστε. Τότε θα αφυπνιστούμε στην συγκλονιστική αποκάλυψη του «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση»...

Βιβλιογραφία:

-Dr. William Woodfin, ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ, Εκδόσεις Κολλεγίου Μεταφυσικών Επιστημών για το «The College of Divine Metaphysics Inc.» στην Ελλάδα.

-Dr. Joseph Perry Green, ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ, *Μετάφραση στα Ελληνικά: Τεό Βράτολη-Βολχάουπτ, Βάσω Σιούφα*, Κολέγιο Μεταφυσικών Επιστημών, Αθήνα 2008.

- Dr. Joseph Perry Green, ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ, Εκδόσεις Κολλεγίου Μεταφυσικών Επιστημών για το «The College of Divine Metaphysics Inc.» στην Ελλάδα.

- Dr. R. C. Douglass, Dr. Joseph Perry Green, ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ, Εκδόσεις Κολλεγίου Μεταφυσικών Επιστημών για το «The College of Divine Metaphysics Inc.» στην Ελλάδα.

Πληροφορίες για την Τεό Βράτολη- Βολχάουπτ στην σελίδα 215

Άρθρο 4

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΜΙΑ ΜΑΓΙΚΗ ΥΠΑΡΞΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

Τεό Βράτολη- Βολχάουπτ

Κατά την εσωτερική παράδοση, η ολοκληρωμένη ανθρώπινη μονάδα χαρακτηρίζεται με τον όρο «μικρόκοσμος». Εμείς είμαστε ο μικρόκοσμος, δηλαδή το σύμπαν σε μικρογραφία. Πραγματικά, η ζωή μας είναι της ίδιας κατασκευής με εκείνη του σύμπαντος, του «μακρόκοσμου», στα αύλα και πνευματικά πεδία, αλλά και στα υλικά. Υπάρχει δηλαδή μια βασική ομοιότητα του ατόμου με το σύμπαν.

Το γνωστό από τη μυστικιστική καββαλιστική παράδοση δένδρο της ζωής είναι ένα πλάνο ολόκληρου του Σύμπαντος, δηλαδή του πνευματικού και υλικού κόσμου, αλλά ταυτόχρονα και της ατομικής ψυχής και προσωπικότητας.

Σύμφωνα με το «δένδρο της ζωής», τα δονητικά πεδία ύπαρξης μπορούν να διαιρεθούν σε τέσσερα επίπεδα. Αυτά τα επίπεδα με τις υποδιαιρέσεις τους, συνενώνονται και συνυπάρχουν ταυτόχρονα, ρέουν δε το ένα μέσα στο άλλο σαν τα επτά χρώματα του ηλεκτρομαγνητικού φάσματος, δίνοντας άπειρες παραλλαγές.

Είναι οι Τέσσερις Κόσμοι του Μακρόκοσμου, που διαφέρουν σε πυκνότητα και συχνότητα δόνησης, και ορίζονται, με καθοδική σειρά, ως εξής:

- Ο Κόσμος του Θείου, η Ύψιστη ύπαρξη, το καθαρό πνεύμα. Ο κόσμος του Θείου Νου και το βασίλειο των αρχέτυπων συλλήψεων ενυπάρχουν εκεί, αρμονικά και ενοποιημένα με τρόπο που δεν μπορεί να συλλάβει ο ανθρώπινος νους.

- **Ο Νοητικός Κόσμος.** Είναι ο κόσμος του νου με την ευρύτερη έννοια, στην πληρότητά του, λαμπερός και πιο ευκίνητος από το φως. Η φυσική κατοικία δυναμικών και μεγαλειωδών υπάρξεων θεϊκής εκπόρευσης, όπως αυτές για τις οποίες έχει χρησιμοποιηθεί ο όρος αρχάγγελιοι, μεγάλο πλήθος αρχέτυπων συλλήψεων καθώς και άλλων τελειωμένων θεϊκών υπάρξεων που έχουν κερδίσει τη θεότητά τους.

- **Ο Αστρικός Κόσμος.** Η γκάμα του κόσμου αυτού εκτείνεται από υψηλές συγκινησιακές φόρμουλες που δύσκολα τις διαχωρίζουμε από τις καθαρές σκεπτο-μορφές, μέχρι κάτω, στα λεγόμενα αιθερικά πεδία και ακόμη πιο κάτω από την τάξη της ανθρώπινης συνείδησης. «Ο κόσμος, πίσω από αυτόν τον κόσμο». Εκεί κατοικούν αυτοί που τους ονομάζουμε αγγέλους, οι λεγόμενες στοιχειακές δυνάμεις, μορφές αποχωρησάντων ανθρώπων ή αστρικές μορφές οραματιστών, που βρίσκονται εν ζωή.

Είναι ο κόσμος της πιο δυνατής δημιουργικής φαντασίας, αλλά και των πιο απατηλών ψευδαισθήσεων. Η μήτρα αστρικής μορφοποίησης, από την οποία εφημέρες υπάρξεις συνεχώς εμφανίζονται και στην οποία συνεχώς επιστρέφουν, αλλά και το σπινθηροβόλο ρεύμα από το οποίο ενσωματωμένες υπάρξεις μπορούν να αντλήσουν αναζωογόνηση και νέα δύναμη.

- **Ο Κόσμος της Ύλης.** Εννοούμε όλο το σύμπαν με την υλική του όψη. Τη γη, τα ηλιακά συστήματα, τους γαλαξίες, τα νεφελώματα αλλά και τις ατομικές και υπο-ατομικές συνθέσεις της ύλης αυτής καθαυτής.

Εδώ βέβαια υπαισέρχονται τα ερωτήματα,

Τι γίνεται με το στοιχείο της ενέργειας, της ζωοποιού δύναμης που συνθέτει την ύλη; Αυτή η βασική ουσία μπορεί να ονομαστεί υλική; Και σε ποιον κόσμο -αστρικό ή υλικό- να κατατάξουμε τις δυνάμεις με τις οποίες για παράδειγμα εργάζεται ένας θεραπευτής;

Έτσι, σε κάθε ανάλυση, προκύπτει η ανάγκη να αναφερόμαστε στην Ολιστική άποψη, στη βασική αρχή της μεταφυσικής, ότι «Υπάρχει μόνο ένας Νους, ένας Νόμος, Μια Αρχή, Μια Ουσία στο Σύμπαν και Εγώ Είμαι ένα, με ότι υπάρχει».

Έφτασε η στιγμή να ορίσουμε τώρα τη θέση του ανθρώπου, του Μικρόκοσμου, αυτής της μαγικής ύπαρξης, μέσα στο σύμπαν.

Η ανθρώπινη ύπαρξη είναι εξ ίσου πολύπλοκη όσο το εξωτερικό σύμπαν σε όλη του την έκταση. **Ο τέσσερις κόσμοι του Σύμπαντος υπάρχουν μέσα μας και εμείς μέσα σε αυτούς.** Και μάλιστα έχουμε τη δυνατότητα και το δικαίωμα, να βιώνουμε ενεργά και σε πλήρη εγρήγορση, το καθένα από τα επίπεδα αυτά, αφού αποτελούν συστατικά μέρη της ύπαρξής μας. Καθένα από τα τέσσερα παραπάνω επίπεδα μπορούμε να το αναζητήσουμε στη σύνθεση του μεμονωμένου ατόμου, που έχει ως εξής:

- **Το φυσικό σώμα του ανθρώπου, που ανήκει στον υλικό κόσμο και αποτελεί μέρος του.** Γεννιόμαστε από γήινους γονείς, τρώμε γήινα προϊόντα και αναπνέουμε στη γήινη ατμόσφαιρα. Όταν το σώμα παύει να ζει, τα υλικά του επιστρέφουν σε αυτή τη σφαίρα. Όπως στο εξωτερικό σύμπαν, έτσι και στον άνθρωπο, το υλικό και το κατώτερο αστρικό λειτουργούν σαν ένα, γιατί στην απόκρυφη ζωή του κυττάρου η δράση του σώματος και της ψυχής είναι αδιαχώριστα.

- **Το αστρικό σώμα που είναι κάτοικος του αστρικού κόσμου.** Εκεί συμβαίνουν οι συγκινησιακές και οι ενστικτώδεις λειτουργίες της ψυχής μας. Ο κόσμος των ονείρων είναι το βασίλειό του. Είναι η πηγή της δημιουργίας στις τέχνες και των εμπνευσμένων υποθέσεων-συλλήψεων στις επιστήμες. Τα αστρικό μας σώμα δεν είναι ούτε πνεύμα, ούτε ύλη, αλλά κάτι ενδιάμεσο. Μπορεί να εμφανιστεί στο υλικό πεδίο σαν αληθινό σώμα με ρούχα, μέσω του γνωστού σε πολύ λίγους μεταφυσικού νόμου της υλοποίησης (και απο-υλοποίησης). Αυτό το αστρικό σώμα, όπως όλα τα άλλα σώματά μας, δεν μπορεί ποτέ να κλειστεί σε τάφο.

Η ύλη είναι τόσο πορώδης γι' αυτά, όσο ένας συρμάτινος φράκτης για τον άνεμο. Όμως, σαν το «αιώνιο παιδί» που δεν έχει λογική ή ηθική κατεύθυνση, χρειάζεται την κατευθυντήρια δράση του έλλογου νου, για να μη φυλακίζεται μέσα στα ξελογιόματα της φαντασίας.

- **Επόμενο στη σειρά είναι το νοητικό σώμα.** Κατοικεί στο νοητικό κόσμο και τρέφεται με ουσία του κόσμου εκείνου. Η λογική μας

είναι μια από τις πιο εμφανείς λειτουργίες της εξελισσόμενης προσωπικότητας. Είναι η συνειδητή λειτουργία της ψυχής κατά το σχηματισμό κρίσης και απόφασης.

Το μεγαλύτερο δυναμικό του παραμένει μη αντιληπτό και ανεκμετάλλευτο, λόγω πιέσεων του πολιτισμού μας που περιορίζει την ευρύτητά του (π.χ σε εξειδικευμένες καριέρες).

Ο νοητικός κόσμος είναι εκεί, όπου συναντώνται και αναμιγνύονται η θεία και η ανθρώπινη δημιουργικότητα. Γι' αυτό, στη δράση του νοητικού μας σώματος, όπως για παράδειγμα κατά την καθοδήγηση του αστρικού μας σώματος, είναι απαραίτητο να συμμετέχει και η θεία επιρροή.

- Τέλος το πνευματικό σώμα, ο ανώτατος εαυτός του ατόμου.
Η ψυχή μας σαν σύνολο, έχει δικαιωματικά τη θέση της στη θεία ζωή, όπως και στη ζωή των κατώτερων κόσμων. Είναι από αυτή την πηγή που βαθμιαία, καθώς η εσώτερη ζωή της ψυχής αναπτύσσεται και ωριμάζει, ο άνθρωπος αντλεί κατανόηση, σοφία και δύναμη, για την ολοκλήρωση και την ουσιαστική τελειοποίηση της προσωπικότητας σε όλους τους κόσμους. Ο ανώτατος εαυτός μας, παρότι κατοικεί στον πνευματικό κόσμο, συνδέεται ισχυρά με την προσωπικότητα, με πνευματικό δεσμό αγάπης και φωτός.

Να σημειώσουμε τα εξής σημεία:

-Τα επίπεδα του ευρύτερου σύμπαντος, όπως είπαμε, ρέουν το ένα μέσα στο άλλο, χωρίς διακριτές γραμμές διαχωρισμού, σε μια αδιάσπαστη ενότητα, σαν τα χρώματα του ηλεκτρομαγνητικού φάσματος.
-Έτσι ενοποιημένες σε σκοπό και ζωτικότητα θα έπρεπε να είναι οι διάφορες όψεις της σωματικής και ψυχικής ζωής μας.

-Έτσι, φυσιολογικά ενοποιημένη σε σκοπό και ροή ενέργειας σε κάθε επίπεδο, θα έπρεπε να είναι η αλληλεπίδραση της σωματικής και ψυχικής ζωής μας με το ευρύτερο σύμπαν, τον κόσμο που είναι γύρω μας, που μας περιέχει και μας διαπερνά.

Και έτσι το ανθρώπινο όν, ζώντας σωματικά στον κόσμο της ύλης, περιτριγυρίζεται από τις δυνάμεις και τις επιρροές όλων των κόσμων. Και ενώ θα έπρεπε να φορτίζεται από αυτές, να συντονίζεται με αυτές

και να τις χρησιμοποιεί, σύμφωνα με το σχέδιο της δημιουργίας, για υπέροχα επιτεύγματα στη ζωή του, αλλά ακόμα και για την υλοποίηση κάθε ουσιαστικής επιθυμίας του, τις αγνοεί. Παρά την άγνοιά του όμως, όλες αυτές οι σφαίρες δράσης και δύναμης είναι ανοιχτές στον άνθρωπο, εκ φύσεως.

Το πνευματικό ξύπνημα (Η Δεύτερη Γέννηση):

Κατά τον λεγόμενο φυσικό θάνατο, μέσα από την απελευθέρωση τεραστίων ποσών ενέργειας, που μπορούν να συγκριθούν με την ατομική ενέργεια, στιγμιαία ξυπνάει κανείς συνειδησιακά στην κατανόηση του ανώτερου εαυτού, γι' αυτό άλλωστε και ο θάνατος θεωρείται, μια μεγάλη μύηση.

Όμως εμείς θέλουμε να σταθούμε στο ξύπνημα αυτό, ενώ είμαστε ακόμα στο υλικό πεδίο.

Το να ξυπνήσει κανείς συνειδησιακά στην κατανόηση αυτού του ανώτερου εαυτού και να κατέχει και να χρησιμοποιεί τις δυνάμεις του, είναι αυτό που ονομάζουμε ανάσταση ή φώτιση. Είναι μια νοητική και πνευματική ανύψωση (Ανάσταση, πέρασμα) στο θείο βασίλειο, όπου το άτομο απελευθερώνεται από τη γέννηση και το θάνατο, μπαίνοντας σε μια ανώτερη δονητική συχνότητα, σε μια άλλη διάσταση.

Κάποτε το πέρασμα αυτό θα μπορεί να το κάνει ο άνθρωπος κατά βούληση, αφήνοντας πίσω το φυσικό ένδυμα του σώματος σαν ένα ζευγάρι παπούτσια, ή αλλιώς, θα απο-υλοποιεί το φυσικό του σώμα, κάνοντάς το να εξαφανιστεί μέσα στη αόρατη σφαίρα, αλλάζοντας διάσταση, και μετά ίσως να το ξαναπαίρνει.

Η ανύψωση της δόνησης μπορεί να επιτευχθεί με διάφορους τρόπους, κάποιοι από τους οποίους είναι η πανίσχυρης, ανιδιοτελής, διευρυμένη αγάπη, η τέχνη της βαθιάς ρυθμικής αναπνοής, γνωστή στους γιόγκι της ανατολής και η χαμένη ή τουλάχιστον γνωστή σε λίγους, τέχνη της σιωπής και του διαλογισμού.

Ο καθένας μπορεί και δικαιούται να μάθει τους νόμους που διέπουν «τα φυσικά» και βρίσκονται πίσω από αυτά, και να εκπληρώσει τον προσωπικό του σκοπό στη γη, ζώντας μια δημιουργική ζωή, συμμετοχός και συνεργάτης του Θεού Σχεδίου.

Ο Άνθρωπος - Μια Μαγική Ύπαρξη Μέσα στο Σύμπαν

Να διευρύνει την αντίληψή του για τον εαυτό του και τους άλλους και να αποκαταστήσει τη συνειδητή επικοινωνία με τα ανώτερα πεδία ζωής, όπου από τη φύση του ανήκει.

Αυτό για να γίνει, πρέπει η κατάρα της άγνοιας να αποσυρθεί από τη ζωή του ανθρώπου, μέσα από προσωπική απόφαση, ένθερμη προσπάθεια και επίμονο αγώνα.

Έτσι, αν καταφέραμε να βλέπουμε την ανώτερη, αυτή που λέμε Χριστική φύση μας, ο ένας στον άλλο, θα χάναμε την θέα του ανθρώπινου και γήινου και θα μας απορροφούσε το Θείο. Αυτή θα ήταν η ιδανική νίκη του Θανάτου.

Δεν εννοούμε ότι ο άνθρωπος θα δεσμευτεί στη γη μέσα σε ένα φυσικό σώμα, άλλωστε κανείς δεν θα ήθελε κάτι τέτοιο, αλλά ότι θα είναι σε θέση να αφήνει όμορφα το σώμα του, σαν ένα ρούχο, και να πηγαίνει κατά βούληση μέσα στα Ουράνια Βασίλεια του Σύμπαντος. Κατά βούληση θα μπορεί να το ξαναπαίρνει, σαν ένα ένδυμα, όταν επιλέγει να το κάνει. Με άλλα λόγια, θα μπορεί να παίρνει ή να αφήνει ένα γήινο σώμα, όπως το επιθυμεί.

Αυτή είναι η ιδανική τελική εικόνα της απελευθέρωσης από το θάνατο, του θεϊκής καταβολής, ανθρώπινου όντος ...

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:

- *Dr. R. C. Douglass and Dr. Joseph Perry Green, Metaphysical Bible Interpretation, The College of Divine Metaphysics Inc.*

- *Dr. William H. Woodfin and Dr. Donna Ann Gordon, The Metaphysical Perspective of Raising Children, The College of Divine Metaphysics Inc.*

- *Denning and Phillips, The Sword and the Serpent, Llewellyn Publications.*

- *James Redfield, Ουράνια Προφητεία, Εκδόσεις Διόπτρα.*

Πληροφορίες για την Τεό Βράτολη- Βολχάουπτ στην σελίδα 215

Άρθρο 5

Θεός, άνθρωπος και Θεάνθρωπος

Οι Νόμοι της Θεϊκής Δημιουργίας.
Το Κάρμα και ο Σκοπός των Μετενσαρκώσεων.
Σωτηρία, Αυτογνωσία και Θέωση
και πως Επιτυγχάνονται.

Μέσα από την
Παγκόσμιο Μυστικιστική Βιβλιογραφία

Σταχυολόγηση Γαβριήλ Σιμονέτος

Όσα γράφονται στα βιβλία, ακόμα και στις Ιερές Γραφές, όσα διδάσκονται στα Πανεπιστήμια και τις Ακαδημίες, όση σοφία υπάρχει καταγεγραμμένη από την αρχή της ιστορίας της ανθρωπότητας, κάθε τι που λέγεται και ακούγεται, που θυλείται και διδάσκεται μέσα στους αιώνες, είναι όλα πομφόλυγες και καπνός που χάνεται μέσα στα σύννεφα. Ακόμα και οι πληροφορίες που συχνά μας δίνονται από μεγάλους μύστες, άγιους και πνευματικούς δασκάλους, με προσομοιώσεις, παραβολές και μεταφορές, δεν αποτελούν κάτι περισσότερο από μια κάποια χλωμή αντανάκλαση, της αντανάκλασης, της πραγματικότητας, προκειμένου να σχηματίσουμε μια κάποια ιδέα των όσων πραγματικά υπάρχουν, με μοναδικό σκοπό να αποκτήσουμε μια μικρή γνώση της πραγματικότητας, ώστε να ικανοποιηθεί, ο νους μας, που είναι προϋπόθεση του να μπορέσουμε να αξιοποιήσουμε την ανθρώπινη ζωή μας κατά τον δυνατό καλύτερο τρόπο.

Όμως, ο Ουράνιος Πατέρας που έχει ευλογήσει τον άνθρωπο ώστε να αποτελεί την κορωνίδα της Θεϊκής Δημιουργίας, του έχει δώσει τη δυνατότητα να μπορεί να γνωρίσει “με προσωπική εμπειρία”, όχι μόνο τις πραγματικότητες του υπερπέραν αλλά και τον Ίδιο το Θεό σε κάποια εκδήλωσή Του και είναι οι πνευματικοί Διδάσκαλοι, αυτοί που μας υποδεικνύουν διαφόρους τρόπους και πρακτικές για να το επιτύχουμε. Οι διδασκαλίες τους απευθύνονται σε όλους εμάς, καλούς και κακούς, άγιους και αμαρτωλούς, καθώς όλοι είμαστε παιδιά του Ενός Πατέρα. Αυτοί οι πνευματικοί δάσκαλοι, στην πιο συχνή ερώτηση που τους θέτουμε για το τι είναι “Θεός” και το τι είναι “άνθρωπος”, μας απαντούν:

«Ο άνθρωπος είναι μια αιώνια ψυχή ταυτισμένη με ένα νου που εξελίσσεται βάση του νόμου του κάρμα και δίνει ζωή σε ένα σώμα που εξελίσσεται μέσα στους αιώνες, βάση των νόμων του Δαρβίνου».

«Αυτό που οι άνθρωποι ονομάζουμε Θεό, είναι μια ασύλληπτη Νομοτέλεια που έφερε σε ύπαρξη όλα τα σύμπαντα των συμπάντων, τους πνευματικούς και τον υλικό κόσμο και καθόρισε οι κόσμοι αυτοί να κατοικούνται από ψυχές που είναι δημιουργήματα από την ίδια τη Θεία ουσία Της, ουσία την οποία ονομάζουμε πνεύμα».

Αυτή η γενεσιουργός Νομοτέλεια, ο Θεός, όρισε για κάποιο άγνωστο και ασύλληπτο για την ανθρώπινη διάνοια λόγο, οι ψυχές να ταξιδέψουν μέσα στη Θεϊκή Δημιουργία και κάποτε να επιστρέψουν, να ξαναγενωθούν και να ταυτιστούν με τη Θεία ουσία Του. Ακόμη καθόρισε, οι μεν κόσμοι να λειτουργούν κάτω από **τρεις νόμους**, στις δε ψυχές τις ταυτισμένες με το νου, όρισε έτσι ώστε όταν κάποτε αυτές αρχίσουν να ενσαρκώνονται σε ανθρώπινα σώματα, τότε, να τους δοθούν, **τρία υπέρτατα θεία δώρα**, τρεις ευλογίες, προκειμένου με αυτές να επιταχύνουν την επιστροφή και την επανένωση τους, μαζί Του.

Αυτή την ασύλληπτη Νομοτέλεια, το Θεό, προκειμένου να την κατανοήσει, και να την καθορίσει ο άνθρωπος, προσπαθεί να την προσωποποιήσει και να την περιορίσει χρησιμοποιώντας τις λέξεις «είναι», «θέλει», «ευαρεστείται», «δημιουργεί» ή να την περιγράψει με ιδιότητες όπως, Παντοδύναμος, Πανάγαθος, Πάνσοφος, Πανταχού παρών ή ακόμα να την ταυτίσει με έννοιες όπως Αγάπη, Φως, Πνεύμα

κλπ. Όμως ο Θεός δεν είναι τίποτα από αυτά ή μπορεί να πει κανείς ότι είναι όλα αυτά.

Κάποτε ο Osso είπε στους μαθητές του ότι δεν υπάρχει Θεός! Εκείνοι απόρησαν και τότε τους απάντησε: Όταν λες πως κάτι “υπάρχει” το περιορίζεις, ενώ αυτό που εννοούμε όταν λέμε Θεός, είναι κάτι απεριόριστο.

Από τις εκατοντάδες καθοριστικά της φύσης του Θεού ονόματα, το πιο συχνά αναφερόμενο μέσα στην Παγκόσμια Μυστικιστική βιβλιογραφία αλλά ίσως και το πιο χαρακτηριστικό είναι: **“Πανσυνειδητότητα”**. Αναφέρεται ο μεν Θεός σαν «Παν-συνειδητότητα» οι δε ψυχές σαν **“Μονάδες συνειδητότητας”**.

Η Θεϊκή Δημιουργία

Λέγεται ότι κάποτε ο ανεκδήλωτος, απεριγράφτος και ασύλληπτος για τη διάνοιά μας Θεός – Πατέρας, αυτή η Πανσυνειδητότητα όπως αναφέρεται στις διδασκαλίες των αρχαίων Ρίσις, εκδηλώθηκε με τη μορφή του Θεϊού Φωτός και του Θεϊού Ήχου ή Μουσικής των Σφαιρών κατά την αρχαιοελληνική γραμματεία ή με τη μορφή του Λόγου ή Αγίου Πνεύματος κατά την Χριστιανική παράδοση και έφερε σε ύπαρξη τη Θεϊκή Δημιουργία με όλα τα σύμπαντα των συμπάντων, όλους τους πνευματικούς κόσμους και το υλικό επίπεδο.

Γι’ αυτόν το Λόγο ή Άγιο Πνεύμα σαν “Δημιουργό των πάντων” γίνεται αναφορά σε όλα τα θρησκευόμενα και με την αναφορά τους σε αυτή την έννοια, αρχίζουν πάντα τις διδασκαλίες τους όλοι οι μεγάλοι πνευματικοί δάσκαλοι.

Οι Μωαμεθανοί αναφερόμενοι στο Άγιο Πνεύμα το ονομάζουν **Kalma**.

Οι Βραχμάνοι και οι Ινδουιστές **Naam, Naad, Shabdt**.

Στις Κινεζικές Γραφές αναφέρεται ως **Taó**.

Ηχητικό Πεύμα, το ονομάζουν οι Βουδιστές.

Baag I Asmani, οι Σούφισ.

Άγιο Πνεύμα ή Φως του κόσμου, οι Εβραϊκές και Χριστιανικές Γραφές.

Φωνή της Σιγής, οι Θεοσοφιστές.

Θεός, Άνθρωπος και Θεάνθρωπος

Ανέσπερο Φως και **Φως της Γνώσης**, Αγιορείτες μοναχοί.
Θεό εν δράση και **Φως της Γνώσης**, Χριστιανοί αποκρυφιστές και ασκητές.

Θεό σε δημιουργική δράση, ορισμένοι Χριστιανοί Πατέρες και ερημίτες των πρώτων μετά τη Σταύρωση χρόνων.

Λόγοι οι Νεοπλατωνιστές και ο Ευαγγελιστής Ιωάννης.

Μουσική των Σφαιρών, ορισμένοι Πυθαγόρειοι και Νεοπλατωνιστές.

Λέγεται ότι αυτό το Naam (Σανσκρ.) ή Λόγος (Ιωαν.) αρχικά έφερε σε ύπαρξη μια περιοχή καθαρού πνεύματος με το Σανσκρικό όνομα Σατς Καντ και από αυτή την περιοχή κατιόντως δημιουργήθηκαν άλλες τέσσερες περιοχές με όλο και λιγότερο πνεύμα και όλο και περισσότερη ύλη, μέχρι την πέμπτη και τελευταία περιοχή, το Υλικό Επίπεδο, στο οποίο υπάρχει πολύ ύλη και λίγο πνεύμα. Η αδρή ύλη του υλικού επιπέδου ή “Μάγια” όπως ονομάζεται, δονείται σε ένα μήκος κύματος που μπορεί να γίνει ορατό από τα ανθρώπινα μάτια. Αντίθετα η Αστρική ύλη “Πρακρίτι” και η Αιτιατή ή Νοητική ύλη “Πραντάν” δεν είναι ορατές καθώς το υλικό τους είναι λεπτότερο, αποτελούμενο από λιγότερη ύλη και περισσότερο πνεύμα και η συχνότητά τους δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή από τα ανθρώπινα αισθητήρια όργανα, που είναι κατασκευασμένα έτσι ώστε να δέχονται και να μεταβιβάζουν στον εγκέφαλό μας συγκεκριμένα και περιορισμένους μήκους κύματος.

Σε αυτές τις πέντε περιοχές της Δημιουργίας οι αρχαίοι Ρίσις καθόρισαν τα πιο κάτω πνευματικά επίπεδα:

Sach Khant που σημαίνει “Περιοχή καθαρού πνεύματος”

Banwar Gupha, που βρίσκεται στην Υπεραιτιατή περιοχή.

Daswan Dwar, βρίσκεται επίσης στην Υπεραιτιατή περιοχή

Trikuti, που είναι το Αιτιατό ή Νοητικό επίπεδο

Sahastar Kanwar, που είναι συνώνυμο με την Αστρική περιοχή.

Pinda, που είναι το Φυσικό ή αλλιώς Υλικό επίπεδο που ζούμε σαν άνθρωποι.

Αργότερα, από πολλές Εσωτερικές σχολές και από πολλούς μελετητές στη Δύση, έγιναν διαφορετικοί διαχωρισμοί και δόθηκαν διαφορετικά ονόματα. Δυστυχώς η αρχαιοελληνική ορολογία σχετικά με τις πιο πάνω περιοχές δεν διασώθηκε μέχρι τις ημέρες μας, αλλιώς είναι προ-

φανές ότι στη Δυτική μυστικιστική παράδοση θα είχαν επικρατήσει Ελληνικοί όροι. Έτσι τα διάφορα επίπεδα και υποεπίπεδα του Εσωτερικού κόσμου καθορίστηκαν με διαφορετικό τρόπο και τους δόθηκαν πολλά και διαφορετικά ονόματα (Ενεργειακό, Αιθερικό, Βουδικό, Συναισθηματικό κλπ.)

Σημασία όμως ιδιαίτερη δεν έχει ούτε ο αριθμός των επιπέδων και των υποεπιπέδων ούτε η ονομασίες που τους δόθηκαν μέσα στους αιώνες. Εμείς μπορούμε για την ευκολία μας να κρατήσουμε την πιο απλή αρχική διαίρεση και ονοματολογία των σοφών Ρίσις που έχει ηλικία μεγαλύτερη από 4.000 χιλιάδες χρόνια. Έτσι σήμερα στο Δυτικό κόσμο μιλάμε για “Υλικό”, “Αστρικό”, “Νοητικό ή Αιτιατό”, “Υπεραιτιατό” και ένα επίπεδο “Καθαρού πνεύματος” ή Σατς Καντ.

Τα επίπεδα αυτά της Θεϊκής Δημιουργίας λέγεται ότι μπορεί να τα περιγράψει κανείς παραστατικά, σαν ομόκεντρες σφαίρες με κέντρο το Υλικό επίπεδο, που κάθε ομόκεντρη σφαίρα είναι απείρως μεγαλύτερη από την πιο εσωτερική και απείρως μικρότερη από την πιο εξωτερική. Αυτή η περιγραφή βέβαια είναι μια μεταφορά, γιατί οι πνευματικοί κόσμοι δεν είναι ούτε σφαίρες, ούτε ράφια, ούτε διαστημικοί χώροι.

Έτσι λέγεται, (πάντα παραβολικά), ότι κάποτε η ψυχές σύμφωνα με το Θείο Θέλημα, ξεκίνησαν το νομοτελειακό ταξίδι τους από το Σατς Καντ το (Βασίλειο των Ουρανών κατά τη Χριστιανική Παράδοση), όπου δημιουργήθηκαν και “εστάλησαν” από τον Δημιουργό τους μέχρι τον Υλικό κόσμο, για ένα ασύλληπτο και αδιευκρίνιστο λόγο. Λέγεται ακόμη ότι οι ψυχές κατά την “κάθοδό” τους έπαιρναν μέσα από κάθε Εσωτερική Περιοχή που περνούσαν, ένα κάλυμμα ή αλλιώς ένα περιβλήμα ή σώμα ή εργαλείο, (Σανσκ: ένα Kosha), με αποτέλεσμα όταν κάποτε έρχονται πάνω στη γη να “περιβάλλονται” από ένα Υπεραιτιατό, ένα Αιτιατό ή Νοητικό, ένα Αστρικό και ένα Υλικό ή Γήινο σώμα.

Τα σώματα αυτά αποτελούνται αντίστοιχα από Υπεραιτιατή ύλη, από Αιτιατή ή Νοητική ύλη (Pradan), Αστρική (Prakriti) και από ύλη του γήινου Επιπέδου, τη (Maya), που είναι το υλικό από το οποίο είναι φτιαγμένο το ανθρώπινό μας σώμα και που το αποτελούν τα στοιχεία της κλίμακας του Μεντελέγιεφ που μάθαμε στο σχολείο.

Τα περιβλήματα αυτά της ψυχής δεν είναι τίποτα περισσότερο από άψυχα εργαλεία, που τα χρησιμοποιεί η ψυχή, προκειμένου να επικοινωνεί και να εργάζεται στα διάφορα Πνευματικά και στο Υλικό Επίπεδο, ακριβώς όπως ο δύτης χρησιμοποιεί ένα ένδυμα - εργαλείο, το σκάφανδρο, για να μπορεί να παραμένει, να επικοινωνεί και να εργάζεται στο βυθό της θάλασσας. Και όπως το σκάφανδρο είναι ένα νεκρό και ακίνητο κάλυμμα, έτσι και τα καλύμματα της ψυχής παίρνουν ζωή και αποκτούν λειτουργικότητα, μόνο εφόσον βρίσκονται σε επαφή μαζί της, δηλαδή όταν και όσο καιρό εμπυχώνονται από αυτή. Εάν η ψυχή δεν έρθει σε επαφή με τα καλύμματά της, για να τους δώσει συνειδητότητα και ζωή ή όταν κάποτε η ψυχή στο ταξίδι της επιστροφής της τα εγκαταλείψει, αυτά παραμένουν σαν αδρανή και νεκρά εργαλεία, όπως ένα κομπιούτερ που αποσυνδέεται από το ρεύμα παραμένει νεκρό και ανενεργές. Χωρίς την ηλεκτρική ενέργεια ένα κομπιούτερ δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα μεταλλικό κουτί με σύρματα. Με τον ίδιο τρόπο όταν η ψυχή χάσει την επαφή της, αρχικά με το υλικό και αργότερα με τα υπόλοιπά της σώματα, αυτά νεκρώνονται και διαλύονται στα εξών συνετέθησαν.

Τα καλύμματα ή περιβλήματα της ψυχής, λέγεται ότι συγκρατούνται γύρω της με τον ίδιο τρόπο που ο ήλιος συγκρατεί τους πλανήτες του. Τα καλύμματα αυτά και κυρίως το Νοητικό που είναι γνωστό σαν **νους**, είναι ανυπόφορα βαριά φορτία για την ψυχή που τα αισθάνεται βαριά όπως αισθάνεται βαρύ το σκάφανδρο του ο δύτης, όταν βρεθεί έξω από το νερό. Αυτά τα βαριά περιβλήματα είναι που αναγκάζουν την ψυχή να παραμένει δέσμιά τους μέσα στο Υλικό και στα κατώτερα Πνευματικά Επίπεδα και να μη μπορεί να φτερουγήσει και να ολοκληρώσει το ταξίδι της επιστροφής της προς τη Βασιλεία των Ουρανών.

Η ψυχή, όταν κάποτε ολοκληρώσει την εργασία που της έχει δοθεί από τον Πατέρα να επιτελέσει στο Υλικό επίπεδο και όταν βγει από τον “Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων”, είναι προκαθορισμένο να συνεχίσει το ταξίδι της επιστροφής της μέσα από τα διάφορα πνευματικά επίπεδα, προς το Βασίλειό Του. Αυτό είναι το Θείο Σχέδιο, αυτό είναι το Θείο Θέλημα και αυτό θα πραγματοποιηθεί πιο αργά ή πιο γρήγορα, με όλες τις ψυχές. Το γιατί οι ψυχές εντέλλονται να κάνουν αυτό το ταξίδι, είναι άγνωστο καθώς είναι «*Άγνωστες οι βουλές του Κυρίου*».

Από αυτά τα καλύμματα της ψυχής, το Νοητικό κάλυμμα – εργαλείο, ο νους, είναι το εργαλείο που δίνεται στην ψυχή, όταν αυτή περνάει μέσα από το Αιτιατό ή Νοητικό Επίπεδο. Ο νους αποτελεί ένα καταπληκτικό κομπιούτερ. Το τελειότερο κομπιούτερ που μπορεί να υπάρξει στη φύση και έχει ένα πρόγραμμα με τρεις επιλογές, τον Υλικό, Αστρικό και Αιτιατό νου, ώστε με κάθε μία από αυτές τις επιλογές, η ψυχή να μπορεί αντίστοιχα να επικοινωνεί και να εργάζεται μέσα στο Αιτιατό, το Αστρικό και το Υλικό επίπεδο.

Εμείς τώρα πάνω στη γη, χρησιμοποιούμε τον Υλικό μας νου, που με τις ικανότητες που έχει, την “κρίση” και τη “λογική”, κρίνει διαρκώς το κάθε τι, αν είναι σύμφωνο με τους νόμους του Υλικού επιπέδου. Κάθε τι που είναι σύμφωνο με τους Υλικούς νόμους και τις εφαρμογές του, το δεχόμαστε σαν πραγματικό και λογικό. Κάθε τι που κρίνουμε πως είναι αντίθετο, το απορρίπτουμε. Έτσι αν μας πουν πως όταν ένα πορτοκάλι ξεφύγει από το χέρι μας θα πέσει κάτω, αυτό το δεχόμαστε και το γεγονός το αποδίδουμε στο νόμο της βαρύτητας. Αν μας πούνε ότι το πορτοκάλι θα ανέβει στα σύννεφα, αυτό δεν το δεχόμαστε γιατί κάτι τέτοιο είναι αντίθετο προς τους φυσικούς νόμους. Βέβαια υπάρχουν πολλά πράγματα που κάποτε τα θεωρούσαμε αδύνατα, σήμερα όμως, καθώς διαρκώς ανακαλύπτουμε νέες “εφαρμογές των φυσικών νόμων”, δεν μας φαίνεται αδύνατο το να μιλάμε εδώ και να ακουγόμαστε στο φεγγάρι ή να μαγειρεύουμε το φαγητό μας με υπέρηχους.

Τον Αστρικό και τον Αιτιατό της νου ή ίσως πιο σωστά το Αστρικό και το Αιτιατό μέρος του νου, η ψυχή χρησιμοποιεί όταν βρίσκεται και εργάζεται στον Αστρικό και Αιτιατό κόσμο αντίστοιχα και αυτό συμβαίνει α) Μετά το θάνατο του φυσικού μας σώματος β) Κατά τη διάρκεια του διαλογισμού, όταν η ψυχή υπερβεί τη σωματική μας συνειδητότητα γ) Σε άτομα που εκ γενετής ή μετά τη γέννησή τους, σαν αποτέλεσμα της πνευματικής τους ανάπτυξης, έχουν αποκτήσει την ικανότητα να χρησιμοποιούν ταυτόχρονα τον Υλικό και τον Αστρικό ή ακόμα και τον Αιτιατό τους νου. Εδώ θα πρέπει να αναφέρουμε και τις ευλογημένες ψυχές, τους Μεγάλους Διδασκάλους, που έχουν τη δυνατότητα της άμεσης επαφής όχι μόνο με τον Αστρικό και Αιτιατό κόσμο αλλά και με τους ανώτερους πνευματικούς κόσμους αλλά ακόμα και με κάποια εκδήλωση του Θεού. Έναν τέτοιο Διδάσκαλο ρώτησαν κάποτε οι μαθητές του, αν απαιτείται πολύς χρόνος για να πάει κανείς στο Σατς Καντ. Εκείνος έκλεισε τα μάτια του και αμέσως τα

ξανάνοιξε λέγοντας. «Μόλις επήγα και γύρισα αγαπητά μου παιδιά». Ένα κομπιούτερ, για να λειτουργήσει, πρέπει να συνδεθεί με το ηλεκτρικό ρεύμα, αλλιώς είναι νεκρό και άχρηστο. Το ίδιο και ο νους είναι νεκρός και ανενεργός σαν ένα κομμάτι μέταλλο. Δεν έχει αυτοσυνείδηση ούτε αυτοενέργεια. Δεν είναι ο νους που σκέπτεται, που πονάει, που ευχαριστιέται αλλά είναι η ψυχή. Όμως για να λειτουργήσει ο νους, πρέπει να έρθει σε επαφή με την ψυχή και να “εμπυχωθεί” από αυτή. Όταν η ψυχή έρθει σε επαφή με το νου, του δίνει ζωή, του δίνει “συνειδητότητα”, δηλαδή την **επίγνωση** ότι εκείνος, ο νους, είναι μία ξεχωριστή ανεξάρτητη οντότητα. Από εκείνη τη στιγμή ο προ ολίγου άψυχος νους, αποκτάει μία αυτονομία και μία επιβολή πάνω στη ψυχή, που ευρισκόμενη αδύνατη και ακινητοποιημένη μέσα στην ύλη, μακριά από τη χώρα καταγωγής της το Σατς Καντ, μια περιοχή που αποτελείται από καθαρό πνεύμα, προσκολλάται στο νου και αφήνεται στο να την οδηγή, όπου εκείνος θέλει. Η αδρανοποιημένη ψυχή, το μόνο που μπορεί να κάνει πλέον είναι με την ασθενική αλλά ακατάβλητη φωνή της, τη “Φωνή της συνείδησης”, να υπενθυμίζει σε κάθε περίπτωση στο νου, τις θείες αρετές και τον ορθό τρόπο διαβίωσης. Όμως ο νους από τη στιγμή που παίρνει ζωή και συνειδητότητα από την ψυχή, αρχίζει να δρα ανεξέλεγκτος και καθώς αποτελείται από ύλη (νοητική ύλη ή πραντάν), έλκεται από τα υλικά ενδιαφέροντα και έχει την τάση να οδηγεί την ψυχή με την οποία είναι πλέον άρρηκτα συνδεδεμένος, προς την ύλη και τις υλικές απολαύσεις. Το αποτέλεσμα είναι η ψυχή να ξεχνάει τη Θεία της προέλευση και να προσκολλάται και αυτή στις απολαύσεις της ύλης.

Κάποτε, στο ταξίδι της επιστροφής της, η ψυχή θα αφήσει διαδοχικά, όπως τα πήρε, το Υλικό, το Αστρικό, το Νοητικό και το Υπεραιτιατό της σώμα και τότε ελεύθερη θα πετάξει πίσω στο Σατς Καντ, στη θερμή Αγκαλιά του Πατέρα.

Ιδιότητες του Νου

Αυτό το κάλυμμα - εργαλείο της ψυχής που ονομάζουμε Αιτιατό ή Νοητικό σώμα είναι ο “νους” και αποτελείται από δύο μέρη - από το “Κυρίως Νοητικό” και από το “Αιτιατό μέρος” του. Το Κυρίως Νοητικό μέρος του νου, είναι αυτό που επιτελεί τις νοητικές εργασίες ενώ **στο Αιτιατό μέρος γίνεται μία καταγραφή, ένα “back up” όλων των εντυπώσεων από σκέψεις, λόγους και πράξεις που ο νους**

έχει συλλέξει κατά τη διάρκεια όλων των αναρίθμητων ενσάρκωσεων της ψυχής με την οποία είναι σταθερά συνδεδεμένος και την οποία ψυχή συνοδεύει πάντα μέσα στα διάφορα ανθρώπινα σώματα, στα οποία η ψυχή κάθε φορά φιλοξενείται. Με την ένωση τους αυτή, ο νους γίνεται **το κύριο όργανο δράσης** της ψυχής, που όμως την εμποδίζει στο ταξίδι της, σκιάζει το φως της και περιορίζει το μεγαλείο της. Ο νους από υπηρέτης του ανθρώπου, (της ψυχής του), γίνεται αφέντης. Στην αρχή βέβαια, γιατί αργότερα με την εξέλιξη του, γίνεται πραγματικά υπηρέτης της και απαραίτητος βοηθός της, προκειμένου η ψυχή να φθάσει στη Θέωση.

Όσον αφορά το Αιτιατό μέρος του νου, αυτό υπάρχει σε μια αποθήκη με καταγραφές εντυπώσεων που κάποτε θα πρέπει να αποσβεστούν ώστε το κάλυμμα νους να ελαφρύνει από το βάρος των εντυπώσεων και η ψυχή να κατορθώσει να το αποτινάξει από πάνω της. Λέγεται λοιπόν πως στο Αιτιατό μέρος του νου υπάρχει μια “Καρμική Αποθήκη”. Ο νους υποταγμένος στον “Καρμικό Νόμο” ή “Νόμο της Αιτίας και του Αποτελέσματος” με τις ενέργειές του, με κάθε πράξη, λόγο και σκέψη, φορτώνει με κάρμα την Καρμική Αποθήκη και υποχρεώνει την ψυχή να έρχεται και να ξαναέρχεται από το Αστρικό στο Υλικό και αργότερα από το Αιτιατό στο Υλικό επίπεδο, ξανά και ξανά μέσα στον “Τροχό της Ζωής και των Θανάτων”, στην προσπάθειά της να διευθετήσει το κάρμα με το οποίο την έχει φορτώσει ο νους και να απαλλαγεί από τις καρμικές εντυπώσεις που ασφυκτικά την συνοδεύουν στις διάφορες ενσάρκώσεις της μέσα στα ανθρώπινα σώματα.

Το γεγονός είναι μας λένε οι μεγάλοι μύστες ότι οι **αποθηκευμένες εντυπώσεις στο Αιτιατό μέρος του νου, δημιουργούν επιθυμίες, που για να εκπληρωθούν, σύμφωνα με το Νόμο του Κάρμα που θα συζητηθεί πιο κάτω, ζητούν την επαναφορά της ψυχής ξανά και ξανά σε ένα ανθρώπινο σώμα.** Όταν κάποτε με τις πολλαπλές ενσάρκώσεις της ψυχής σε ανθρώπινα σώματα, κορεστούν οι επιθυμίες του νου και ο άνθρωπος δεν έχει πια “επιθυμίες με προσκόλληση” στα κατώτερα και κυρίως στο Υλικό επίπεδο, τότε αρχίζει να ανατέλλει μια νέα επιθυμία, η επιθυμία του ανθρώπου να γνωρίσει, να δοξάσει και να υπηρετήσει το Θεό. **Η επιθυμία αυτή νομοτελειακά έλκει τη Θεία Χάρη και τότε αρχίζει το ταξίδι της επιστροφής της ψυχής στον Πατέρα.** Όταν έρθει η στιγμή

που ο άνθρωπος θα έχει σαν “κύρια επιθυμία του το Θεό”, τότε δε θα υπάρχει πια λόγος για κάποια νέα της ενσάρκωση της ψυχής σε κάποιο υλικό σώμα και με τη Χάρη του Θεού, η ψυχή θα αρχίσει το ταξίδι της επιστροφής της προς τη Θεία Αγκαλιά Του.

Το σύνολο των αποθηκεμένων εντυπώσεων στο Αιτιατό μέρος του νου, είναι εκείνο που καθορίζει σε κάθε νέα ενσάρκωση της ψυχής, τις “Ροπές του νου” του ανθρώπου. Οι ροπές του νου είναι αυτό που λέμε “Φύση του ανθρώπου” και αυτή η φύση είναι το υπόστρωμα πάνω στο οποίο διαμορφώνεται αργότερα και ανάλογα με το περιβάλλον, ο χαρακτήρας του και η ελεύθερή του βούληση.

Ο νους είναι ένα θαυμάσιο εργαλείο αρκεί να ελέγχεται. Ο νους δεν έχει τη δυνατότητα να δει και να σκεφθεί λογικά και ακόμα δεν έχει τη δυνατότητα της ελαγωγής και του ορθολογισμού. Ο νους δρα αυτόματα σύμφωνα με τις ροπές του. Τις συγκεκριμένες ροπές με τις οποίες έχει έρθει σε κάθε συγκεκριμένη ενσάρκωση. Μόνο το πνεύμα, η ψυχή μας δηλαδή, κατέχει το Φως, τη Δύναμη και τη Σοφία και μπορεί να ενεργεί με τρόπο ανεξάρτητο και λογικό.

Η ψυχή είναι που δίνει συνειδητότητα στο νου, αλλά εμείς οι άνθρωποι νομίζουμε ότι είμαστε ο νους μας και όχι η ψυχή. Έτσι φαίνεται πως στην πραγματικότητα ενεργούμε σαν μηχανές μάλλον παρά σαν όντα με λογική. Ο νους μάς σπρώχνει να ακολουθούμε δρόμους ήδη χαραγμένους και δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από αυτούς, παρά μόνο όταν το πνεύμα μας κατορθώσει να απαλλαχθεί κατά κάποιο τρόπο, από την επιρροή του νου μας.

Όμως, μέσα στις πολλαπλές ενσαρκώσεις του, έρχεται μία στιγμή που ο άνθρωπος παύει να έχει ενδιαφέρονται και έντονες επιθυμίες για γήινες απολαύσεις και τότε χαλαρώνουν οι προσκολλησεις του στα γήινα και νοητικά αγαθά. Τότε, όσο παύει να έχει ενδιαφέρον για την ύλη, τόσο αρχίζει να αναπτύσσεται ο πόθος της ψυχής του να επιστρέψει στο Θεό.

Η ψυχή αρχίζει να παίρνει το πάνω χέρι και να επιβάλλεται στο νου, με αποτέλεσμα να αρχίζουν οι διαδικασίες απαλλαγής της ψυχής από το νου και της επιστροφής της στο Βασίλειο του Πατέρα. Είναι τότε που λέμε ότι ο άνθρωπος παύει να λειτουργεί με τον “Κατώτερο νου”

και αρχίζει να λειτουργεί με τον “Ανώτερο νου” που θα βοηθήσει την ψυχή στο ταξίδι της προς τη Θέωση.

Λειτουργίες του Νου

Το κομπιούτερ “Νους”, αν και δρα με αυτοτέλεια, δεν παύει να είναι ένα περιφερικό κομπιούτερ, που δίνει τις πληροφορίες του σε κάποιο κεντρικό κομπιούτερ που είναι η ψυχή, η οποία ψυχή λαμβάνει γνώση των πάντων και τα πάντα έχουν επίπτωση σ’ αυτή. Όταν το κομπιούτερ νους κατά τη διαδικασία επιστροφής της ψυχής στο Βασίλειο του Πατέρα, εγκαταλειφθεί από αυτή στο Νοητικό Επίπεδο (από κει δηλαδή που κάποτε τον είχε παραλάβει) σαν άχρηστος πια, θα διαλυθεί στα εξ ων συνετέθη και θα ξαναγίνει Αιτιατή ή Νοητική ύλη ή σάτβα (Σανσκ.), ενώ όλες οι “δισκέτες” με τις πληροφορίες που έχει καταγράφει ο κάθε ατομικός νους όλων των ανθρώπων όλες τις εποχές, στις πολλαπλές τους ενσαρκώσεις, ταξινομούνται σε ορισμένα αρχεία του Αιτιατού Επίπεδου, που από την Έλενα Μπλαβάτσκι ονομάστηκαν Ακκασικά Αρχεία, αν και για την ύπαρξή τους υπήρχαν λεπτομερείς πληροφορίες πολλές χιλιετίες πριν την εποχή της.

Το κομπιούτερ “νους” δρα αυτόματα και σύμφωνα με τον τρόπο που αυτός έχει προγραμματιστεί, δηλαδή **σύμφωνα με τις ροπές**, με τις οποίες έχει έρθει σε αυτή την ενσάρκωση. Οι ροπές του νου ή “Φύση του ανθρώπου”, είναι αυτές που διαμορφώνουν κατά κύριο λόγο το χαρακτήρα και την ελεύθερή βούληση του ατόμου και με αυτά πορεύεται στη συγκεκριμένη του ενσάρκωση. Το περιβάλλον και γενικά οι συνθήκες μέσα στις οποίες γεννιέται και μεγαλώνει κανείς οπωσδήποτε παίζουν ρόλο αλλά όχι πρωτεύοντα και καθοριστικό. Ένα είναι βέβαιο, όπως μας λένε οι πνευματικοί Διδάσκαλοι, ότι το μόνο πράγμα που φέρνει μαζί του ο άνθρωπος σε κάθε νέα του ενσάρκωση είναι οι ροπές του νου του. Τίποτε άλλο δεν τον συνοδεύει, αντίθετα με όσα λέγονται και θρυλούνται.

Η φύση του ανθρώπου και επομένως και ο χαρακτήρας του δεν αλλάζουν εύκολα. «*Φύση μεταβαλείν ου ράδιον εστί*». Όμως αυτό που είναι δύσκολο δεν είναι και αδύνατο και ακατόρθωτο. Η φύση του ανθρώπου αλλάζει σιγά σιγά με τις αποτυχίες και τα στραπάτσα της ζωής, με τις αρρώστιες και τις δυσκολίες που συναντάμε. Με την ωριμότητα και την πείρα που αποκτάει κανείς στη ζωή, όταν καταλάβει

τη ματαιότητα του κόσμου και αντιληφθεί ποιος είναι ο προορισμός του πάνω στη γη, αρχίζει να γίνεται πιο γλυκός και ήπιος, πιο ταπεινός και περισσότερο επιεικής για τους άλλους. Αλλάζει τις προτεραιότητές του στη ζωή και τότε οι ενέργειές του αρχίζουν να εξυπηρετούν το σκοπό για τον οποίο ήρθε πάνω στη γη, που σύμφωνα με όλους τους αγίους, τους μύστες και τους Διδασκάλους είναι η Αυτογνωσία και η Θέωση.

Τέλος και σχετικά με το κομπιούτερ “νους”, είναι προγραμματισμένος να λειτουργεί με δύο προγράμματα: Σαν Ανώτερος και σαν Κατώτερος νους. Ο Ανώτερος δέχεται τις παραινέσεις της ψυχής για ταπεινότητα, αγάπη και συνγνώμη ενώ αντίθετα ο Κατώτερος νους προσκολλημένος στην ύλη (Σανσκ. μάγια) αναπτύσσει τη λαγνεία, την οργή, την απληστία, την προσκόλληση και τη ματαιοδοξία δηλαδή αυτά που ονομάζουμε ασθένειες του Νοητικού ή λαϊκά “Θανάσιμα αμαρτήματα”.

Οι τρεις Νόμοι της Θεϊκής Δημιουργίας

Από τους μεγάλους μύστες και Διδασκάλους λέγεται ότι σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία έχουν θεσμοθετηθεί από το Δημιουργό, τρεις Θεμελιώδεις Νόμοι. Πρώτος είναι ο “Νόμος ή οι Νόμοι της φύσης”. Αυτοί είναι οι νόμοι που μαθαίνουμε στο σχολείο, στο μάθημα της φυσικής, της χημείας και της κοσμογραφίας. Ο δεύτερος είναι ο “Νόμος του κάρμα ή της Δράσης και Αντίδρασης ή της Δίκαιης Ανταπόδοσης” και ο τρίτος είναι ο “Νόμος της Αγάπης ή της Θείας Χάρης”.

Στο Υλικό Επίπεδο έχουν ισχύ και οι τρεις αυτοί Νόμοι. Στο Αστρικό και στο Αιτιατό Επίπεδο ισχύουν μόνο οι δύο τελευταίοι ενώ στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα βρίσκεται σε ισχύ μόνο ο Νόμος της Αγάπης ή Νόμος της Θείας Χάρης. Κάθε ένας από αυτούς τους Νόμους είναι ανώτερος και κατισχύει του προηγούμενου.

Έτσι ο Νόμος του Κάρμα είναι ανώτερος και μπορεί να καταλύσει τους φυσικούς Νόμους, όπως και ο Νόμος της Αγάπης ή της Θείας Χάρης μπορεί να καταλύσει και να κατισχύσει του Νόμου του Κάρμα. Ο τελευταίος Νόμος, αυτός της Αγάπης ή της Θείας Χάρης, ενεργοποιείται με δύο τρόπους, με την πίστη και την προσευχή και είναι αυτός που εξηγεί και το πως πραγματοποιούνται τα θαύματα, όπως θα δούμε πιο κάτω.

Ο Νόμος του Κάρμα:

Ο Νόμος αυτός ορίζει ότι στα τρία χαμηλότερα επίπεδα της Δημιουργίας, τον Υλικό, Αστρικό και Αιτιατό κόσμο, όπου το ποσοστό της ύλης είναι μεγαλύτερο από αυτό του πνεύματος, για κάθε δράση **μέσα σε αυτές τις περιοχές της Θεϊκής Δημιουργίας που ισχύει ο δυνισμός**, δημιουργείται και μια αντίδραση, η οποία καταγράφεται σαν μία “εντύπωση” και καταχωρείται και αποθηκεύεται στην Καρμική Αποθήκη, στο Αιτιατό μέρος του νου. Αυτή η συσσώρευση εντυπώσεων που διαρκώς συνεχίζεται όλες τις μέρες και όλα τα χρόνια έχει σαν αποτέλεσμα να επιβαρύνεται όλο και περισσότερο με εντυπώσεις το Αιτιατό μέρος του νου και έτσι το βάρος από το Νοητικό κάλυμμα ή νους, που περιβάλλει την ψυχή να γίνεται όλο και βαρύτερο όλο και πιο δυσβάστακτο για την ψυχή.

Σύμφωνα με αυτό το νόμο της Θεϊκής Δημιουργίας, τον Καρμικό Νόμο, που ισχύει στους τρεις κατώτερους κόσμους του δυισμού, για κάθε θετική ή αρνητική σκέψη, λόγο ή πράξη που θα κάνει ο άνθρωπος, θα υπάρξει μια ανάλογη δίκαιη ανταπόκριση, προκειμένου κάποτε να αποσβεστεί η αρχική εντύπωση που έχει αποθηκευθεί στην Καρμική αποθήκη. Για κάθε καλή πράξη θα υπάρξει μια ανταμοιβή και για κάθε κακή, μια τιμωρία. Έτσι με την ισχύ αυτού του νόμου, η ψυχή αιχμαλωτίζεται μέσα στον “Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων”, έρχεται και ξαναέρχεται στο Υλικό, το Αστρικό και το Αιτιατό Επίπεδο στα οποία ισχύει ο Νόμος του Κάρμα, μέχρι να εξαντληθεί κάθε ίχνος δράσης ώστε να παύσει να υπάρχει και ανάλογη αντίδραση. Να ελευθερωθεί η ψυχή από το νοητικό της κάλυμμα και να μην υπάρχει πια λόγος για παραμονή της ψυχής στα κατώτερα Πνευματικά Επίπεδα. Τότε η ψυχή παύει να επανενσαρκώνεται, με αποτέλεσμα να αποκτά αυτό που ονομάζουν οι Πνευματικοί Διδάσκαλοι «Σωτηρία».

Από εκεί και πέρα η ψυχή αφήνει τα κατώτερα περιβλήματά της και οδεύει προς τα ανώτατα Πνευματικά επίπεδα, εκεί όπου υπάρχει καθαρό Πνεύμα και δεν υπάρχει δυισμός, εκεί όπου δεν υπάρχει καλό και κακό αλλά βασιλεύει μόνο η αγάπη και είναι ο τόπος καταγωγής της ψυχής, το Βασίλειο των Ουρανών, εις το οποίο λέγεται ότι η φιλόστοργη «Αγκαλιά του Θεού Πατέρα», με λαχτάρα περιμένει τις ψυχές να επιστρέψουν.

“Σωτηρία της ψυχής” στο μυστικισμό θεωρείται και ονομάζεται η απελευθέρωση της ψυχής από τον Τροχό των Γεννήσεων και των Θανάτων.

Από τα παραπάνω διαφαίνεται πως δεν είναι ο Θεός που τιμωρεί τον άνθρωπο αλλά εμείς υφιστάμεθα τα αποτελέσματα των καλών ή κακών πράξεων, λόγων και σκέψεών μας, όταν παραβαίνουμε τους νόμους που έχει θεσμοθετήσει σε κάθε επίπεδο της Δημιουργίας αυτή η Νομοτέλεια που ονομάζουμε Θεό Πατέρα. Κρινόμαστε από τον Καρμικό νόμο και πληρώνουμε ή αμειβόμαστε για τις πράξεις, τα λόγια και τις σκέψεις μας, **γιατί έτσι έχει θεσμοθετηθεί να λειτουργεί αυτός ο Νόμος από τον Δημιουργό.** Αν ακουμπήσουμε τη σόμπα και καούμε, δεν είναι ότι ο Θεός μας τιμωρεί αλλά ο πόνος προέρχεται από το γεγονός ότι παραβαίνουμε τους φυσικούς νόμους ηθελημένα ή αθέλητα. Αντίθετα, μας λένε οι άγιοι και οι μύστες, ο Θεός όχι μόνο δεν εκδικείται και δεν τιμωρεί αλλά αντίθετα από απέραντη Αγάπη και Ευσπλαχνία, στέλνει αποσταλμένους του, μύστες, αγίους, πνευματικούς δασκάλους και τελικά τον Υιό του, προκειμένου να βοηθήσουν τις ψυχές να βγουν από τον Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων να αποκτήσουν Σωτηρία και στη συνέχεια να φθάσουν στα επίπεδα της Αυτογνωσίας και της Θέωσης. Όμως αυτό που θεωρείται βέβαιο από τους μεγάλους Διδασκάλους είναι ότι **οι ψυχές χωρίς την βοήθεια του Θεανθρώπου δεν θα μπορούσαν ποτέ από μόνες τους να βρουν Σωτηρία.**

Οι μεγάλοι μύστες και Διδάσκαλοι μας λένε ότι υπάρχουν τρία είδη κάρμα. Το πρώτο λέγεται *sanchit karma* ή αποθηκευμένο κάρμα. Αυτό είναι το κάρμα το οποίο έχει αθροιστεί μέσα στους αιώνες, κατά τη διάρκεια των πολλαπλών μας ενσάρκωσεων και θα πρέπει να διευθετηθεί. Είναι αυτό για το οποίο η ψυχή έρχεται και ξαναέρχεται στο Υλικό Επίπεδο μέχρι να το εξαντλήσει. Το δεύτερο είδος κάρμα λέγεται *pralabdh karma* και είναι γνωστό σαν πεπωμένο, μοίρα, κισμέτ, ριζικό, τύχη και ειμαρμένη. Το κάρμα αυτό είναι ένα μέρος από το αποθηκευμένο κάρμα, που κάθε φορά μας δίδεται για διευθέτηση σε κάθε μας συγκεκριμένη ενσάρκωση. Τέλος είναι το *kriyaman karma*. Το κάρμα αυτό είναι το “νέο κάρμα” που δημιουργούμε στη διάρκεια της κάθε ανθρώπινης ζωής μας και το οποίο, αν δεν διευθετηθεί στη συγκεκριμένη ζωή, θα προστεθεί στην αποθήκη του κάρμα, για να διευθετηθεί σε κάποια μελλοντική μας ενσάρκωση.

Ένα χονδροειδές θεωρητικό και μεταφορικό παράδειγμα: Αν κλέψουμε και μας πιάσουν, θα πάμε φυλακή και έτσι θα πληρώσουμε τίμημα για όλο ή για ένα μέρος αυτής της αρνητικής πράξης. Αν δεν μας πιάσουν, η αντίδραση της πράξης αυτής μπορεί να έρθει σ’αυτή τη ζωή και να έχουμε ένα ατύχημα ή μια ασθένεια ή να χάσουμε κάτι υλικό ή ακόμα μπορεί η εντύπωση της αρνητικής μας πράξης να αποθηκευθεί στην αποθήκη του κάρμα, σαν *sanchit karma* και η αντίδραση της σαν αργοπορημένος λογαριασμός, να πληρωθεί σε μια μελλοντική μας ενσάρκωση.

Όπως υπάρχει ατομικό κάρμα για τον καθένα μας, υπάρχει και οικογενειακό κάρμα και ομαδικό κάρμα ενός κράτους, ή μίας φυλής, κλπ (π.χ. η γενοκτονία των Εβραίων στο Β. Παγκόσμιο πόλεμο και τόσα άλλα). Ακόμα υπάρχει και το *Adi karma* ή Πρωταρχικό κάρμα, που είναι η αιτία που οδηγεί τις ψυχές, που δεν έχουν ακόμα φιλοξενηθεί σε ανθρώπινο σώμα, στο να έρχονται και να ξανάρχονται πάνω στη γη σε κατώτερες μορφές ζωής, προκειμένου να εξελιχθεί ο νους τους. Αυτό το *Adi karma* που έχουν τα ζώα, δεν έχουν την υποχρέωση να το διευθετήσουν, γιατί το Αιτιατό μέρος του νου τους δεν είναι ανεπτυγμένο και βρίσκεται ακόμα σε μορφή σπόρου και γι αυτό τα ζώα δεν έχουν επίγνωση αν μια πράξη τους είναι καλή ή κακή, αν βοηθάει την εξέλιξη της ψυχής τους ή την επιβραδύνει ή ακόμα τη σχέση της ψυχής τους με τον Κύριο.

Στην πραγματικότητα το πως λειτουργεί ο Νόμος του κάρμα, όπως ήδη αναφέραμε, δεν είναι δυνατό να περιγραφεί. Περιγράψαμε μια αντανάκλαση, της αντανάκλασης, της αντανάκλασης της πραγματικότητας και το ίδιο ισχύει και για όλες μεταφυσικές έννοιες και πραγματικότητες. Οι Εσωτερικές αλήθειες δεν μπορούν να περιγραφούν με λόγια, μπορούν όμως να βιωθούν από τον αναζητητή, όταν αυτός **στο Εσωτερικό του ταξίδι, κατά τη διάρκεια και μέσα από διαλογισμό, φθάσει στο σημείο να ελικοκωνεί εσωτερικά με το Αιτιατό και με τα “πιο πάνω” από αυτό Επίπεδα .**

Μετά το φυσικό θάνατο του ανθρώπου, το πού θα πάει η ψυχή καθορίζεται από το κάρμα, όπως το κάρμα θα καθορίσει και το σώμα που θα πάρουμε στην επόμενη μας ενσάρκωση (ωραίο, υγιές, αρτιμελές). Ακόμα το πως θα ζήσουμε, ο τρόπος και ο χρόνος, η διάρκεια της ζωής που θα παραμείνουμε στη γη, ο γάμος μας, τα παιδιά, η κοινωνική μας

αναγνώριση, οι τίτλοι τιμής, ο πλούτος, τα χρήματα που θα αποκτήσουμε κλπ. Όλα αυτά είναι συνήθως προκαθορισμένα. Λέγεται ότι το 75% των γεγονότων της ζωής μας είναι προκαθορισμένο και είναι αυτό που μας δίνεται σαν αντίδραση προηγούμενων πράξεών μας και που ονομάζουμε Pralabdh karma. Μόνο το 25% του κάρμα κάθε μας ενσάρκωσης, διαμορφώνεται από εμάς, με τις ροπές του νου μας και με την ελεύθερή μας βούληση. Με αυτό το 25% όμως, έχουμε τη δυνατότητα σε αυτή μας τη ζωή, να διευθετήσουμε επωφελώς το Pralabdh karma που μας έχει δοθεί και ακόμα με αυτό το 25% έχουμε τη δυνατότητα να μη δημιουργήσουμε νέο Kriyaman karma αλλά ακόμα και να αλλάξουμε και το ήδη προκαθορισμένο Pralabdh karma με ένα από τα μέγιστα δώρα που μας έχει δώσει ο Δημιουργός, με τη δύναμη της προσευχής μας, με την εσωστροφή και το διαλογισμό, έννοιες στη βάση τους, ταυτόσημες.

Οι μεγάλοι μύστες μας λένε ότι όσο ζούμε κάνουμε κάρμα καλό ή κακό. Ακόμα και την ώρα του ύπνου κάνουμε Αστρικό κάρμα, το οποίο και αυτό θα πρέπει να διευθετηθεί. Η μόνη ώρα που δεν κάνουμε karma, μας λένε, είναι η ώρα του διαλογισμού μας, που όχι μόνο δεν κάνουμε kriyaman karma αλλά διευθετούμε και μέρος από το pralabdh karma και αυτό γιατί έχουμε την προσοχή μας **(προσοχή είναι η εξωτερική έκφραση της ψυχής, είναι η ίδια η ψυχή)**, συντονισμένη με το Θεό.

Ο Krishna περιέγραψε το θετικό και το αρνητικό κάρμα, σα βαριές αλυσίδες που κρατάνε την ψυχή δέσμια μέσα στα κατώτερα Επίπεδα της Δημιουργίας. Η διαφορά έλεγε, είναι ότι πρόκειται για χρυσές και για σιδερένιες αλυσίδες, που δεν παύουν όμως να είναι αλυσίδες που μας δένουν στον «Τροχό των γεννήσεων και των Θανάτων». Για κάθε καλό αλλά και για κάθε κακό, δημιουργούμε αντίστοιχα καλό ή κακό κάρμα, με συνέπεια να πρέπει να ξανάρθουμε στη γη ώστε να υποστούμε την αντίδραση και τις συνέπειες των καλών ή των κακών πράξεων, λόγων και σκέψεών μας. Και τότε ανάλογα θα απολαύσουμε ή θα δυστυχήσουμε σε αυτή μας τη ζωή ή σε κάποια μελλοντική. Όταν οι ψυχή απαλλαγεί από το βάρος αυτών των αλυσίδων θα είναι ελαφριά και ελεύθερη και θα μπορεί να ανυψωθεί από τα κατώτερα στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα, στο δρόμο της για τη Θέωση.

(Υπενθυμίζουμε ότι οι πιο πάνω περιγραφές είναι πάντα παραστατικές μετα-

φορές μιας κάποιας πραγματικότητας για να σχηματίσουμε μια κάποια στοιχειώδη γνώση της πραγματικότητας ώστε κάπως να ικανοποιηθεί ο νους μας. Την πραγματική γνώση αποκτούμε μόνο όταν βιώσουμε μέσα από διαλογισμό τις εσωτερικές πραγματικότητες).

Πολλοί έχουν τη λαθεμένη εντύπωση ότι η φιλοσοφία του κάρμα είναι μοιρολατρία και αποδίδουν σ'αυτή τα πολλά κακά της κοινωνικής ζωής στην Ανατολή. Αυτό είναι μεγάλο λάθος, γιατί αντίθετα, η αποδοχή αυτού του νόμου είναι η απόλυτη άρνηση της μοιρολατρίας, στο μέτρο που καταργεί το «τυχαίο» και το «πιθανό».

Ο παγκόσμιος χαρακτήρας του Καρμικού Νόμου είναι από τους παράγοντες που συντελούν στην ένωση όλων των ζωντανών όντων. Άνθρωποι και ζώα αποτελούν μία μεγάλη οικογένεια που η ιστορία της είναι περίπλοκη και το κάρμα της αχώριστο και αυτή είναι η αιτία που οι άνθρωποι δεν πρέπει να σκοτώνουν, να κακομεταχειρίζονται και ακόμα να τρώνε τα ζώα. Το κάρμα είναι ένας νόμος παγκόσμιος και περιλαμβάνει κάθε μονάδα ζωής μέσα στις αναρίθμητες περιοχές του σύμπαντος. Ισχύει για κάθε οργανισμό και για κάθε υπαρκτό πράγμα, από τον κόκκο της άμμου ως τα αστέρια του Γαλαξία και εξίσου δίκαια και αδυσώπητα κυβερνάει τόσο το φυτικό και το ζωικό βασίλειο όσο και το ανθρώπινο γένος. **Το κάρμα στον άνθρωπο δημιουργείται από τις δραστηριότητες του νου του και αποτελεί την αιτία που η ψυχή ενσαρκώνεται, φεύγει και ξαναενσαρκώνεται στο Υλικό επίπεδο.**

Οι μεγάλοι μύστες μας λένε ακόμα ότι, χωρίς βοήθεια, η ψυχή από μόνη της δεν μπορεί να απαλλαγεί από τις συνέπειες του Νόμου του κάρμα. Δεν μπορεί να διευθετήσει τελείως τις καρμικές της υποχρεώσεις και να βγει από τον Τροχό των Γεννήσεων και των Θανάτων. Χρειάζεται βοήθεια, χρειάζεται τη Θεία Χάρη για να συνεχίσει το ταξίδι της προς την Αυτογνωσία και τη Θέωση, που σημαίνει την επιστροφή και επανένωσή της με το Θεό Πατέρα της.

Όλοι οι Άγιοι και οι μεγάλοι μύστες μας πληροφορούν ότι **μόνο ο Θεάνθρωπος** σε όλες τις εποχές, έχει τη Δύναμη και την Εξουσία, τις ψυχές που ευλογούνται με τη Θεία Χάρη από τον Πατέρα, να τις τραβήξει κοντά Του, να τις βγάλει μέσα από τον Τροχό των Γεννήσεων και των Θανάτων και να τις οδηγήσει πίσω στον Πατέρα. Ο Ευαγγε-
Θεός, Άνθρωπος και Θεάνθρωπος

λιστής Ιωάννης, ο μεγάλος αυτός μύστης, μας αναφέρει ξεκάθαρα τα λόγια του Χριστού: (1δ:6)

«Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς του Πατέρα εμμή δι' εμού». Ακόμα (στ:44-65) «Ουδείς δύναται να έλθη προς εμέ εάν δεν ελκύσει αυτόν ο Πατήρ ο πέμψας με»...» Πας λοιπόν όστις ακούση παρά του Πατρός και μάθει, έρχεται προς εμέ» ... «Ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ εάν δεν είναι δεδομένον εις αυτόν υπό του Πατρός μου». (Χωρίς τη Χάρη του Πατέρα). Αλλά και στον Ματθαίο διαβάζουμε (ια:27) «Πάντα παρεδόθησαν εις εμέ από του Πατρός μου και ουδείς γινώσκει του Υιόν εμμή ο Πατήρ, ουδέ τον Πατέρα γινώσκει τις εμμή ο Υιός και εις όντινα θέλη ο Υιός να αποκάλυψει Αυτόν». Τα εδάφια αυτά της Βίβλου μας λένε ότι ακριβώς και οι μέγιστοι Πνευματικοί Διδάσκαλοι έλεγαν πολλά χρόνια πριν την έλευση του Ιησού, ότι: **«Για να φθάσει κάποιος στη Θέωση πρέπει να οδηγηθεί από την Θεάνθρωπο δύναμη σε κάθε εποχή. Αλλά και το να συναντήσει κανείς το Θεάνθρωπο είναι θέμα Θείας Χάρης».**

Εδώ γεννάται το μεγάλο ερώτημα **«εμείς οι άνθρωποι της κάθε εποχής, τί πρέπει να κάνουμε για τον υπέρτατο σκοπό και λόγο ύπαρξης μας πάνω σε αυτή τη γη, που είναι η Θέωση»;** Η απάντηση έρχεται από τους Πνευματικούς Διδασκάλους, τους άγιους και τους μύστες όλων των εποχών, μέσα από τις μυστικιστικές παραδόσεις. Πρέπει, μας λένε, **«να ελκύσουμε τη Θεία Χάρη ώστε ο Πατέρας να μας οδηγήσει στον Υιό, δηλαδή στο Θεάνθρωπο της κάθε εποχής και εκείνος με τη σειρά του να μας δείξει τον τρόπο και το Δρόμο που οδηγεί στο Βασίλειο των Ουρανών, στον Οίκο του Πατρός, εκεί που η ψυχή αποκτάει τη Θέωση».**

Για να εξασφαλίσουμε τη Θεία Χάρη πρέπει, μας λένε οι μεγάλοι Διδάσκαλοι να αναπτύξουμε την Αγάπη. Τη μυστικιστική Αγάπη, αυτή την Αγάπη που χαρακτηρίζεται από ευσπλαχνία, προσφορά και θυσία. Προσφορά ο Πατέρας, ευσπλαχία και θυσία ο Υιός. Για αυτή την Αγάπη μίλησε ο Ιησούς στην Κοιλιάδα των Κέδρων, όπως διαβάζουμε στον Ιωάννη: **«Μεγαλιτέραν ταύτης αγάπη δεν έχει ουδείς του να βάλει την ψυχή αυτού υπέρ των φίλων του ... Σεις είσθε οι φίλοι μου»** λέει ο Ιησούς στους μαθητές του. (Ιωαν: 1ε13)

Και εδώ είναι το τελικό ερώτημα, το ερώτημα των ερωτημάτων. Πως μπορούμε να αποκτήσουμε αυτή την αγάπη καθώς η αγάπη δεν είναι εμπόρευμα για να το αποκτήσει κανείς με κάποιο κοινό τρόπο; Η Αγάπη, η μυστικιστική ή Χριστιανική σύμφωνα με τις παραδόσεις μας Αγάπη, μας λένε οι Διδάσκαλοι, μπορεί να μας πλημμυρίσει όπως το νερό τα συγκοινωνούντα δοχεία, όταν εμείς έρθουμε σε επαφή με την Πηγή της Αγάπης πάνω στη γη, δηλαδή σε επαφή με τον Θεάνθρωπο της εποχής μας. Και ποιες είναι οι προϋποθέσεις; Πρώτα από όλα η Χάρη του Κυρίου! Και πως μπορούμε να έχουμε αυτή τη Χάρη Του; Και εδώ πάλι μας δίνουν την απάντηση οι Άγιοι και οι μύστες.

Μας λένε: Με το να διάγουμε μια αγνή ζωή και με προσευχή, εσωστροφή και διαλογισμό να Του ζητήσουμε να μας δείξει τον Δρόμο. Λέγεται ότι σ'αυτή την παράκληση ο Πατέρας είναι πολύ ευήκοος. Ο Ιησούς έλεγε πως, αν ένα παιδί ζητήσει από τον πατέρα του ψωμί, ο πατέρας δεν θα του δώσει, πέτρες. Ψωμί θα του δώσει. Πολύ περισσότερο, έλεγε, ο Επουράνιος Πατέρας θα δώσει στα παιδιά Του ότι και αν του ζητήσουνε και κυρίως τη Χάρη Του.

Στην Ινδία λένε πως ο Θεός ακούει και ανταποκρίνεται περισσότερο στη φωνή του μυρμηγκιού όταν αυτή βγαίνει από τα βάθη της καρδιάς του παρά στην κλαγγή ενός ελέφαντα.

Με αυτή τη Θεία Χάρη που ζητάμε, ο Πατέρας θα μας οδηγήσει στα πόδια του Υιού και εκείνος με τη σειρά του, στην αρχή θα μας διδάξει στο φυσικό πεδίο και αργότερα θα μας κατευθύνει σαν Παράκλητος στα Εσωτερικά επίπεδα, μέχρι να καταλήξουμε στην Αγκαλιά του Πατέρα, στη Θέωση.

Αυτό θα συμβεί με όλες τις ψυχές, με όλους τους ανθρώπους, ανεξάρτητα αν σήμερα είναι καλοί ή κακοί, Χριστιανοί ή Εθνικοί και σε κάποια άλλη ενσάρκωση γεννηθούν Μουσουλμάνοι ή Ινδουιστές. Σήμερα οι αντιλήψεις ότι μόνο οι Χριστιανοί ή μόνο οι Βουδιστές ή μόνο οι Σιχ θα σωθούν, ενώ οι άλλοι, οι άπιστοι θα χαθούν, δεν πείθουν κανένα γι' αυτό και έχουν απαξιωθεί τα διάφορα ιερατεία, οι απανταχού θεολόγοι και οι λαλίστατοι ιεροκήρυκες. Ο Θεός είναι Πατέρας όλων και των καλών και των κακών παιδιών Του. Όλοι είμαστε στη διαδικασία της εξέλιξης και υπάρχουν άτομα που δηλώνουν άθεοι και που όμως η αγνότητα της ζωής τους, τους φέρνει πιο κοντά στο Θεό

απ' όσο βρίσκονται πολλοί πάπες και πατριάρχες και αυτό είναι κάτι γνωστό σε όλους μας

Ο «Νόμος της Αγάπης» ή της «Θείας Χάρης».

Ο νόμος αυτός ενεργοποιείται με την **πίστη** και την **προσευχή** και είναι αυτός που εξηγεί το πως επιτελούνται τα θαύματα.

Από τους νόμους αυτούς, όπως ήδη αναφέρθηκε, ο Νόμος του κάρμα, μπορεί να κατισχύσει του Φυσικού νόμου και ο Νόμος της Αγάπης ή της Θείας Χάρης όταν ενεργοποιηθεί, μπορεί να κατισχύσει και να καταλύσει τους δύο προηγούμενους νόμους. Αναφέρουμε δύο παραδείγματα:

Πριν λίγα χρόνια, ο τότε πρωθυπουργός της Τουρκίας Μεντερές ταξίδευε στην Αγγλία. Στο αεροδρόμιο του Λονδίνου, δεν άνοιξαν οι ρόδες του αεροπλάνου και τότε καθώς αυτό ανώμαλα προσγειώθηκε, κόπηκε το ουραίο του τμήμα το οποίο στροβιλίστηκε και μετά από λίγο ακινητοποιήθηκε. Το μπροστινό μέρος του αεροπλάνου κάπου προσέκρουσε και αναφλέχθηκε. Σκοτώθηκαν όλοι οι επιβάτες και το πλήρωμα εκτός από τον Μεντερές που την ώρα της προσγειώσης αντί να βρίσκεται στη θέση του, παράτυπα βρισκόταν στην τουαλέτα στο ουραίο τμήμα του αεροπλάνου. Σώθηκε μεν από αυτό το ατύχημα αλλά έχασε τη ζωή του στην κρεμάλα δέκα χρόνια αργότερα στην Άγκυρα. Στη περίπτωση αυτή φαίνεται ότι, κατίσχυσε ο Νόμος του κάρμα, του Φυσικού νόμου και ο άνθρωπος αυτός σώθηκε μεν από το αεροπορικό ατύχημα αλλά ήταν προκαθορισμένο να χάσει τη ζωή του αργότερα και με διαφορετικό τρόπο.

Το δεύτερο παράδειγμα είναι αυτών που πάνε κάθε χρόνο στην Τήνο και παρακαλούν για τον άνθρωπό τους ή για κάτι άλλο. Το θαύμα και γίνονται κάθε χρόνο πολλά θαύματα, θα γίνει σε κάθε περίπτωση που η πίστη και η προσευχή, (δύο περίπου συνώνυμες και συμπληρωματικές έννοιες), ενεργοποιήσουν το νόμο της Θείας Χάρης και αυτός κατισχύσει του Φυσικού και του Καρμικού νόμου που έχει καθορίσει ώστε κάποιος να υποφέρει από μια ασθένεια ή να ταλαιπωρείται από κάτι άλλο.

Εξήγηση της Μετενσάρκωσης

Για να αντιληφθούμε γιατί γίνεται η μετενσάρκωση ή μάλλον για να αποκτήσουμε μια κάποια ιδέα τού γιατί γίνεται η μετενσάρκωση, οι

πνευματικοί Διδάσκαλοι μεταφορικά πάντα και σαν μια αντανάκλαση της πραγματικότητας, καθώς η ίδια η πραγματικότητα είναι ασύλληπτη από την ανθρώπινη διάνοια, μας λένε τα εξής:

Κατά τη διάρκεια της καθόδου των ψυχών από την “Περιοχή του καθαρού πνεύματος” στην οποία δημιουργήθηκαν και ενώ αυτές κατευθύνονταν προς τον Υλικό κόσμο σύμφωνα με το Θείο Σχέδιο, τους δόθηκε αρχικά το Υπεραιτιατό σώμα, αργότερα το Αιτιατό ή Νοητικό, στη συνέχεια το Αστρικό και τέλος το Υλικό σώμα ή κάλυμμα. Τα σώματα αυτά (Σανσκ: koshas) ή όπως αλλιώς μπορεί να τα αποκαλέσει κανείς, δεν είναι παρά φορείς και εργαλεία που χρησιμοποιεί η ψυχή, στο ταξίδι που την έστειλε να πραγματοποιήσει ο Θεός Πατέρας, για κάποιο άγνωστο και ασύλληπτο για την ανθρώπινη διάνοια λόγο.

Τα σώματα αυτά και κυρίως το Νοητικό σώμα ή Νους, δόθηκαν στη ψυχή σε μία άωρη μορφή, σε μία “μορφή σπόρου” που θα πρέπει η ίδια η ψυχή να αναπτύξει έτσι, ώστε αργότερα όταν ωριμάσουν, με τη βοήθειά τους, να μπορέσει να ολοκληρώσει το ταξίδι της επιστροφής της, για την απόκτηση της Θέωσης. Έτσι, όπως η ψυχή δίνει ζωή, συνειδητότητα και ικανότητα λειτουργίας στο υλικό μας σώμα προκειμένου μέσα από αυτό η ψυχή να κάνει τη δουλειά που της έχει αναθέσει ο Πατέρας στο υλικό επίπεδο, έτσι με τον ίδιο τρόπο δίνει ζωή, συνειδητότητα και ικανότητα λειτουργίας και στο νοητικό σώμα ή νου. Και όπως αναπτύσσεται με την πάροδο του χρόνου το υλικό σώμα του ανθρώπου έτσι χρειάζεται για να αναπτυχθεί και ο νους και να φθάσει στο σημείο να υπηρετήσει την ψυχή, πολλές ενσαρκώσεις.

Γνωρίζουμε ότι υπάρχουν δέντρα στον Αμαζόνιο με δεκάδες μέτρα ύψος και δεκάδες τόνους βάρος. Αυτών των δέντρων η ύπαρξη, άρχισε κάποτε με τη μορφή ενός μικρού σπόρου. Το δέντρο ποτίζεται και τρέφεται από τη μάνα γη και φθάνει να γίνεται γίγαντας. Με παρόμοιο τρόπο και το γήινο μας σώμα, κάποτε υπήρξε το αποτέλεσμα σύντηξης δύο μικροσκοπικών κυττάρων τα οποία αφού ενώθηκαν πολλαπλασιάστηκαν. Παρόμοια και το νοητικό σώμα, ο νους δηλαδή, δίνεται στην ψυχή σε μορφή σπόρου και αυτή θα πρέπει να το αναπτύξει και να το γιγαντώσει ώστε να μπορέσει, ώριμος κάποτε, σαν Ανώτερος νους, να την βοηθήσει στο ταξίδι της.

Οι Διδάσκαλοι της Ανατολής λένε πως: **«Οι ιδιότητες της ψυχής είναι Αγάπη, Σοφία, Δύναμη και Συνειδητότητα»** και ακόμα πως: **«Η**

ψυχή είναι οι ιδιότητές της και οι ιδιότητές της είναι η ψυχή, ακριβώς όπως το φως είναι τα χρώματα της ίριδας και τα χρώματα της ίριδας, είναι το φως». Έτσι η ψυχή με την έμφυτη σοφία της, φροντίζει ώστε τα καλύμματα που της έχουν δοθεί να αναπτυχθούν, με σκοπό κάποτε ο νους να γίνει ικανός να την βοηθήσει να επιστρέψει στην πατρίδα της. Σαν τον ναυαγό, φτιάχνει μία κατάλληλη βάρκα, (Ανώτερος νους), για να μπορέσει με αυτή να βγει στο πέλαγος και κάποιος καλός καπετάνιος να την πάρει και να την οδηγήσει πίσω στην πατρίδα της. Αυτός ο καπετάνιος είναι ο Θεάνθρωπος κάθε εποχής, που είναι ο **μόνος** εντεταλμένος, εξουσιοδοτημένος και ικανός να οδηγήσει όλες τις ψυχές, όλες τις εποχές, πίσω στην Αγκαλιά του Πατέρα. «... **Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα εμμή δι'εμού. Εάν γνωρίσετε εμέ και τον Πατέρα μου ηθέλετε γνωρίσει ...**» (Ιωαν ιδ: 6-7)

Το νου, όπως η μάνα θηλάζει το μωρό της ώστε με το γάλα της να το μεγαλώσει και να το κάνει ικανό να βγει στον κόσμο για να ζήσει, η ψυχή τον ανασταίνει και τον τρέφει με τη **συνειδητότητα** της. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, μας λένε οι πνευματικοί Διδάσκαλοι ότι νους και ψυχή από τη στιγμή που έρχονται σε σχέση και επαφή, γίνονται αχώριστοι όπως αχώριστοι είναι οι δύο όψεις ενός νομίσματος.

Στον άνθρωπο, ο σπόρος γίνεται έμβρυο και όταν το έμβρυο γεννηθεί και γίνει μωρό, δεν αντιδρά σε κανένα ερέθισμα, δεν μιλάει, δεν γελάει, δεν αναγνωρίζει κανέναν, έχει διαρκώς κλειστά τα μάτια και με το κλάμα του ζητάει μόνο τροφή, που η μητέρα του την δίνει σε όσο το δυνατό μεγαλύτερη ποσότητα και καλύτερη ποιότητα, για το να μεγαλώσει. Με την πάροδο του χρόνου, το μωρό αναπτύσσεται και αναπτύσσονται και τα αντανακλαστικά του. Αρχίζει και αναγνωρίζει τη μητέρα και το περιβάλλον του και αργότερα αρχίζει να μιλάει και να συνεννοείται. Στη συνέχεια, όταν το παιδί μεγαλώσει και αποκτήσει ανεξαρτησία, αισθάνεται δυνατό και ενεργεί αυτόνομα και αυτεξούσια. Η μητέρα του που το αγαπάει, το στέλνει για να το εκπαιδεύσει στο δημοτικό, το γυμνάσιο, το λύκειο, το πανεπιστήμιο, στο γυμναστήριο, στο να μάθει γλώσσες, μουσική και κάποια τέχνη και όπου αλλού κρίνει σκόπιμο, προκειμένου να το αναπτύξει και να το κάνει ικανό να ζήσει και να σταδιοδρομήσει. Δεν του χαλάει κανένα χατίρι, πολλές φορές υλοκρύπτει στα νάζια και τις απαιτήσεις του και το ακολουθεί στις καλές ή κακές του πράξεις προσπαθώντας και κά-

νοντας το κάθε τι, με απέραντη υπομονή, με την πείρα, τη **σοφία** και τη **δύναμη** της αγάπης της να το στηρίξει. Η μάνα με την **αγάπη** της παρότι άγεται και φέρεται από το παιδί της, δεν παύει διαρκώς να το συμβουλεύει. Το παιδί πολλές φορές μπορεί να ενεργεί με τρόπο αντίθετο από αυτόν που θέλει η μητέρα του και μπορεί να έρθει ακόμα και σε σύγκρουση με αυτήν. Κάποτε όμως με την ωριμότητα, αναπτύσσεται ο σεβασμός για τη μητέρα και ο άνθρωπος κάνει το κάθε τι για να την φροντίσει και ακόμα όταν αυτή γεράσει, την περιποιείται, δεν θέλει να την στενοχωρεί και την μεταφέρει όπου εκείνη θέλει. Βέβαια υπάρχουν και παιδιά ατίθασα που μπορεί να φθάσουν στο ακραίο σημείο ακόμα και να βλάψουν τη μητέρα τους με διάφορους τρόπους, κυρίως όταν αποκτήσουν πάθη. Ας θεωρήσουμε όμως αυτά τα παιδιά που λέμε ότι έχουν αντικοινωνική συμπεριφορά, σαν εξαιρέσεις.

Με τον ίδιο τρόπο της μάνας και η ψυχή τρέφει με τη συνειδητότητα της, τον σε “μορφή σπόρου” νου και **προκειμένου να τον αναπτύξει και να τον εκπαιδεύσει τον περνάει μέσα από τα διάφορα βασίλεια ύπαρξης και τις διάφορες μορφές ζωής για να πάρει εμπειρίες και να ωριμάσει**. Στην αρχή ο νους εμφανίζεται στο φυτικό και ζωικό βασίλειο σαν «τακτισμός». Τα φυτά σαν να έχουν κάποια λογική, στρέφονται προς τον ήλιο για να πάρουν τη ζωογόνο του δύναμη και αυτό λέγεται φωτοτακτισμός, τα σπερματοζωάρια κινούνται για να συναντήσουν και να γονομοποιήσουν τα ωάρια, γεγονός που ονομάζεται χημειοτακτισμός κλπ. Παρατηρούμε δηλαδή σα να υπάρχει ένας νους και μια λογική, που καθορίζει τα πιο πάνω φαινόμενα.

Αργότερα ο άωρος αλλά θαυμαστός νους λειτουργεί με ενστικτώδη τρόπο. Εμφανίζονται τα “ένστικτα”. Τα φύλλα κλείνουν και αιχμαλωτίζουν το έντομο, η γάτα τρώει τον πλακούντα της για να έχει γάλα, τα χελιδόνια γυρίζουν στις περσινές φωλιές τους κλπ.

Αργότερα ακόμα, ένας αρχέγονος νους αρχίζει και αναπτύσσεται στο ζωικό βασίλειο και όσο η ψυχή φιλοξενείται σε ανώτερες μορφές ζωής τόσο και ο νους παίρνει εμπειρίες και εμφανίζεται πιο αναπτυγμένος. Όταν κάποτε η ψυχή αρχίζει και φιλοξενείται στην ανθρώπινη μορφή, βλέπουμε να αναπτύσσεται ο “Κατώτερος νους”. Αυτός ο νους οδηγεί τον πρωτόγονο άνθρωπο να συμπεριφέρεται με βία καθώς αυτό είχε

μάθει να κάνει όταν η ψυχή με την οποία είναι άρρηκτα συνδεδεμένος και πριν να αρχίσει να ενσαρκώνεται σε ανθρώπινα σώματα, φιλοξενούταν σε σώματα αγρίων ζώων. Ο Κατώτερος νους οδηγεί τον πρωτόγονο άνθρωπο στο σημείο να χτυπάει με μια πέτρα το κεφάλι ενός άλλου πρωτόγονου για να του πάρει μια μπανάνα ή μια σύντροφο ή ένα αντικείμενο. Όμως καθώς η ψυχή συνεχίζει να τρέφει το νου με αγάπη και συνειδητότητα, ο ανθρώπινος νους συνεχίζει να αναπτύσσεται και με τον καιρό εξελίσσεται σε “Ανώτερο νου” οπότε με αυτόν ο άνθρωπος αρχίζει να υπολογίζει τον συνάνθρωπό του. Αρχίζει να δημιουργεί οικογένεια και αργότερα κοινοβιακή ζωή και ακόμα αρχίζει να μαθαίνει να ενδιαφέρεται για αυτά, να τα αγαπάει και να τα προστατεύει. Με την πάροδο του χρόνου, μέσα από τις πολλαπλές ενσαρκώσεις και με τη συνεχή εξέλιξη του νου, ο άνθρωπος αρχίζει να λειτουργεί από το επίπεδο του Ανώτερου νου και αργότερα, από το επίπεδο της ψυχής.

Κατά τη διάρκεια ενηλικίωσής του ο νους, συχνά αγνοεί την ψυχή που μάταια με τη φωνή της, αυτό που λέμε Συνείδηση, προσπαθεί να τον κατευθύνει και προβαίνει σε πράξεις αρνητικές, που έχουν σαν αποτέλεσμα να καθυστερούν το ταξίδι της. Με τον καιρό όμως και με τις συνεχείς μετενσαρκώσεις ο νους μαθαίνει να λειτουργεί σε όλο και ανώτερα επίπεδα συνειδητότητας και κάποτε φθάνει σε ένα σημείο ωριμότητας που πειθαρχεί στην ψυχή και σκοπός του γίνεται η υπηρεσία της. Σε αυτό το σημείο ωριμότητας ο νους αντιλαμβάνεται το κάλεσμα του Διδασκάλου και συνειδητοποιεί το καθήκον του να βοηθήσει την ψυχή στο ταξίδι της επιστροφής της.

Όμως από την εποχή της ενηλικίωσής του, που συμπίπτει με την φιλοξενία της ψυχής και του νου σε ανθρώπινα σώματα, οι δραστηριότητες του νου αρχίζουν να ελέγχονται και για κάθε δράση του νου, δημιουργείται βάση του Καρμικού νόμου που ισχύει στο Υλικό επίπεδο, κάποια αντίδραση. Κάθε αρνητική σκέψη, πράξη και λόγος για τα οποία είναι υπεύθυνος ο νους, τιμωρείται και αντίθετα κάθε καλό που ο νους υλοποιεί, ανταμείβεται.

Όταν η ψυχή φύγει μέσα από τον Τροχό της Ζωής και των Θανάτων, ο νους σαν θνητός και παροδικός, θα διαλυθεί και θα επιστρέψει στην πατρίδα του, ενώ οι δραστηριότητές του σε κάθε ενσάρκωση, θα έχουν καταχωρηθεί σε ένα χώρο του Αιτιατού πεδίου που λέμε ότι περιέχει τα Ακκασικά Αρχεία.

Όσο περισσότερο η συνειδητότητα λειτουργεί από το επίπεδο της ψυχής και όσο λιγότερο από το επίπεδο του νου, τόσο τα ενδιαφέροντα του νου αποκολλούνται από τον υλικό κόσμο. Ελαττώνονται οι επιθυμίες και οι προσκολλήσεις του με αποτέλεσμα να εξελίσσεται και το Αστρικό σώμα του ανθρώπου, το σώμα των επιθυμιών όπως αλλιώς λέγεται. Όταν οι επιθυμίες που τις χαρακτηρίζει προσκόλληση ελαττωθούν, αρχίζει να ανατέλλει μια νέα επιθυμία στον άνθρωπο, η ένωσή του με το Θείο.

Τα τρία Μέγιστα Δώρα του Θεού στον Άνθρωπο

Λέγεται ότι ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο και μόνο σε αυτόν, μέσα στα 8,4 εκατομμύρια είδη ζωής που υπάρχουν, τρία μέγιστα δώρα, προκειμένου να τον βοηθήσει να επιστρέψει γρήγορα κοντά Του.

Του έδωσε:

α) Τη Διάκριση και την Ελεύθερη βούληση

β) Τη Δύναμη της προσευχής του και

γ) Τη δυνατότητα για **Σωτηρία, Αυτογνωσία** και **Θέωση** στον περιορισμένο χρόνο ακόμα και μιας μόνο ενσάρκωσης, έστω και αν υπήρξε στο παρελθόν, ο πιο αμαρτωλός.

Στη γλώσσα του μυστικισμού, “**Σωτηρία ψυχής**” σημαίνει η απαλλαγή της ψυχής από την υποχρέωση της διαρκούς επανόδου της σε μια νέα ενσάρκωση, μέσα στον Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων.

“**Αυτογνωσία**” είναι μια “υψηλή ψυχική εμπειρία” που δεν έχει σχέση με ανθρώπινες σκέψεις και διαπιστώσεις ούτε με αυτό που συνηθίζουμε να αποκαλούμε αυτογνωσία στην καθημερινότητά μας. Αυτογνωσία, στο μυστικισμό, θεωρείται η άμεση εμπειρία που έχει η ψυχή όταν σε κάποιο σημείο στο ταξίδι της επιστροφής της και συγκεκριμένα, όταν αφήσει το νου στο Αιτιατό επίπεδο, (στο σημείο από όπου τον πήρε) και όταν η ίδια αναδυθεί στο Υπεραιτιατό επίπεδο και αντιληφθεί την πραγματική της ταυτότητα, τότε, όχι έμμεσα όπως αντιλαμβανόταν στο παρελθόν με τη βοήθεια του νου που της είχε δοθεί, αλλά άμεσα, με τη σοφία που είναι μια ιδιότητά της, αντιλαμβάνεται και διαπιστώνει ότι η ίδια, αποτελεί ένα μέρος του Θεού, μια πνοή Του, ότι είναι μια σταγόνα από τον Ωκεανό της Θεότητας. Μία μονάδα

συνειδητότητας από την Πανσυνειδητότητα. Αυτή η εμπειρία της ψυχής ονομάζεται στο μυστικισμό Αυτογνωσία.

“Θέωση” είναι σύμφωνα με όλες τις θρησκείες και φιλοσοφίες, ο στόχος της ψυχής, και ο προορισμός του ανθρώπου και σημαίνει, την επανένωση και ταύτιση της ψυχής με το Δημιουργό. Οι λέξεις Yoga και Religion από το Λατινικό religio σημαίνουν επιστροφή και επανασύνδεση. Επανένωση της ψυχής με την Πηγή της.

Ο άνθρωπος είναι ευλογημένος από το Θεό και θεωρείται η κορωνίδα της Δημιουργίας Του, γιατί μόνο μέσα από την ανθρώπινη μορφή μπορεί μια ψυχή να αρχίσει το νομοτελειακό της ταξίδι για τη Θέωση, Είναι μεγάλη ευλογία για μια ψυχή να αρχίσει να φιλοξενείται σε ανθρώπινα σώματα και γι αυτό θα πρέπει να κάνουμε την καλύτερη δυνατή χρήση αυτής μας της ζωής, γιατί ποιος ξέρει πότε θα μας ξαναδοθεί μια νέα ανθρώπινη γέννηση.

Η ελεύθερη βούληση.

Οι μεγάλοι Διδάσκαλοι μας λένε ότι ο άνθρωπος έχει προικιστεί από το Θεό με το δώρο να έχει ελεύθερη βούληση. Μπορεί το 75% των όσων συμβαίνουν στη ζωή μας να είναι καρμικά προκαθορισμένο αλλά το 25% γίνεται με την ελεύθερή μας βούληση και δημιουργεί αυτό που προαναφέραμε σαν kriyamaṅ karma, που είναι το νέο κάρμα που δημιουργούμε σε αυτή μας την ενσάρκωση.

Στην ελεύθερή μας βούληση ποτέ δεν παρεμβαίνουν οι μεγάλοι πνευματικοί Διδάσκαλοι και γι αυτό ποτέ δεν κάνουν θαύματα για να μας πείσουν και να μας προσηλυτίσουν στις διδασκαλίες τους, υποσχόμενοι μελλοντικά πνευματικά ή άλλα ανταλλάγματα και οφέλη. Αντίθετα μας λένε πως ο άνθρωπος με την ελεύθερή του βούληση θα πρέπει να αποφασίσει, εάν και πότε θα ακολουθήσει το πνευματικό Μονοπάτι, το δρόμο για τη Θέωση της ψυχής του και δεν θα πρέπει να τον πιέσει κανείς με βία ή να τον προσελκύσει με υποσχέσεις.

Εδώ υπάρχει μια διαστρέβλωση της πραγματικότητας, ηθελημένη ή μη εκ μέρους των θεολόγων και των ιερέων, ότι τάχα ο Ιησούς έκανε θαύματα για να πείσει τον κόσμο για την θειότητά του και για να τον ακολουθήσει. Αν ήταν έτσι, τι πιο λογικό θα ήταν, ο Ιησούς όταν του είπαν να κατέβει από το σταυρό ή λίγο πιο πριν, αντί να κουβαλάει το βαρύ σταυρό στον ώμο του, να τον βάλει να προχωράει μόνος του και

ο Ίδιος άνετος να τον ακολουθεί από πίσω. Τότε όλοι οι παρευρισκόμενοι και οι δεσμώντες του, θα έπεφταν στα γόνατα και θα τον προσκυνούσαν. Θεάνθρωπος ήταν και εξ ορισμού είχε τη δύναμη του **“Δεσμείν και λύειν”** όχι μόνο στον Υλικό κόσμο αλλά και μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία. Μπορούσε αν ήθελε να κάνει το κάθε τι, για να πείσει τον κόσμο. Ποιος θα τον εμπόδιζε; Εδώ μάγοι και φακίρηδες για λίγες ρουπίες, στην Ινδία επιτελούν θαύματα και μπορούν να πείσουν για τις ικανότητές τους τον οποιονδήποτε, χωρίς ποτέ να ισχυρίζονται ότι είναι άγιοι ή έστω και θεοσεβούμενοι. Πολύ περισσότερο ο Ίδιος ο Θεάνθρωπος μπορούσε να κάνει οτιδήποτε. Όμως ο Ιησούς δεν έκανε θαύματα για **“το θεαθήναι”** και για να πείσει τον κόσμο αλλά μόνο **“ίνα οίδωσι και πιστεύσωσι οι μαθηταί αυτού”**. Να δώσει δηλαδή στους μαθητές του το μάθημα της ανιδιοτελούς προσφοράς, που είναι ο πρώτος κανόνας στο μυστικισμό και ακόμα να τους μιλήσει για τη δύναμη της προσευχής και της πίστης. Συγχρόνως για να τους δώσει το έμπρακτο δίδαγμα της άδολης αγάπης προς τον πλησίον και ακόμα, να τους δείξει το μεγαλείο των Νόμων και της Χάρης του Κυρίου.

Απόδειξη αυτού είναι το γεγονός ότι μετά από όλα ανεξαιρέτως τα θαύματα που έκανε ο Ιησούς, διαβάζουμε στα Ευαγγέλια ότι έλεγε σταθερά σε όλους τους ιαθέντες δύο πράγματα. **«Η πίστη σου σε έσωσε»** και ακόμα **«Μη πείτε σε κανένα τίποτα»**. Δεν ήθελε να τον ακολουθήσει ο κόσμος γιατί έκανε θαύματα. Δεν είχε εγωισμό και οίηση. Ήταν η ενσάρκωση της Αγάπης και της ταπεινότητας.

Έτσι βλέπουμε στην περίπτωση της ανάστασης της κόρης του Ιαήρου, να βγάζει όλους τους παρευρισκόμενους έξω από το δωμάτιο, εκτός από τους μνημένους μαθητές του Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη, για να μην είναι κανείς αυτόπτης μάρτυς: **«... ότε εξεβλήθη ο όχλος, εισελθών ελίασε την χείρα αυτής και εσηκώθη το κοράσιον, προσέταξε δε τους γονείς αυτής εντόνως να μη είπωσι ουδέν εις ουδένα... να μη μάθει τούτο μηδείς»** (Μαρκ ε: 43)

Σε άλλη περίπτωση: **« ...τότε ήγγισε τους οφθαλμούς αυτών λέγων ... Κατά την πίστη σας ας γίνει εις εσάς ... Και ηνοιχθησαν αυτών οι οφθαλμοί. Τότε προσέταξε αυτούς εντόνως ο Ιησούς ... Προσέχετε ίνα μη εξεύρη τούτο μηδείς ... Αλλά εκείνοι εξελθόντες διαφήμισαν αυτόν εν όλη τη γη εκείνη»**. (Ματθ.Θ:29-31)

Ο Ιησούς δεν γύρευε ούτε αναγνώριση ούτε ακολούθους ούτε χειροκροτητές. Η Αποστολή του σαν θεανθρώπου ήταν, σε αντίθεση με τις διδαχές των ιερέων της εποχής εκείνης, που ήταν ταυτισμένες με τις αρχές του Μωσαϊκού νόμου, να δώσει το μήνυμα της αγάπης, ανοιχτά πλέον και όχι μόνο σε “εκλεκτούς” όπως έκαναν οι μύστες και οι άγιοι μέχρι εκείνη την εποχή. Να δώσει το μήνυμα σε πολλούς “κλητούς” και ακόμα το σπουδαιότερο, να οδηγήσει τις καθορισμένες ψυχές που του εμπιστεύθηκε ο Πατέρας, πίσω στο Βασίλειό Του. Δεν προσπαθούσε να πείσει η να παρασύρει με τη διδασκαλία του κανένα. Αλλά η παρουσία Του, η ακτινοβολία Του, η διδασκαλία Του και η θεότητά Του, έκαναν τον κόσμο να πιστέψει σε αυτόν και το **αποτέλεσμα αυτής της πίστης ήταν το ότι οι ασθενείς ενεργοποιούσαν το Νόμο της Αγάπης ή της Θείας Χάρης**, που υπερίσχυε των καρμικών νόμων που τους είχε καθορίσει να γεννηθούν τυφλοί, νοητικά πάσχοντες κλπ. και θεραπευόντουσαν.

Όταν ένας Θεάνθρωπος λέει κάτι, το εννοεί. Όταν έλεγε η πίστη σου σε έσωσε και ότι αν έχετε πίστη όση ένας κόκκος σιναπιού μπορείτε να κουνήσετε βουνά, αυτό είναι πραγματικότητα. Ένας Θεάνθρωπος δεν λέει ούτε ψέματα, ούτε υπερβολές ούτε μισές αλήθειες. Ότι λέει το εννοεί. Τώρα, αν οι ιερείς και οι θεολόγοι νομίζουν ότι ο Ιησούς έκανε θαύματα για να πείσει τον κόσμο να τον ακολουθήσει, αυτό με βάση τις διδασκαλίες των μεγάλων Διδασκάλων φαίνεται απόλυτα λανθασμένο, καθώς εκτός των άλλων, ίσως και το πιο σημαντικό, αν ο Ιησούς ήθελε να παρέμβει στην ελεύθερη βούληση των ανθρώπων και ήθελε να καταργήσει αυτό το δώρο που τους έδωσε ο Πατέρας Του, τότε με ένα νεύμα του μπορούσε ο Ίδιος να κάνει όλους τους ανθρώπους Χριστιανούς, έστω και αν τότε δεν υπήρχε ακόμα η ονομασία Χριστιανισμός.

Ο Ιησούς δίδαξε έμπρακτα τις θείες αρετές στους “όχλους” εις δε τους βαπτισμένους (μνημένους) μαθητές Του, έδωσε επιπλέον την Εσωτερική διδασκαλία, που οδηγεί στη Θέωση. Ο Ιησούς μίλησε για την Αγάπη στο Θεό, για το ότι οι άνθρωποι είναι ψυχές φτιαγμένες από την ίδια ουσία του Θεού και έχουν και αυτές μέσα τους έμφυτη την αγάπη και ακόμα πως ο δρόμος πίσω στο Θεό είναι μέσα από την Αγάπη. Μίλησε ακόμα για την πίστη και την προσευχή, πως είναι προϋποθέσεις και εργαλεία προκειμένου να ενεργοποιήσουμε το Νόμο της Θείας Χάρης και να επιτύχουμε το ανθρώπινο ιδανικό, τη Θέωση

της ψυχής μας. Έχουμε βέβαια την ατυχία να μη υπάρχουν στοιχεία από την Εσωτερική του διδασκαλία αλλά όποιος το επιθυμήσει, μπορεί να την γνωρίσει και σήμερα και αύριο και πάντοτε.

Αυτή τη δυνατότητα του ανθρώπου να επιτύχει τη Θέωση ακόμα και μέσα σε μια του ενσάρκωση, την επιβεβαιώνει ο ίδιος ο Ιησούς λίγο πριν αφήσει το υλικό του σώμα όταν λέει σε ορισμένους μνημένους (μύηση = βάπτισμα) μαθητές: **«Είναι τινές των εδώ ισταμένων οίτινες δεν θέλουσι γενθεί (φυσικό) θάνατο πρωτού οίδωσι (βιώσουν) τον Υιό του ανθρώπου εν τη δόξη αυτού (Αστρική του μορφή) και οίδωσι τη Βασιλεία του Θεού»** (Ματθ 1στ:28), που σημαίνει ότι: Ορισμένοι από εσάς πριν να φύγουν από αυτή τη ζωή, θα έχουν επιτύχει τη Θέωση.

Η Δύναμη της προσευχής.

« ... πάντα όσα ζητήσετε εν τη προσευχή έχοντες πίστη θέλετε λάβει...»
(Μάρκ, ζ:33-37)

Για την πίστη και την προσευχή που είναι έννοιες συνώνυμες ήδη μιλήσαμε, για το πώς μπορούν να καταλύσουν τους Καρμικούς Νόμους και τους Νόμους της Φύσης και ακόμα πως αυτοί που κατορθώνουν και ενεργοποιούν αυτό το νόμο, έχουν πάντα αποτελέσματα και έτσι εξηγούνται και τα θαύματα που γινόταν, γίνονται και θα εξακολουθούν να γίνονται στο διηνεκές όχι μόνο στην Τήνο αλλά και στο νου και στην ψυχή των ανθρώπων.

Η έννοια της “Μετάνοιας” σαν μέσου για τη Θεία συγγνώμη, προϋποθέτει μεταμέλεια και συνειδητοποίηση ότι τα σφάλματά μας προέρχονται από τη προσπάθειά μας να ικανοποιήσουμε υλικές επιθυμίες για πράγματα στα οποία έχουμε προσκόλληση και ακόμα για την ικανοποίηση του νου, δηλαδή του εγωισμού μας. Η έννοια της μετάνοιας και της συγγνώμης είναι συνυφασμένες με την προσευχή, η δύναμη της οποίας, έχει σαν αποτέλεσμα την ενεργοποίηση του Νόμου της Αγάπης ή της Θείας Χάρης, που καθιστά το κάθε τι δυνατό. **Η μετάνοια δεν αποσκοπεί στην κατάργηση του Καρμικού νόμου αλλά στη βοήθεια και τη φώτιση του Κυρίου, ώστε να πάψουμε να δημιουργούμε αρνητικό κάρμα.**

Στην αρχαία ρήση ότι **«Το πεπρωμένο φυγείν αδύνατον»**, οι πνευματικοί Διδάσκα-λοι απαντούν ότι: **«Το πεπρωμένο φυγείν δυνατόν με τη δύναμη της προσευχής μας»**.

Τέλος και το πιο σημαντικό, **το μυστικό των μυστικών** είναι ότι ο διαλογισμός στο Θείο Φως και το Θείο Ήχο ή Μουσική των Σφαιρών, είναι η μόνη πρακτική, ο μόνος δρόμος, που οδηγεί στη Θέωση. Δεν αρκεί η θεωρία για την αγάπη και οι καλές πράξεις που έλκουν τη Θεία Χάρη, χρειάζονται και οι πνευματικές ασκήσεις του διαλογι-σμού, δηλαδή η πρακτική εκ μέρους μας για να γνωρίσουμε τα μυστήρια του υπερέραν και να πάρουμε την Εσωτερική διδασκαλία. Με αυτό το διαλογισμό στο Θείο Ήχο και τη Μουσική των Σφαιρών, ο μνημένος μαθητής συναντάει Εσωτερικά τον Θεάνθρωπο στην Αστρική του μορφή, (Τον Παράκλητο, όπως αυτός αναφέρεται στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη), που του δίνει την “Εσωτερική διδασκαλία” και μέσα από τα εσωτερικά πνευματικά επίπεδα, τον οδηγεί μέχρι την Αγκαλιά του Πατέρα.

Αυτός ο διαλογισμός αποτελεί την υπέρτατη μορφή προσευχής. Είναι μια προσευχή που δεν μιλάμε και δεν ζητάμε από το Θεό τίποτα αλλά αφήνουμε Εκείνον να μιλήσει στη καρδιά και στη Ψυχή μας. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να φθάσει κανείς στη Θέωση, παρά μόνον αυτός ο ένας και αυτόν όλοι οι άνθρωποι ακολούθησαν στο παρελθόν και θα ακολουθήσουν στο μέλλον γιατί όλες οι ψυχές είναι ίδιες, δεν υπάρχουν καλές και κακές ψυχές και δεν κάνει ο Θεός διάκριση στην Αγάπη Του γι’ αυτές.

Η Θέωση.

Όσον αφορά τη Θέωση, δηλαδή την επανένωση της ψυχής με την Υπερψυχή, με αυτό τον Ωκεανό της Πανσυνειδητότητας, οι μεγάλοι μύστες και Άγιοι μας λένε ότι προϋπόθεσή είναι η αγνή και απλή ζωή, η προσφορά όχι μόνο στον άνθρωπο αλλά και στα ζώα και στη φύση και ακόμα ο διαλογισμός, καθώς μόνο με Εσωτερική καθοδήγηση μια ψυχή μπορεί να περάσει μέσα από όλα τα πνευματικά επίπεδα και να φθάσει τελικά στο Σατς Καντ. Μόνο το Εσωτερικό ή Μυστικιστικό Μονοπάτι οδηγεί στο Θεό.

Δεν αρκούν οι επισκέψεις σε ιερούς τόπους, οι λειτουργίες, οι τελετουργίες, οι ιεροτελεστίες, τα ευχέλαια, τα καντήλια και τα λιβάνια.

Όλα αυτά είναι καλά αλλά μπορούν να θεωρηθούν μόνο σαν προκαταρτικά στο να ελκύσουμε τη Θεία Χάρη, που τελικά θα μας οδηγήσει στα ιερά πόδια του Θεανθρώπου, ώστε εκείνος να μας συνοδεύσει στις Εσωτερικές πραγματικότητες και τελικά στη Θέωση. Αυτό ίσχυε, ισχύει και θα ισχύει όλες τις εποχές, για όλους τους ανθρώπους χωρίς εξαίρεση. Αν κάποιος έχει διαφορετική εντύπωση, είναι γιατί έχει άγνοια της πραγματικότητας γιατί δεν είχε ακόμα την τύχη να συναντήσει έναν πραγματικό ειδήμονα για να του δείξει το Δρόμο.

Λένε στην Ινδία ότι **«όλοι οι άγιοι είχαν ένα παρελθόν και όλοι οι αμαρτωλοί έχουν ένα μέλλον»**. Όλοι οι άνθρωποι έχουν άγνοια για τις Εσωτερικές πραγματικότητες και γι’ αυτό μπορεί να λένε ότι θέλουν αλλά όλοι κάποτε θα τις γνωρίσουν από το στόμα κάποιου πνευματικού Διδασκάλου. Είναι μόνο ζήτημα χρόνου και Χάρης του Θεού.

Σαν ανακεφαλαίωση όσων ήδη πολύ συνοπτικά αναφέραμε, μπορούμε να πούμε ότι:

«Εμείς, οι άνθρωποι, είμαστε θάνατες ψυχές, που προορισμός και επιθυμία τους είναι η επιστροφή τους στην Αγκαλιά του Πατέρα τους. Κάποτε ο νους μας θα πάψει να έχει προσκολλήσεις και ενδιαφέροντα στους κατώτερους κόσμους και θα επιθυμήσει το Θεό. Αυτή η επιθυμία όταν συνοδευθεί και από τη δική μας προσπάθεια, θα ελκύσει τη Θεία Χάρη, που θα μας οδηγήσει στον Υιό και αυτός με τη σειρά του θα μας αποκαλύψει το δρόμο της επιστροφής μας στον Πατέρα». Αυτό ίσχυε, ισχύει και θα ισχύει “μέχρι τη συντέλεια του αιώνα”, μέχρι τη Θέωση όλων των ψυχών.

Αυτή η γνώση και η πρακτική για να αποκτήσουμε τη Θέωση, ονομάζεται μυστικισμός και η βάση του μυστικισμού στηρίζεται στη Δελφική παραίνεση **«Συν Αθηνά (Χάρη) και χείρα κίνει (προσπάθεια)»**.

Ο μυστικισμός χαρακτηρίζεται από τρία στοιχεία που είναι: Δάσκαλος – Μαθητής – Διαλογισμός. Έτσι, αν θεωρήσουμε τους εαυτούς μας μαθητές με εσωτερικές ανησυχίες χρειαζόμαστε ένα αρμόδιο Διδάσκαλο, για να οδηγήσει την ψυχή μας στο πεπρωμένο της και αυτός είναι ο Θεάνθρωπος της εποχής μας. Και εδώ προκύπτει ένα σπουδαίο ερώτημα: Υπάρχουν πολλοί Θεάνθρωποι; Όχι λένε οι πνευματικοί Διδάσκαλοι, ο Υιός είναι Μονογενής..... Τότε;

Ο Θεάνθρωπος

Η ανεύρεση μέσα σε πετρώματα οστών, που με τη μέθοδο του ραδιενεργού άνθρακα και με άλλες πιο σύγχρονες μεθόδους βρέθηκε να είναι ηλικίας μερικών εκατομμυρίων ετών και στη συνέχεια με την αποκωδικοποίηση του ανθρώπινου γονιδιώματος, του DNA, οπότε καθορίστηκε ότι τα οστά αυτά ανήκαν σε ανθρώπους και όχι σε πιθήκους, ανθρωπίδες ή ανθρωποειδή, επιβεβαιώθηκαν οι παραδόσεις της Ανατολής, ότι ο άνθρωπος δεν έχει ιστορία μόνο μερικών χιλιάδων ετών πάνω σε αυτή τη γη αλλά αρκετών εκατομμυρίων ετών και επομένως οι πληροφορίες που παίρνουμε μέσα από τις Εβραϊκές Γραφές για τον Αδάμ και την Εύα, έχουν ένα μάλλον αλληγορικό χαρακτήρα. Τα πορίσματα της σύγχρονης επιστήμης επιβεβαιώνουν τις πληροφορίες που μας έχουν δώσει μέσα στους αιώνες οι μεγάλοι πνευματικοί δάσκαλοι της Ανατολής, για την παλαιότητα, την ιστορία και την εξέλιξη του κόσμου και δικαιολογούν τη λύσσα, με την οποία το Χριστιανικό Ιερατείο του περασμένου αιώνα πολέμησε μετά μανίας τις σήμερα γενικά αποδεκτές θεωρίες του Δαρβίνου.

Οι μεγάλοι πνευματικοί δάσκαλοι μας λένε ακόμα, ότι ο Ιησούς υπήρξε ο Θεάνθρωπος της εποχής του, και ότι η Θεϊκή του φύση και υπόσταση, προϋπήρξε του Ιησού, υπάρχει και θα εξακολουθεί να υπάρχει πάντοτε πάνω στη γη, όσο θα υπάρχουν άνθρωποι, όπως και ο ίδιος ο Ιησούς φαίνεται να δηλώνει στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο, όπως θα δούμε λίγο πιο κάτω.

Για μας τους Χριστιανούς ο Ιησούς ήταν ο μοναδικός Θεάνθρωπος, που με την παρουσία του ευλόγησε αυτή τη γη. Οι μέγιστοι όμως μύστες και άγιοι της Ανατολής σημειώνουν τα εξής:

«Θα ήταν αδιανόητο να δεχθούμε ότι ένας Πανάγαθος και Δίκαιος Πατέρας μέσα στα εκατομμύρια χρόνια ύπαρξης της Δημιουργίας Του, θα έστελνε στην Ιουδαία τον Υιό του μόλις πριν από 2.000 χρόνια, για να ευλογήσει και να διδάξει μια χούφτα Εβραίους, που στο τέλος τον σταύρωσαν ή θα έστελνε κάποιον άλλο, σε κάποια άλλη ευλογημένη κάστα ή φυλή, κάποια συγκεκριμένη εποχή και θα στερούσε από την ευλογία της παρουσίας του Υιού Του, όλα τα τρισεκατομμύρια των τρισεκατομμυρίων των ανθρώπων που πέρασαν και θα περάσουν πάνω από αυτή τη γη. Για όλους αυτούς δεν

υπήρξε φιλόστοργος Πατέρας; μας λένε. Δεν ενδιαφερόταν και δεν ενδιαφέρεται για όλα τα παιδιά του και μέσα στα εκατομμύρια χρόνια που πέρασαν, μόλις τώρα, πριν 2000 χρόνια, θυμήθηκε και ενδιαφέρθηκε μόνο για ορισμένα από αυτά; Τους άλλους, τους πολλούς, δεν τους αγαπούσε και δεν θα εξακολουθεί να τους αγαπάει;»

Ας εξετάσουμε όμως το θέμα αναλυτικότερα από τις δικές μας Χριστιανικές παραδόσεις. Όπως μάθαμε και στο σχολείο, λέγοντας “θεάνθρωπο” εννοούμε κάποιον που είναι “τέλειος θεός” και συγχρόνως “τέλειος άνθρωπος” ή ακριβέστερα έχει μία τέλεια ανθρώπινη και μία τέλεια Θεϊκή φύση.

Στην ανθρώπινη φύση του Θεανθρώπου, τον Ιησού, αναφέρεται ο Ιωάννης στο πιο κάτω εδάφιο που λέει: (Ιωα.:45)

«...εκείνον τον οποίον έγραψεν ο Μωσής και οι προφήται, ευρήκαμεν άνθρωπον, Ιησούν λεγόμενον, τον υιόν του Ιωσήφ, τον από Ναζαρέτ...»

Στη Θεϊκή του φύση, το Χριστό, αναφέρεται, πάλι ο Ιωάννης όταν μας λέει:

«...λέγει προς τον αδελφόν αυτού Σίμωνα. Ευρήκαμε τον Μεσσίαν, το οποίον μεθερμηγευόμενον είναι ο Χριστός ...» (Ιωαν. α: 41)

Επίσης λέει ο Ματθαίος:

«...Τι σας φαίνεται περί του Χριστού, τίνας υιός είναι; Λέγουσι προς αυτόν, είναι υιός του Δαβίδ...» (Ματθ. κβ 41-42).

Ο Ιησούς σαν άνθρωπος ήταν υιός του Ιωσήφ και της Μαρίας, σαν Χριστός όμως, σαν Θεάνθρωπος, ήταν γραμμένο από τους προφήτες ότι θα ήταν γόνος, που θα προερχόταν από τη φυλή του Δαβίδ, γι' αυτό στις πιο πάνω περικοπές αναφέρεται και σαν υιός του Ιωσήφ και σαν υιός του Δαβίδ.

Ο πολύς κόσμος δεν μπορούσε να καταλάβει τη διττή φύση του Θεανθρώπου και αυτό φαίνεται από αυτό που γράφει πάλι ο Ιωάννης (Ζ: 40)

«...άλλοι έλεγαν ούτος είναι προφήτης, άλλοι έλεγαν ούτος είναι ο Χριστός, άλλοι δε έλεγαν μη γαρ εκ της Γαλιλαιας έρχεται ο Χριστός; Σχίσμα λοιπόν έγινε μεταξύ του όχλου δι' Αυτόν ...»

Αλλά και ο Ιησούς δεν αποκάλυπτε στον κόσμο ότι είναι ο Χριστός και αυτό το βλέπουμε από τα πιο κάτω εδάφια:

«...και επιτιμών ταύτα δεν άφηγε, να λαλώσι, επειδή εγνώριζον αυτόν ότι είναι ο Χριστός...» (Λουκ. δ:41)

«...και παρήγγειλεν ασπηρώς στους μαθητές αυτού, λέγων, να μη λέγουσι εις μηδένα περί αυτού ότι είναι ο Χριστός...» (Μαρκ. η:30)

«...τότε παρήγγειλεν εις τους μαθητές αυτού να μη λέγουσι προς μηδένα ότι αυτός, (ο Ιησούς) είναι ο Χριστός...» (Ματθ. ιστ:20)

Ο **Ιησούς**, ο **υιός του ανθρώπου**, μας λένε οι μεγάλοι πνευματικοί Δάσκαλοι, γεννήθηκε, εργάστηκε, διδάχθηκε, δίδαξε και σταυρώθηκε.

Ο **Χριστός**, όμως, ο **Υιός του Θεού** βρισκόταν, βρίσκεται και θα βρίσκεται πάντοτε επάνω στη γη και γι' αυτή την αθάνατη Θεϊκή του φύση και για την αιώνια παρουσία του πάνω στη γη, διαβάζουμε:

«... Ο Αβραάμ ο πατήρ σας είχεν αγαλλιασιν να ιδη την ημέραν την εμήν και είδε και εχάρη... Είπον προς αυτόν οι Ιουδαίοι, πενήκοντα έτη δεν έχεις έτι και είδες τον Αβραάμ; ... είπεν προς αυτούς ο Ιησούς. Αληθώς σας λέγω πριν γίνει ο Αβραάμ εγώ είμαι...» (Ιωαν. η:52-85)

Και για τη συνεχή παρουσία της Θεϊκής Του φύσης πάνω στη γη, μας λέει:

«... εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του κόσμου...» (Ματθ. κη:20)

Επίσης, για την αιώνια ύπαρξη ενός Χριστού πάνω στη γη και για τη διδασκαλία του, μας μιλάει στον Εκκλησιαστή και ο μέγιστος των Πα-

τέρων της Δυτικής εκκλησίας (των καθολικών) ο Άγιος Αυγουστίνος:

«...αυτό που ονομάζουμε Χριστό και διδασκαλία του Χριστού υπήρχε από τα πολύ αρχαία χρόνια και από τότε δεν έπαψε να υπάρχει. Ο Χριστός υπήρχε από τότε που εμφανίστηκε το ανθρώπινο είδος και η διδασκαλία του θα υπάρχει ακόμα και τότε που θα έχει ξεχαστεί η λέξη Χριστιανισμός και η διδασκαλία του θα έχει πάρει άλλα ονόματα...».

Ρόλος και Αποστολή του Θεανθρώπου

Ο Θεάνθρωπος έχει δύο φύσεις αλλά έχει και δύο ειδών διδασκαλίες. Τη μία διδασκαλία τη δίνει σαν άνθρωπος σε άνθρωπο και είναι η “διδασκαλία στους όχλους” που τη δίνει συνήθως με παραβολές.

Η άλλη, είναι η «μυστικιστική ή εσωτερική διδασκαλία» που δίνει στους λίγους και εκλεκτούς μαθητές του, σε αυτούς που η Γραφή λέει πως «και οι τρίχες του κεφαλιού τους είναι μετρημένες» και για αυτή την εσωτερική διδασκαλία, τους λέει:

«... Εις εσάς εδόθη να γνωρίσετε τα μυστήρια της Βασιλείας του Θεού, εις δε τους λοιπούς δια παραβολών ...» (Λουκ η:10)
« ... Εις εσάς δόθηκε (η Χάρη) να γνωρίσετε τα μυστήρια της Βασιλείας των Ουρανών, εις εκείνους δε τους έξω δια παραβολών τα πάντα γίνονται ...» (Μαρκ. δ: 11) και ακόμα **« ... Δόθηκε εις εσάς να γνωρίσετε τα μυστήρια της Βασιλείας των Ουρανών, εις εκείνους όμως δεν εδόθη ...»** (Ματθ ιγ:11). **«... Δόθηκε εις εσάς να γνωρίζετε όσα σοφοί και προφήτες δεν γνωρίζουν...»**

Συγκεκριμένα, στην Εσωτερική διδασκαλία που σκοπός και τέλος της, σύμφωνα με όλες τις θρησκείες και όλες τις φιλοσοφίες είναι η Θέωση, αναφέρεται ο Ιωάννης όταν μας λέει, ότι μόνο με την καθοδήγηση του θεανθρώπου μπορεί να επιτευχθεί η Θέωση και γι' αυτό είναι πρόδηλο, ότι πρέπει να βρίσκεται πάντοτε πάνω στη γη ένας θεάνθρωπος. Όλες τις εποχές, «μέχρι τη συντέλεια του αιώνα»:

«...εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, εμψ δι' εμού. Εάν γνωρίσετε εμένα και τον Πατέρα μου θέλετε γνωρίσει...» (Ιωαν ιδ:6-7)

“...πάντα παρεδόθησαν εις εμένα από τον Πατέρα μου και ουδείς γνωρίζει τον Υιό παρά μόνον ο Πατέρας, ουδέ τον Πατέρα γνωρίζει κανείς παρά μόνον ο Υιός και εκείνος στον οποίο ο Υιός θα θελήσει να αποκαλύψει τον Πατέρα...” (Μαθ. ια: 27)

«...εγώ είμαι μεθ’ υμών πάσας τας ημέρας μέχρι της συντέλειας του αιώνα...» (Μαθ κη:20)

Η αμέσως πιο πάνω παράγραφος σε συνδυασμό με τα λόγια του Ιησού στην Κοιλιάδα των Κέδρων, που απευθυνόμενος στον Πατέρα του λέγει, **«Το έργο που μου έδωσες εγώ το τελείωσα»**, είναι ενδεικτικά πως ο Ιησούς με τη φυσική του μορφή, σαν γήινος δάσκαλος, το έργο που του είχε αναθέσει ο Πατέρας του, το τελείωσε, αλλά σαν Χριστός με τη Θεϊκή του φύση, βρισκόταν, βρίσκεται και θα βρίσκεται πάνω στη γη, όσο θα υπάρχουν άνθρωποι, για να τους δίνει αρχικά την “Εξωτερική” και στη συνέχεια σαν Παράκλητος ή Εσωτερικός Διδάσκαλος ή Guru Ntev, την “Εσωτερική” διδασκαλία. Αυτή που με τον υλικό μας νου όπως είπε ο Ιησούς : **«δεν δύνασθε να βαστάζετε»**.

Ακόμα ο Ιωάννης αναφέρει ότι για να φθάσει κανείς στα πόδια του Θεανθρώπου, είναι ζήτημα Θείας Χάρης:

«...ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ εάν πρώτον δεν ελκύσει αυτόν ο Πατήρ ο πέμπας με...» (Ιωαν στ:44)

«...ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ εάν δεν είναι δεδομένον υπό του Πατρός μου...» (Ιωαν στ:65)

Εσωτερικός Διδάσκαλος ή Παράκλητος

Ετυμολογικά “Παράκλητος” είναι αυτός που εμφανίζεται στον άνθρωπο με παράκληση, προσευχή, εσωστροφή και διαλογισμό. Σύμφωνα με τους μεγάλους μύστες και πνευματικούς Διδασκάλους, “Παράκλητος” είναι ο θεάνθρωπος της κάθε εποχής, όπως εμφανίζεται στο μνημένο μαθητή του, Εσωτερικά, στην Αστρική του μορφή την ώρα του διαλογισμού του. Είναι η μορφή του Υιού, όπως εμφανίζεται εσωτερικά σε αυτόν και που έχει πάθος και λατρεία για τον Πατέρα.

(Σε καμία γλώσσα του κόσμου δεν υπάρχει λέξη που να αποδίδει την έννοια

του Παρακλήτου, πλην της Ελληνικής στην οποία γράφτηκαν τα Ευαγγέλια)

«... Όταν επιθυμήσετε να δείτε τον Υιό του Θεού και θέλουσας ειπούν εδώ είναι ή εκεί είναι μην υπάγετε. Αυτός θέλει είναι εντός υμών, ως η αστραπή η απαστράπτουσα στον ουρανό. (Αστρική μορφή). Αυτός θέλει είναι ο Υιός του Θεού».

Για το πως εμφανίζεται ο Παράκλητος με την Αστρική του μορφή, έχουμε μία περιγραφή από τρεις Ευαγγελιστές:

«...και μεθ’ ημέρας έξ παραλαμβάνει ο Ιησούς τον Πέτρον και τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην, αναβιβάζει αυτούς εις όρος υψηλό κατ’ ιδίαν μόνους (για διαλογισμό) και μεταμορφώθηκε έμπροσθεν αυτών. Ενώ προσηύχετο (προσευχή και διαλογισμός ήταν έννοιες ταυτόσημες εκείνη την εποχή) αλλοιώθηκε η όψη του προσώπου αυτού και τα ιμάτια αυτού έγιναν στιλπνά, λευκά ως χιών, οποία πύστης επί της γης δεν δύναται να λευκάνει (Αστρική μορφή). Και εφάνη εις αυτούς Ηλίας μετά του Μωυσέως και ήσαν συλλαλούντες μετά του Ιησού... και νεφέλη επεσκίασεν αυτούς και ήλθε φωνή εκ της νεφέλης, λέγουσα περί του Παρακλήτου, ούτος είναι, ο Υιός μου ο αγαπητός. Αυτού ακούετε. ... και περιβλέψαντες (όταν βγήκαν από το διαλογισμό) δεν είδον πλέον ουδένα αλλά τον Ιησούν μεθ’ αυτών. Ενώ δε κατέβαινον του όρους, παράγγειλε σε αυτούς Ιησούς να μη διηγηθώσι εις μηδένα όσα είδον...» (Μάρκος Θ:2-9 Λουκ. Θ:28-29)

“...ιδέτε τας χείρας μου και τους πόδας μου ότι αυτός εγώ είμαι. Ψηλαφήσατε με και ιδετε ότι πνεύμα είμαι, σάρκα και οστέα δεν έχω. Τότε διήνοιξαν αυτών τον νουν δια να καταλάβωσι τας γραφάς, περί του Παρακλήτου...»(Λουκάς κδ:39,45)

Τι είπε ο Ιησούς για την έλευση του Παρακλήτου.

Διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο για την έλευση του Παρακλήτου:
«...τις εντολές μου φυλάξτε και εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα και θέλει σας αποστείλει τον Παράκλητο, δια να μένει μεθ’ υμών πάσας υμών τας ημέρας. Αυτός είναι το Πνεύμα της αλήθειας, το οποίον ο κόσμος δεν δύναται να

γνωρίσει διότι δεν βλέπει αυτό ουδέ γνωρίζει περί αυτού. Σεις όμως θέλετε γνωρίσει αυτό, διότι μένει μεθ' υμών πάσας τας ημέρας και εν υμίν θέλει είσθε... δεν θέλω σας αφήσει ορφανούς, έρχομαι πάλι προς εσάς. Επ' ολίγον ο κόσμος δεν με βλέπει, σεις όμως θέλετε με βλέπετε να ζω εν υμίν και σεις θέλετε ζήσει με τον Παράκλητο. ...εάν τας εντολάς μου φυλάξετε, θέλετε μείνει εν τη αγάπη μου...» (Ιωάν. ιδ:15-19/ ιε:10)

«...ταύτα λάλησα προς εσάς ενώ ευρίσκομαι μεθ' υμών. Ο δε Παράκλητος, τον οποίον θέλει πέμψει ο Πατήρ μου προς εσάς, εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα τα άνωθεν περί του Πατρός και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπα προς εσάς...» (Ιωάν. ιδ:25-26)

«...εν τη οικία του Πατρός μου είναι πολλά οικήματα (εσωτερικά πνευματικά επίπεδα) ... Υπάγω να σας ετοιμάσω τόπον και πάλιν έρχομαι (ως Παράκλητος) και θέλω σας παραλάβει προς εμμαντόν και σας οδηγήσω, δια να έρχεστε και σεις όπου είμαι εγώ...» (Ιωαν ιδ:2-3)

Την υπόσχεσή του να είναι διαρκώς μαζί με τους μαθητές του, την τηρεί ο Ιησούς γι αυτό προσευχόμενος στην Κοιλιάδα των Κέδρων εκλιπαρεί τον Πατέρα για τους μαθητές του και Του λέει:

«...Πάτερ άγιε, το έργον το οποίο μου έδωκες δια να κάμω, το τελείωσα... φανέρωσα το όνομά σου εις τους ανθρώπους, τους οποίους συ μου έδωσες εκ του κόσμου... Τώρα γνώρισαν ότι πάντα όσα μου έδωσες παρά σου είναι ... εγώ περί αυτών παρακαλώ, δεν παρακαλώ περί του κόσμου, αλλά περί εκείνων τους οποίους συ μου έδωσες (τους μνημένους μαθητές του)... Πάτερ άγιε φύλαξε αυτούς... αγίασε αυτούς ... Πάτερ δίκαιε εκείνους τους οποίους μου έδωκες, θέλω όπου είμαι εγώ να είναι και εκείνοι μετ' εμού...»

Και για να επιβεβαιώσει την «ερωτική», με τη μυστικιστική έννοια του όρου, σχέση και αγάπη του Διδασκάλου για τους μαθητές του, τους λέγει:

«...μεγαλύτερη αγάπη από αυτή δεν έχει κανείς, ώστε να βάλει την ψυχή αυτού υπέρ των φίλων του. Σεις είσθε οι φίλοι μου ...»

Και σχετικά με την εσωτερική διδασκαλία που θα συνέχιζε να τους δίνει με τη μορφή του σαν Παράκλητος πλέον, λέει στους μαθητές του:

«...συμφέρει εις εσάς να απέλθω εγώ, διότι αν δεν απέλθω, ο Παράκλητος δεν θέλει έλθει προς εσάς...» (Ιωαν, ιστ:7)

Τους λέει πως τους συμφέρει να απέλθει γιατί οι μαθητές του, που σημειωτέον δεν ήταν μόνο 12 αλλά πολύ περισσότεροι, είχαν την προσοχή τους στην καθημερινότητα, στην εξωτερική διδασκαλία και τα θαύματα, ενώ είχε έρθει ο καιρός να πάρουν με εσωστροφή και διαλογισμό την Εσωτερική διδασκαλία από τον Παράκλητο, να φωτιστούν και να πληρωθούν πνεύματος Αγίου για να επιτελέσουν το έργο που τους εμπιστεύτηκε ο Διδάσκαλός τους. Αυτό βεβαιώνεται από τον Ιωάννη, που στο Ευαγγέλιο του διαβάζουμε:

«...Ταύτα λάλησα προς εσάς ενώ βρίσκομαι μεθ' υμών. Ο δε Παράκλητος, εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπα προς εσάς... Έτι πολλά έχω να ειπώ προς εσάς, δεν δύνασθε όμως τώρα να βαστάζετε αυτά (εννοεί με τον υλικό σας νου)... Όταν όμως έλθει ο Παράκλητος, εκείνος θέλει σας οδηγήσει εις πάσα την αλήθεια. εκείνος θέλει δοξάσει εμέ, διότι εκ του εμού θέλει λάβει και αναγγείλει προς εσάς...» (Ιωαν. ιστ:12-14) «...ολίγον και δεν με βλέπετε και ολίγον και θέλετε με βλέπετε...»

Τα λόγια αυτά παραξένεψαν τους μαθητές του και όπως λέει ο Ιωάννης:

«...τότε τινές των μαθητών αυτού είπαν προς αλλήλους. Τι είναι τούτο το οποίον λέγει; ολίγον και δεν με βλέπετε και πάλιν ολίγον και θέλετε με βλέπετε; τούτο το ολίγον δεν ξέρουμε τι λαλεί. Εννοήσας λοιπόν ο Ιησούς, είτε προς αυτούς. “αληθώς, αληθώς σας λέγω ότι σεις θέλετε κλάψει και θρηνήσει δι εμέ, η λύπη σας όμως θέλει μεταβληθεί εις χαρά ... θέλει χαρεί η καρδιά σας και την χαρά σας ουδείς δυνηθεί να αφαιρέσει από σας. Έρχεται γαρ η ώρα που δεν θέλω σας ομιλήσει πλέον δια παραβολών αλλά ο Παράκλητος παρρησία (μέσα από το διαλογισμό) θέλει σας αναγγείλει περί του Πατρός”...» (Ιωαν ιστ: 17-25)

Και αυτή είναι η “Εσωτερική διδασκαλία” γιατί στο φυσικό επίπεδο με λόγια που προφέρονται με το στόμα και ακούγονται με τα αφτιά δεν μπορεί να μεταδώσει κανείς το μεγαλείο του Πατέρα, καθώς και την λαμπρότητα των Εσωτερικών κό-σμων. Ακόμα όπως λένε οι μεγάλοι πνευματικοί Διδάσκαλοι, η προϋπόθεση και η μεθοδολογία για να έλθει ο Παράκλητος είναι ο διαλογισμός. Γι’ αυτό λίγο πριν φύγει ο Ιησούς από τον Υλικό κόσμο, είπε στους μαθητές του:

«...σεις καθίσατε (εν διαλογισμό) στη πόλη της Ιερουσαλήμ εωσότου ενδυθείτε δύναμιν εξ ύψους και εγώ τότε, θέλω σας αποστείλει (τον Παράκλητο), την επαγγελία του Πατρός μου...» (Λουκ. κδ:49)

Μόνον η Θεάνθρωπος Δύναμη, ο ένας και μοναδικός Χριστός, όπως εκδηλώνονταν, εκδηλώνεται και θα εξακολουθεί να εκδηλώνεται πάνω στη γη, μπορεί να οδηγήσει εμάς τους ανθρώπους (τις ψυχές μας) στον τελικό σκοπό, τη θέωση και αυτό μέσα από το διαλογισμό. Αυτό θα συμβεί κάποτε, με όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους, νωρίτερα ή αργότερα, πάντα με τη Θεία Χάρη και τη δική μας πνευματική εργασία.

Πληροφορίες για τον Γαβριήλ Σιμονέτο στην σελίδα 220

Άρθρο 6

Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ρόμπερτ Ηλίας Νατζέμ

Τα περισσότερα θρησκευτικά και φιλοσοφικά συστήματα συμφωνούν στις βασικές τους αρχές. Διαφέρουν μόνο σε ό,τι έχει σχέση με δευτερεύοντα θέματα. Η «οικουμενική φιλοσοφία» αποτελείται από τα σημεία εκείνα, με τα οποία συμφωνούν οι περισσότερες θρησκείες και φιλοσοφίες.

ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ:

1. Μία είναι η πρωταρχική αιτία για όλα όσα υπάρχουν. Κάθε αντικείμενο, ον και γεγονός είναι προβολή του ενός Ανώτατου Όντος, που δεν έχει υλική σύνθεση και παραμένει ανεκδήλωτο, παρόλο που ολόκληρο το σύμπαν είναι εκδήλωσή Του. Αυτήν την πρωταρχική αιτία την ονομάζουμε άλλοτε Θεό, Πατέρα, Χριστό, Χριστική Συνειδητότητα, Λόγο, Ανεκδήλωτο, Θεία Αρχή, Ανώτατο Ον, Οικουμενική Συνειδητότητα, Οικουμενική Ενέργεια, Κενό, «Κάθε τι που Υπάρχει», Μπράχμαν, Αλλάχ, Φύση, Θεϊκή Μητέρα ή Φως. Αυτά και πολλά άλλα είναι τα ονόματα που οι άνθρωποι, κατ’ έμπνευση μεταχειρίζονται όταν αναφέρονται σ’ αυτήν την οικουμενική διάνοια, που είναι η αιτία του σύμπαντος όπου ζούμε.

2. Αυτή η Οικουμενική Διάνοια είναι παντού, γνωρίζει τα πάντα και βρίσκεται σε συνεχή, αδιάκοπη επαφή με κάθε ον στο σύμπαν. Δεν υπάρχει κανένα τέτοιο μέρος όπου, για κάποιον που θα πήγαινε εκεί, να ήταν δυνατόν αυτό το «Ον» να μην έχει επίγνωση της ύπαρξής του και επαφή μαζί του.

3. Η Οικουμενική αυτή Συνειδητότητα βρίσκεται μέσα σε κάθε ύπαρξη. Είναι η εσωτερική ζωτική δύναμη σε κάθε ον και η εκδήλωση της ζωής μέσα απ' αυτό. (Όπως έχει πει ο Απόστολος Παύλος: «Το σώμα είναι ο ναός του Θεού», και στους Αθηναίους: «Μέσα Του γεννιόμαστε, μεγαλώνουμε και ζούμε τη ζωή μας»). Αυτή η συνειδητότητα βρίσκεται μέσα σε κάθε ον, αλλά δεν περιορίζεται από κανένα. Δεν περιορίζεται από καμιά μορφή. Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε μια μορφή για να συγκεντρωθούμε σ' αυτήν την πραγματικότητα, μιας και συνήθως ο νους μας αδυνατεί να την συλλάβει διαφορετικά, θα ήταν όμως καλό να μην περιορίζουμε αυτήν την Οικουμενική Συνειδητότητα στη μορφή αυτή.

Μ' άλλα λόγια, μπορούμε να συγκεντρωθούμε στη Θεϊκή Συνειδητότητα με τη βοήθεια, ας πούμε, της μορφής του Ιησού Χριστού, αλλά δε θα 'πρεπε να την περιορίζουμε σ' αυτήν τη μορφή. Ο Χριστός, η Οικουμενική Ύπαρξη, ζει μέσα σε κάθε άνθρωπο, παντού, ακόμη και σ' αυτούς που δεν είναι χριστιανοί, ακόμη και σ' αυτούς που είναι άθεοι. Δεν υπάρχει άλλη ενέργεια ζωής εκτός από αυτή. Κάθε πλάσμα είναι εκδήλωση της.

Η Οικουμενική Φιλοσοφία ενθαρρύνει λοιπόν όλους τους ανθρώπους να λατρεύουν μια μορφή και να την χρησιμοποιούν σαν μέσο επικοινωνίας, για να αναπτύξουν την αγάπη τους και τη σχέση τους μ' αυτήν τη Θεία Αρχή.

Όμως ενθαρρύνει επίσης τους ανθρώπους να διακρίνουν αυτό το Θεϊκό Στοιχείο σε κάθε πλάσμα που συναντούν, και να σέβονται και ν' αγαπούν το στοιχείο αυτό στους συνανθρώπους τους. Αυτά τα δύο δεν συγκρούονται μεταξύ τους, αντίθετα το ένα βοηθάει το άλλο.

4. Ο σκοπός της ζωής είναι να επανασυνδεθούμε και τελικά να ταυτιστούμε ολοκληρωτικά μ' αυτήν την Οικουμενική Συνειδητότητα, ή Θεό, αν προτιμάτε. Ο σκοπός αυτής της ανθρώπινης ζωής, είναι να ελευθερωθούμε απ' αυτήν την εγωκεντρική κατάσταση ύπαρξης, όπου ταυτιζόμαστε τελείως με το σώμα και τον νου, τις ανάγκες, τις επιθυμίες, τις προσκολλησεις και τις ασχολίες τους. Να ελευθερωθούμε και να συνειδητοποιήσουμε την ανώτερη φύση μας, την ψυχή, το πνεύμα ή Ανώτερο Εαυτό, που συνδέεται κατ' ευθείαν μ' αυτό το Οικουμενικό Ον και εκφράζει όλες τις ανώτερες ιδιότητες, όπως είναι

η οικουμενική αγάπη, η γνώση, η εσωτερική γαλήνη, η συμπόνια, η σωστή δράση, ο αλτρουισμός, η υπηρέσια προς τους συνανθρώπους μας, η διαύγεια, η πνευματική διάκριση, η μη βία και άλλες.

5. Η ανθρώπινη ψυχή είναι αθάνατη. Δεν πεθαίνει με το σώμα. Συνεχίζει με το εσώτερο λεπτό πνευματικό σώμα μετά το θάνατο του υλικού σώματος. Το τι συμβαίνει μετά το θάνατο του υλικού σώματος είναι κάτι στο οποίο συμφωνούν όλες οι θρησκείες και φιλοσοφίες σ' αρκετά μεγάλο βαθμό. (Μελετήστε το βιβλίο Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ)

6. Ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να ολοκληρώσει κάποιος τον σκοπό της ζωής, είναι μέσα από τη γνώση και την αγάπη: αγάπη για τον Θεό, αγάπη για τους ανθρώπους, αγάπη για όλα τα πλάσματα, ακόμη και γι' αυτούς που μας έχουν βλάψει. Αυτό είναι οικουμενική αγάπη, αγάπη χωρίς όρους.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΕ ΤΟ ΘΕΙΟ;

Τι είναι ο άνθρωπος; Τι είναι ο Θεός ή το Θείο και ποια είναι η σχέση μεταξύ τους; Οι διάφορες θρησκείες γενικά συμφωνούν πως ο σκοπός του ανθρώπου είναι η επανασύνδεση με την αρχική πηγή κάθε ζωής - το ΘΕΟ. Αυτό προϋποθέτει ότι ο άνθρωπος ήταν κάποτε, πραγματικά πολύ στενά συνδεδεμένος με τον Θεό.

Εκατοντάδες μύθοι, ιστορίες και παραβολές από διάφορους πολιτισμούς και θρησκείες του κόσμου, εξιστορούν αυτόν τον χωρισμό του ανθρώπου από τον Θεό. Και υπάρχουν εντυπωσιακές ομοιότητες ανάμεσα σ' αυτές τις ιστορίες για τη δημιουργία. Το ίδιο το γεγονός της δημιουργίας του κόσμου και του ανθρώπου, καθώς και η σχέση του ανθρώπου με τον Θεό πριν, κατά τη διάρκεια και μετά από τη διαδικασία που ονομάζουμε «ζωή», θα παραμείνει, κατά πάσα πιθανότητα, ένα μυστήριο για τον λογικό νου. Αλήθειες σαν κι αυτήν υπάρχουν πέρα από τη δυαδικότητα του νου και γι' αυτό μπορούμε να τις προσεγγίσουμε μόνο με πρότυπα, παραδείγματα, ιστορίες και παραβολές, και μάλιστα, χωρίς κανένα απ' αυτά να δίνει την πλήρη εικόνα με επιτυχία. Μπορούμε να έχουμε εμπειρία της απόλυτης αλήθειας μόνο όταν υπερβαίνουμε τον νου, όπως στον βαθύ διαλογισμό, στην έκσταση ή σε ανώτερες δημιουργικές διαδικασίες, όπου η αίσθηση της

ατομικότητας σβήνει και ενώνεται κανείς με τα πάντα.

Έτσι, στην αναζητήσή μας εδώ, μπορούμε να ελπίζουμε μόνο ότι, κάπως θα πλησιάσουμε τις απαντήσεις σ' αυτά τα ζωτικά ερωτήματα. Όσο για τα πρότυπα και τα παραδείγματα, ελπίζουμε να μας χρησιμεύσουν σαν σκαλοπάτια, για ν' ανέβουμε στον πνευματικό δρόμο. Κάποια μέρα, όταν φτάσουμε στην εμπειρία της Ενότητας, δε θα τα χρειαζόμαστε πια και δε θα περιοριζόμαστε από τα συστήματα των πεποιθήσεών μας.

Μέχρι να φτάσει όμως αυτή η μέρα, αυτά τα σκαλοπάτια είναι χρήσιμα, ίσως και απαραίτητα, για τη σταθερή και σίγουρη εξέλιξή μας σε άτομα ανώτερης συγκινησιακής και διανοητικής ωριμότητας, με ανώτερα επίπεδα συνειδητότητας.

Ο άνθρωπος αισθάνεται σαν μια ξεχωριστή οντότητα σ' αυτόν τον κόσμο. Αισθάνεται απομονωμένος από τον Θεό, τη φύση και τ' άλλα όντα. Σύμφωνα με τις περισσότερες πνευματικές φιλοσοφίες, (ακόμα και στην κβαντική φυσική), αυτό είναι στην πραγματικότητα μια ψευδαίσθηση. Τον έχει ξεγελάσει η ψευδαισθητική δύναμη της ύλης και νομίζει ότι είναι διαχωρισμένος.

Αυτή η ψευδαισθητική δύναμη της υλικής δημιουργίας, κάνει τον άνθρωπο να ξεχνάει την παντογνωστική και αιώνια, ευδαιμονική, πνευματική του φύση.

Τρώγοντας τον καρπό «του δέντρου της γνώσης του καλού και του κακού», ο άνθρωπος έχασε την ικανότητα να βλέπει το ΕΝΑ. Τυφλώθηκε και δε μπορεί να αντιληφθεί την αληθινή θεϊκή του φύση, που αδρανεύει μέσα του κρυμμένη, σαν ένας σπόρος έτοιμος να βλαστήσει, φτάνει μόνο να τον ποτίσει.

Αγνοώντας την αληθινή του φύση, ο άνθρωπος είναι υποχρεωμένος να ταυτιστεί με αυτά που βλέπει: το σώμα, τον νου και την προσωπικότητά του. Όλα τα όντα ξεκινούν από τη μία πηγή και στην πραγματικότητα παραμένουν ενωμένα μ' αυτήν την πηγή, όσον αφορά την αληθινή τους φύση, παρόλο που εξωτερικά φαίνονται να υπάρχουν σαν κάποιες οντότητες ξεχωριστές και απομονωμένες. Το παράδειγμα του κύματος που χρησιμοποιούμε συχνά, είναι χρήσιμο εδώ.

Ο ΩΚΕΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

Κάθε κύμα μοιάζει να είναι μία ατομική ύπαρξη, ξεχωριστή από τα άλλα κύματα. Αυτό όμως είναι μόνο μια επιφανειακή και προσωρινή πραγματικότητα, που τελειώνει σύντομα καθώς το κύμα βυθίζεται πάλι στην αρχική του πηγή: τον ΩΚΕΑΝΟ. Η βασική και μόνιμη πραγματικότητα από την οποία ξεκίνησε το κύμα και στην οποία θα επιστρέψει, είναι ο ίδιος ο ωκεανός. Όλα τα κύματα έρχονται από τον ωκεανό και ξαναγυρίζουν σ' αυτόν. Ακόμα και κατά το διάστημα που υπήρχε, το κύμα ήταν πάντα σ' επαφή και είχε σαν βασική του πραγματικότητα, τον ωκεανό.

Έτσι κι ο άνθρωπος είναι σαν το κύμα και ο Θεός σαν τον ωκεανό. Όλοι οι άνθρωποι είναι στιγμιαίες εκδηλώσεις και μέρη του ενός Θεού. Ζούμε και ταυτιζόμαστε με την προσωρινή υλική και νοητική μορφή μας, αλλά αναπόφευκτα πρέπει κάποτε να παραιτηθούμε από αυτή. Η αληθινή, αιώνια πραγματικότητά μας πριν, κατά τη διάρκεια και μετά την εμφάνισή μας σαν ξεχωριστές προσωπικότητες, είναι τελικά η Θεϊκή Βάση κάθε ζωής – η θεια συνειδητότητα. Ο σκοπός της ζωής λοιπόν, είναι να διαλύσουμε την ψευδαίσθηση της ξεχωριστότητας, που έχει σαν αιτία της την ταύτισή μας με το «κύμα», και να ταυτιστούμε με τον “ΩΚΕΑΝΟ” ώστε να μπορέσουμε να συνειδητοποιήσουμε την ΕΝΟΤΗΤΑ μας με κάθε μορφή ζωής.

Όταν αισθανόμαστε ανταγωνισμό, φόβο, ζήλια, φθόνο, θυμό ή μίσος για έναν άλλον άνθρωπο, αγνοούμε αυτήν την έμφυτη ενότητα. Μεγεθύνουμε την αγνοιά μας για την αλήθεια και διαιωνίζουμε και τη δική μας δυστυχία και των άλλων. Το συναίσθημα της αγάπης δημιουργεί την έλξη και την ένωση με τους άλλους και μας βοηθάει να ξεπεράσουμε την ξεχωριστότητα, που είναι μια κατάσταση, κατά την οποία αισθανόμαστε ευάλωτοι και απομονωμένοι.

Όταν ταυτιζόμαστε με τη φύση μας σαν κύμα, συγκρίνουμε τον εαυτό μας με τ' άλλα κύματα. Ποιος είναι πιο μεγάλος, πιο ωραίος, πιο σημαντικός. Μπλέκουμε με αισθήματα έλξης κι αποστροφής, ανωτερότητας και κατωτερότητας και χάνουμε κάθε αίσθηση ενότητας και ασφάλειας. Η ξεχωριστότητα δημιουργεί φόβο. Ο φόβος δημιουργεί διάφορους μηχανισμούς άμυνας, που είναι δυσάρεστοι και σε μας και στους γύρω μας.

Όταν μπορέσουμε να δούμε κάθε άνθρωπο -και ακόμη κάθε ζώο, έντομο και φυτό- σαν άλλο ένα κύμα στην ίδια θάλασσα, σαν μέρος του δικού μας Εαυτού, τότε όλα τα αρνητικά συναισθήματα και παιχνίδια, καθώς και τα δυσάρεστα, καταστρεπτικά και συχνά βίαια αποτελέσματα τους, θα εξαφανιστούν.

ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ένα άλλο παράδειγμα είναι ένα μπουκάλι γεμάτο θαλασσινό νερό, βυθισμένο στη θάλασσα. Μέσα στο μπουκάλι υπάρχει θαλασσινό νερό και έξω απ' το μπουκάλι υπάρχει πάλι θαλασσινό νερό. Μόνο το γυαλί τα χωρίζει. Φανταστείτε μια θάλασσα με χιλιάδες τέτοια μπουκάλια. Κάθε μπουκάλι είναι ένα ατομικό ενσωματωμένο πνεύμα. Κάθε μπουκάλι αισθάνεται διαφορετικό και χωριστό. Μπορεί κάθε μπουκάλι να έχει άλλο σχήμα, χρώμα και μέγεθος.

Ο Θεός ή η Οικουμενική Θεϊκή Συνειδητότητα είναι το θαλασσινό νερό που βρίσκεται μέσα σε κάθε μπουκάλι και γύρω του. Η Θεία Συνειδητότητα βρίσκεται μέσα και γύρω από κάθε άνθρωπο.

Το μπουκάλι είναι το σώμα του ανθρώπου και η δομή του “εγώ” του, που έχει την τάση να διαχωρίζει το Θεό που βρίσκεται μέσα, από το Θεό που βρίσκεται έξω. Γι' αυτό αισθανόμαστε διαχωρισμένοι κι ενώμαστε και προσπαθούμε να προστατευτούμε συσσωρεύοντας ό,τι μπορούμε, συχνά σε βάρος των άλλων.

Όταν ταυτιζόμαστε με το σχήμα και την εμφάνιση του μπουκαλιού (την όψη του σώματος και της προσωπικότητας) και όχι με το νερό (την πνευματική ουσία), που είναι ίδιο σε κάθε μπουκάλι - άτομο, τότε παγιδευόμαστε στα παιχνίδια ανωτερότητας - κατωτερότητας, προσκόλλησης - φόβου, συναγωνισμού - ανταγωνισμού και σε μια μεγάλη ποικιλία από δυσάρεστες και καταστρεπτικές συνειδησιακές καταστάσεις.

Με το να θυμόμαστε ότι στ' αλήθεια είμαστε το νερό και όχι το προσωρινό μπουκάλι και ότι οι άλλοι είναι επίσης το νερό, η πνευματική ουσία και όχι το σώμα και η προσωπικότητα, θα μπορούμε να ξεπερνάμε την ξεχωριστότητα και το φόβο και να νιώθουμε όλο και περισσότερη αγάπη και ενότητα. «Η Αλήθεια θα μας ελευθερώσει».

Η ΛΙΜΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΗΓΑΔΙΑ

Μπορούμε επίσης να φανταστούμε ένα χωράφι με εκατομμύρια πηγάδια. Κάτω από την επιφάνεια της Γης υπάρχει μια τεράστια Θεϊκή Λίμνη χωρίς όρια, που μπορεί να τροφοδοτήσει όλα αυτά τα πηγάδια. Το πρόβλημα είναι ότι αυτά τα πηγάδια δεν είναι σκαμμένα αρκετά βαθιά κι έτσι δεν έχουν επαφή με τη θεϊκή ουσία αυτής της λίμνης. Η Θεϊκή Λίμνη είναι το Οικουμενικό Πνεύμα που στηρίζει κάθε μορφή ζωής. Κάθε πηγάδι είναι ένα μεμονωμένο ενσωματωμένο ον, που μοιάζει διαφορετικό και ξεχωριστό από τα άλλα πηγάδια στο χωράφι. Φανταστείτε τώρα ότι αυτά τα πηγάδια έχουν την ικανότητα να σκάβονται μόνα τους· ότι μπορούν να σκάψουν ακόμη πιο βαθιά μέσα τους προς τη Θεϊκή Λίμνη.

Τα περισσότερα «πηγάδια» (άνθρωποι) σήμερα είναι πολύ ρηχά και έχουν μικρή ή και καμιά επαφή με αυτήν τη Θεϊκή Ουσία, που περιμένει να τα ευλογήσει. Κατά καιρούς, στη διάρκεια κάποιας «πνευματικής ξηρασίας», η ίδια η λίμνη δημιουργεί ένα Θεϊκό Πηγάδι με τη μορφή ενός Θεανθρώπου, ώστε να ζωντανέψει με θεϊκή ουσία την επιφάνεια του χωραφιού και τα ίδια τα «πηγάδια», και να ξυπνήσει μέσα τους την επιθυμία γι' αυτήν. Ο Θεάνθρωπος αναπυρώνει την επιθυμία για Θεϊκή Γαλήνη, Αγάπη και Αλήθεια. Αρχίζουμε να σκάβουμε όλο και πιο βαθιά μέσα μας, προσπαθώντας να φτάσουμε τη Θεϊκή Λίμνη. Όταν αρχίσουμε να αισθανόμαστε την εσωτερική ευδαιμονία, συνειδητοποιούμε ότι η Θεϊκή Λίμνη είναι η βάση της ύπαρξής μας. Συγχρόνως συνειδητοποιούμε την ενότητά μας με όλα τα όντα και τη σχέση με τη Θεϊκή Πηγή, όχι μόνο τη δική μας, αλλά και των άλλων.

Η ΦΛΟΓΑ ΤΟΥ ΚΕΡΙΟΥ

Ένα ακόμη παράδειγμα που μας βοηθάει να καταλάβουμε τη σχέση μας με το θείο είναι η τελετουργία της ανάστασης στην Ελληνική Ορθόδοξη εκκλησία. Η εκκλησία βυθίζεται στο σκοτάδι καθώς να φώτα σβήνουν. Ο ιερέας βγαίνει από το ιερό κρατώντας ψηλά ένα κερί αναμμένο, που συμβολίζει το ΕΝΑ ΦΩΣ, απ' όπου προέρχονται όλα τα άλλα φώτα.

Οι πιστοί πλησιάζουν με τα κεριά τους, που δεν έχουν ακόμα ανάψει. Κάθε κερί έχει την εσωτερική δυνατότητα να λάμψει όσο και το

πρώτο. Όλα τα κεριά στην εκκλησία ανάβουν από τη μία φλόγα. Η μία φλόγα γίνεται πολλές, ακριβώς όπως ο Θεός γίνεται τα πολλά όντα που κατοικούν τη γη.

Παρόλο που όλες αυτές οι φλόγες προέρχονται από αυτήν την πρώτη φλόγα - που θα μπορούσαμε να φανταστούμε σαν αυτοδημιούργητη - αυτή η αρχική φλόγα δε μειώνεται καθόλου. Έτσι κι ο Θεός (το θείο), παρόλο που έχει εκδηλωθεί σαν όλα τα όντα και ό,τι άλλο υπάρχει στον κόσμο, παραμένει Άπειρος. Ό,τι και αν αφαιρέσεις από το άπειρο, το άπειρο παραμένει. Τώρα, αν πάρουμε ένα κεριά και ενώσουμε τη φλόγα του με την αρχική φλόγα, γίνονται και πάλι μία φλόγα. Παρόλο που θα υπάρχουν δύο κεριά, θα έχουμε μόνο μία φλόγα.

Κατά τον ίδιο τρόπο και ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να ενωθεί πάλι στο πνευματικό επίπεδο με τον ΕΝΑ ΘΕΟ, με τον οποίο είναι στην ουσία ένα και το αυτό. Όταν ξαναενωθεί με το Οικουμενικό Πνεύμα, ο άνθρωπος ενώνεται με όλα τα όντα. Η διαφορά που υπάρχει ανάμεσα σ' αυτόν, το περιβάλλον του και τον Θεό εξαφανίζεται και αισθάνεται το ίδιο με όλα.

Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι υπάρχει μόνο μία φλόγα στην εκκλησία. Διαιρέθηκε και απλώθηκε, παρέμεινε όμως η ίδια. Η μία αυτοδημιούργητη θεϊκή φλόγα καίει τώρα σε εκατοντάδες ή χιλιάδες κεριά μέσα στην εκκλησία. Κατά τον ίδιο τρόπο υπάρχει μόνο ένα οικουμενικό πνεύμα, που είναι η δύναμη της ζωής, η «φλόγα» μέσα στον καθένα που βλέπουμε.

Συνήθως εστιαζόμαστε στο «τι είδος κεριού» είναι ο άλλος, στην εμφάνιση και στο σωματικό και νοητικό επίπεδο. Αυτού του είδους η εξομοίωση δεν μπορεί να κρατήσει ποτέ για πολύ, γιατί αυτά τα επίπεδα βρίσκονται σε συνεχή αλλαγή. Αν προσπαθήσουμε να ενώσουμε δύο κεριά, δεν θα το καταφέρουμε, γιατί ένας κανόνας της φυσικής λέει ότι δύο υλικά αντικείμενα δε μπορούν να καταλαμβάνουν τον ίδιο χώρο συγχρόνως.

Μόνο στο πνευματικό επίπεδο μπορούμε να αισθανθούμε μια ενότητα που διαρκεί. Υπάρχουν δύο λύσεις. Μπορούμε να γείρουμε τα δύο κεριά το ένα προς το άλλο. Σ' αυτήν την περίπτωση είναι η ταπεινο-

φροσύνη και η απλότητα που επιτρέπουν στις ψυχές να ενωθούν, ενώ τα σώματα παραμένουν χωριστά. Θα υπάρχουν δύο κεριά, αλλά μία φλόγα. Η δεύτερη λύση είναι να λιώσουμε τα δύο κεριά, διαλύοντας το “εγώ”, την προσωπικότητα, και να τα ενώσουμε σ' ένα κεριά. Ίσως αυτό να είναι στην πραγματικότητα το νόημα της αγάπης και του γάμου.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΟΥ

Ένα άλλο παράδειγμα που μπορεί να βοηθήσει στην κατανόηση αυτή, είναι μια ρόδα με ακτίνες. Στο κέντρο της ρόδας όλες οι ακτίνες ενώνονται. Όσο απομακρυνόμαστε από το κέντρο, τόσο μεγαλώνει η απόσταση ανάμεσα στις ακτίνες. Είναι αδύνατον αυτές οι ακτίνες να ενωθούν στην περιφέρεια τους. Ενώνονται όμως στο κέντρο, ανεξάρτητα από το πόσο απέχουν η μία από την άλλη στην περιφέρεια.

Έτσι η θεια συνειδητότητα είναι το κέντρο της ρόδας όπου όλα τα άτομα βρίσκουν την ενότητα. Η ρόδα δεν μπορεί να υπάρξει αν δεν ενώνονται οι ακτίνες στο κέντρο. Τα άτομα και η κοινωνία δεν μπορεί να υπάρξουν, χωρίς να συνδέονται με την κεντρική και δημιουργό δύναμη ζωής που ονομάζουμε Θεία Συνειδητότητα, η οποία συντηρεί τα πάντα.

Καθώς προχωρούμε προς τα έξω, στην περιφέρεια του κύκλου, απομακρυνόμαστε από τα εσώτερα πνευματικά επίπεδα της ύπαρξης, και πλησιάζουμε την εξωτερική, επιφανειακή προσωπικότητα και τα υλικά χαρακτηριστικά, που χωρίζουν τους ανθρώπους σε διαφορετικές οντότητες. Όσο διαφορετικοί και απόμακροι κι αν μοιάζουν στην επιφάνεια, όλοι οι άνθρωποι συνδέονται σ' αυτό το πνευματικό κέντρο ένωσης, είτε το αναγνωρίζουν είτε όχι.

Κάθε άτομο μπορεί ν' αποφασίσει αν θα ταυτίζεται και θα συγκεντρώνεται στις επιπόλαιες διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα σ' αυτόν και τους άλλους, ή στην έμφυτη ενότητα του πνεύματος. Η ενότητα αυτή δεν μπορεί να επιτευχθεί στο υλικό επίπεδο, όπου ο καθένας είναι αναμφισβήτητα μοναδικός και ξεχωριστός.

Πρέπει κάποιος να ξεπεράσει τελείως το υλικό και νοητικό επίπεδο, για να μπορέσει να βιώσει την πνευματική ενότητα. Η προσπάθεια

να ενωθούμε με τους άλλους στο υλικό, συγκινησιακό και νοητικό επίπεδο με τον λόγο, τη σεξουαλική ένωση, τον χορό, το τραγούδι κλπ. μπορεί να μας βοηθήσει. Όμως μόνο όταν δεν υπάρχει ίχνος ταύτισης με το σώμα ή την προσωπικότητα μπορεί κάποιος να νιώσει αληθινή πνευματική ένωση.

ΟΙ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ένα άλλο παράδειγμα είναι ο Ήλιος, που είναι η υλική πηγή κάθε ζωής σ' αυτό το ηλιακό σύστημα. Ο ήλιος αντιπροσωπεύει τον ένα Θεό, που εκφράζεται μέσα από τη δύναμη του ήλιου, για να δημιουργηθεί ζωή στο υλικό επίπεδο. Ο ήλιος αντανakλάται σε εκατομμύρια διαφορετικές επιφάνειες νερού που υπάρχουν στη Γη: ποτάμια, ρυάκια, λίμνες, ωκεανούς, θάλασσες, πισίνες, δεξαμενές, ακόμη και νερόλακκους ή ποτήρια με νερό.

Υπάρχουν λοιπόν εκατομμύρια αντανakλάσεις του ήλιου, όλες διαφορετικές μεταξύ τους. Κάθε αντανakλάση είναι μοναδική και εξαρτάται από την ποιότητα του νερού, το χρώμα του, τη διαφάνειά του, την κίνηση ή την ακινησία του και από το περιβάλλον. Εξαρτάται επίσης από τη θέση και τη διάθεση αυτού που παρατηρεί την αντανakλάση.

Ο ήλιος αντιπροσωπεύει εδώ τον Θεό. Κάθε μοναδική αντανakλάση είναι μια ζωντανή ύπαρξη, που εμφανίζεται διαφορετική ανάλογα με τις τάσεις και τις ιδιότητες που εκδηλώνει και ανάλογα με «τα μάτια του παρατηρητή». Είναι φανερό ότι όλες αυτές οι διαφορές στις αντανakλάσεις είναι μια ψευδαισθήση, γιατί στην πραγματικότητα υπάρχει ένας ήλιος.

Μπορούμε να φανταστούμε το ίδιο και για τον άνθρωπο. Όλες οι υλικές διαφορές και οι διαφορετικές προσωπικότητες, που αντιλαμβανόμαστε στους ανθρώπους, είναι προσωρινές ψευδαισθήσεις, γιατί ο καθένας είναι απλώς μια αντανakλάση ή προβολή της Μίας Παγκόσμιας Συνειδητότητας.

Αν σκεφθούμε έτσι, θα μπορέσουμε σιγά-σιγά να παραβλέπουμε τις διαφορές που έχουμε με τους ανθρώπους γύρω μας και θ' αρχίσουμε να αισθανόμαστε ενότητα μαζί τους, σαν μοναδικές εκδηλώσεις του ίδιου Θεϊκού Πλάσματος που είμαστε.

Η ΕΙΚΟΝΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ.

Εδώ έχουμε ένα παράδειγμα της σχέσης του ανθρώπου με τον κόσμο και τον Θεό, όπως το έχει εκφράσει ο Satya Sai Baba: «Είσαστε η εικόνα της Υπέρτατης Ψυχής, η εικόνα που αντανakλάται στο σώμα, που είναι μέρος του υλικού κόσμου. Το πρωταρχικό Θεϊκό Πνεύμα, το εξατομικευμένο πνεύμα, που είναι η εικόνα του και ο αντικειμενικός κόσμος, του οποίου μέρος είναι το σώμα, είναι τρεις οντότητες που ονομάζονται Θεός - άτομο - κόσμος. Η επιτυχία στην πνευματική προσπάθεια κατορθώνεται τη στιγμή που μπορείτε είτε να απαρνηθείτε τον αντικειμενικό κόσμο, σαν μια ψευδαισθήση, ή να τον αναγνωρίσετε σαν το ίδιο το Υπέρτατο Πνεύμα που είναι. Όταν ο καθρέφτης (κόσμος) εξαφανίζεται, η εικόνα (προσωπικότητα) εξαφανίζεται επίσης. Όταν αφαιρέσουμε τον καθρέφτη, εξαφανίζονται δύο οντότητες, ο ίδιος ο καθρέφτης και η αντανakλάση που καθρεφτίζεται μέσα του. Τότε ενώνεστε με τον Θεό».

Με αυτό το παράδειγμα μπορούμε να δούμε ότι το Οικουμενικό Πνεύμα είναι η μόνη Πραγματικότητα που υπάρχει αιώνια. Ο κόσμος και ο άνθρωπος, που είναι μέρος του κόσμου, είναι σαν τις ψεύτικες εικόνες που βλέπουμε όταν κοιτάζουμε μέσα στον καθρέφτη.

Η βάση του υλικού κόσμου είναι ο καθρέφτης, που, απλώς, δημιουργεί μια ψεύτικη εικόνα της μίας πραγματικότητας, που εμφανίζεται σαν διαφορετικά όντα και αντικείμενα. Όταν μπορέσουμε να διαπεράσουμε αυτές τις ψευδαισθητικές εικόνες και να σπάσουμε τον καθρέφτη, η μορφή του, που είναι μέρος αυτής της ψευδαισθητικής και προσωρινής πραγματικότητας, θα πάψει να αποτελεί γι' αυτόν την αλήθεια και θα ταυτίζεται πια με τη μία αυθεντική πραγματικότητα, τη μόνη που δεν είναι εικόνα, την Οικουμενική Συνειδητότητα.

ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΟΛΕΑ

Ένα παρόμοιο παράδειγμα, είναι αυτό του κινηματογραφικού προβολέα. Στον προβολέα υπάρχει μια δυνατή λάμπα που εκπέμπει αγνό, λευκό φως. Ας υποθέσουμε ότι αυτό είναι η αιώνια Οικουμενική Συνειδητότητα, που δεν έχει αρχή και τέλος και είναι αυτοδημιούργητη. Μπροστά απ' αυτό το φως περνάει ένα φιλμ (ο συνειδητός νους, το υποσυνείδητο και το ασυνείδητο). Καθώς το αγνό, λευκό φως περνάει

μέσα από το φιλμ, διασπάζεται σε σχήματα και χρώματα. Όταν υπάρχουν σωματίδια στον αέρα του κινηματογράφου, μπορούμε να δούμε αυτές τις ακτίνες του χρώματος να παίζουν στον αέρα. Μπορούμε να φανταστούμε ότι αυτή είναι η ενέργεια που προβάλλει ο νους. Οι σκεπτομορφές προβάλλουν μορφές ενέργειας και οι μορφές ενέργειας προβάλλουν υλικές μορφές, που στο παράδειγμά μας είναι οι εικόνες που εμφανίζονται στην οθόνη.

Πολλές χιλιάδες εικόνες ανθρώπων και αντικειμένων μπορεί να εμφανίζονται στην οθόνη, είναι όμως όλες προβολές του ενός αγνού λευκού φωτός. Αυτό το μοναδικό φως προβάλλεται σ' όλες αυτές τις εικόνες, τα σχήματα και τα χρώματα. Παρόλα αυτά παραμένει αγνό και λευκό πριν διαπεράσει το φιλμ. Κατά τον ίδιο τρόπο, η μία παγκόσμια συνειδητότητα προβάλλεται σαν όλο αυτό το υλικό σύμπαν και όλα τα όντα που περιέχει. Και όμως παραμένει αγνή συνειδητότητα στην ανεκδήλωτη μορφή της.

Όλη η δημιουργία είναι μια συνεχής προβολή αυτής της Θεϊκής Συνειδητότητας. Αν ποτέ έπαυε να προβάλλεται, όλη η πλάση θα εξαφανιζόταν. Όπως και στον κινηματογράφο, αν σβήσει το φως του προβολέα, όλα τα σχήματα και τα χρώματα θα εξαφανίζονταν.

Μπορεί οι εικόνες στην οθόνη να απεικονίζουν τεράστιο πόνο ή μεγάλη απόλαυση, έντονη δημιουργικότητα ή παραγωγικότητα ή και πλήρη καταστροφή, τίποτα όμως απ' όλα αυτά δεν υπάρχει στο αγνό, λευκό φως του προβολέα. Είμαστε το λευκό φως, είμαστε το πνεύμα. Οι μορφές που εμφανίζονται είναι το σώμα μας και η προσωπικότητά μας. Τα γεγονότα που συμβαίνουν, είναι γεγονότα της ενσάρκωμένης μας ζωής. Ο αληθινός μας εαυτός, το φως, είναι τελείως ανεπηρέαστος από τη γέννηση, τον θάνατο και τα άλλα γεγονότα, που συμβαίνουν σαν τις εικόνες στην οθόνη. Αυτό θα το καταλάβουμε και θα το αισθανθούμε βαθύτερα με τον καιρό και με την πνευματική άσκηση.

ΤΑ ΚΥΤΤΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Το ανθρώπινο σώμα έχει περίπου 60 τρισεκατομμύρια (60.000.000.000.000) κύτταρα. Αυτό το περίπλοκο σύστημα είναι ένα παράδειγμα της ευαίσθητης ισορροπίας ανάμεσα στην ξεχωριστότητα και την ενότητα στο υλικό επίπεδο. Κάθε κύτταρο έχει αυτό-

νομη ύπαρξη, αλλά γεννιέται, αναπτύσσεται και πεθαίνει στη συνειδητότητα και το πεδίο ενέργειας του σώματος. Διαφορετικά δεν μπορεί να επιβιώσει. Είναι μέρος του σώματος. Υλοποιείται από τη συνειδητότητα που δημιουργεί και προβάλλει το σώμα, όταν όμως το κύτταρο πεθάνει το σώμα δεν υποφέρει καθόλου.

Η συνειδητότητα που ελέγχει το σώμα, εφοδιάζει το κύτταρο με ό,τι χρειάζεται για τροφή, οξυγόνο, ορμόνες, ένζυμα, αντισώματα, και ακόμη απομακρύνει ό,τι αποβάλλει.

Το κύτταρο από τη μεριά του, ζει και λειτουργεί για το σώμα. Δε ζει για τον εαυτό του, δε συσσωρεύει και δεν ανταγωνίζεται τ' άλλα κύτταρα, εκτός αν είναι καρκινικό. Η ζωή και η λειτουργία του κυττάρου είναι ολοκληρωτικά αφιερωμένη στο σύνολο του σώματος. Από την άλλη μεριά, το σώμα γεννάει, τρέφει, φροντίζει και προστατεύει το κύτταρο μέχρι να πεθάνει.

Είμαστε όλοι κύτταρα, γεννημένα από τη Μία Οικουμενική Συνειδητότητα και, παρόλο που το αγνοούμε, αυτή η συνειδητότητα μας φροντίζει, μας προστατεύει και μας οδηγεί. Ζούμε, λειτουργούμε και εξελισσόμαστε μέσα της. Όπως είπε κι ο Απόστολος Παύλος στους Αθηναίους: «Σ' Αυτόν ζούμε, κινούμαστε και υπάρχουμε».

Όταν ζούμε για το σύνολο, προσφέροντας και βοηθώντας τους άλλους, είμαστε εναρμονισμένοι μ' αυτήν τη συνειδητότητα. Όταν αρπάζουμε, συσσωρεύουμε και ζούμε μ' έναν εγωιστικό τρόπο, είμαστε σαν τα καρκινικά κύτταρα στο σώμα της ανθρωπότητας.

Στην πραγματικότητα, οι περισσότεροι άνθρωποι ζουν έτσι και θα μπορούσαμε να πούμε ότι η ανθρωπότητα πάσχει από μια σοβαρή περίπτωση καρκίνου, που ελπίζουμε να μην είναι θανατηφόρα.

Αξίζει να θυμηθείτε επίσης, ότι αυτά τα 60 τρισεκατομμύρια κύτταρα προέρχονται από το ένα κύτταρο στη μήτρα της μητέρας μας. Ένα κύτταρο έγινε 60.000.000.000.000 κύτταρα, που έχουν πολύ διαφορετικές λειτουργίες μεταξύ τους.

Κάθε κύτταρο είναι ξεχωριστό και μοναδικό, και όμως συνδεδεμένο με τ' άλλα, μέσα από τη δημιουργική πηγή και τη δύναμη που το κινεί.

ΤΟ ΡΕΥΜΑ ΚΑΙ Η ΛΑΜΠΑ

Ένα ακόμα παράδειγμα που μας βοηθάει στην κατανόηση αυτή, είναι το ηλεκτρικό ρεύμα και η λάμπα μέσα από την οποία ρέει. Το ρεύμα είναι η οικουμενική συνειδητότητα και η λάμπα το άτομο μέσα από το οποίο εκφράζεται. Η αληθινή μας φύση είναι το ρεύμα, αλλά όταν περνάμε από την λάμπα, νομίζουμε ότι είμαστε η λάμπα και φοβόμαστε για το τέλος της λάμπας, που νομίζουμε ότι είναι το τέλος της ύπαρξης μας. Σαν ρεύμα είμαστε η ζωή σε κάθε λάμπα. Σαν λάμπα συγκρίνουμε τον εαυτό μας με τις άλλες λάμπες και επίσης τις φοβόμαστε.

Είμαστε στην αλήθεια το ρεύμα, αλλά όταν είμαστε ταυτισμένοι με το σώμα και το εγώ μας, νιώθουμε ξεχωριστότητα και φόβο. Όταν όμως καταλαβαίνουμε ότι είμαστε το ρεύμα σε κάθε λάμπα – και κάθε άλλο φορέα του ρεύματος, νιώθουμε ενότητα και αγάπη για όλους.

ΜΙΑ ΣΥΝΟΨΗ ΜΕΧΡΙ ΕΔΩ:

1. Υπάρχει μία πνευματική παγκόσμια συνειδητότητα που ευθύνεται για τις μυριάδες μορφές που υπάρχουν σ' αυτό το σύμπαν.
2. Αυτή η συνειδητότητα προβάλλεται συνεχώς σαν όλα αυτά τα αντικείμενα, τα όντα και ακόμη τα γεγονότα που τους συμβαίνουν.
3. Στην πραγματικότητα δεν είμαστε αυτά τα σώματα και οι προσωπικότητες, αλλά μια αθάνατη συνειδητότητα, που βιώνει αυτόν τον υλικό κόσμο και εκφράζεται μέσα απ' αυτά τα σώματα.
4. Ο σκοπός της ζωής είναι να συνειδητοποιήσουμε αυτήν την αλήθεια, να αποταυτιστούμε από το σώμα και τον νου, και να αισθανθούμε πάλι τον εαυτό μας σαν παγκόσμια συνειδητότητα, ελεύθεροι από υλικούς, συγκινησιακούς και νοητικούς περιορισμούς. Αυτή είναι η αλήθεια που, όπως υποσχέθηκε ο Χριστός, θα μας ελευθερώσει.
5. Στη συνέχεια ο στόχος είναι τότε, να πραγματοποιήσουμε αυτή την πνευματική αρμονία, ευτυχία, ομορφιά και αφθονία στο υλικό, συναισθηματικό και νοητικό πεδίο.

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΝΩΣΗΣ

Ο σκοπός της ζωής μας πάνω στη Γη είναι να συνειδητοποιήσουμε την έμφυτη θεϊκή μας φύση και να την εκφράσουμε σε όλη της τη δύναμη και ομορφιά στο νοητικό, συγκινησιακό και υλικό επίπεδο δημιουργίας.

Είμαστε εδώ δηλαδή για να συνειδητοποιήσουμε τη Θεϊκή μας φύση, που βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση, καθώς επίσης και την ενότητά μας με κάθε ανθρώπινη ύπαρξη και με όλη τη δημιουργία.

Ο άνθρωπος έχει λοιπόν δύο σκοπούς πάνω στη γη:

1. Να βρει τον Αληθινό του Εαυτό - (Αυτογνωσία)
2. Να εκφράσει αυτόν τον Εαυτό εδώ στη Γη.

Υπάρχουν διάφοροι τρόποι για να το κάνει αυτό. Όλες οι θρησκείες και οι πνευματικές φιλοσοφίες έχουν αυτόν ακριβώς τον σκοπό.

Ο Σουάμι Βιβεκάναντα ήταν ένας Ινδός λόγιος, ένας άγιος άνθρωπος και πνευματικός δάσκαλος, πολύ γνωστός για τις διαλέξεις του στην Αμερική, στην Αγγλία και στην Ευρώπη. Στο τέλος του 19ου αιώνα, στο Συνέδριο των Θρησκειών του Κόσμου, που έγινε στο Σικάγο, οι σύνεδροι χειροκρότησαν τον Βιβεκάναντα όρθιοι και πολύ περισσότερο από κάθε άλλον ομιλητή, γιατί μπόρεσε να κάνει όλους αυτούς τους θεολόγους και αντιπροσώπους των διαφόρων θρησκειών να συνειδητοποιήσουν ότι όλες οι θρησκείες είναι στην ουσία ταυτόσημες και λατρεύουν τον ίδιο μοναδικό Θεό. Να πώς το εκφράζει αυτό, μ' ένα σύντομο και απλό τρόπο:

«Κάθε ψυχή έχει τη δυνατότητα να πραγματώσει τη θεϊκότητα που υπάρχει μέσα της. Ο σκοπός της είναι να εκδηλώσει αυτήν την εσωτερική θεϊκότητα ελέγχοντας την πραγματικότητα. Κάντε το αυτό με την εργασία, τη λατρεία προς τον Θεό, τον πνευματικό έλεγχο ή τη φιλοσοφία, με έναν, περισσότερους ή και μ' όλους αυτούς τους δρόμους και θα ελευθερωθείτε.

Αυτό είναι το παν στη θρησκεία. Όλα τ' άλλα, τα δόγματα, οι ιεροτελεστίες, τα βιβλία, οι ναοί ή οι μορφές, δεν είναι παρά δευτερεύουσες λεπτομέρειες».

Υπάρχουν λοιπόν τέσσερα βασικά συστήματα πνευματικής προσπά-
Η Οικουμενική Φιλοσοφία

θειας. Οι τεχνικές της πνευματικής ανάπτυξης είναι πολλές, αλλά μπορούμε να τις κατατάξουμε όλες στις ακόλουθες κατηγορίες : εργασία, λατρεία προς τον θεό, ψυχικό ή νοητικό έλεγχο και φιλοσοφία. Όλοι οι δρόμοι αυτοί έχουν τους ίδιους στόχους: αρμονία μέσα στο σώμα, στον νου και την ψυχή, αρμονία ανάμεσα στους ανθρώπους, απελευθέρωση από έναν αυτόματο, μηχανικό και ασυνείδητο τρόπο σκέψης και ζωής, υπέρβαση των περιορισμών του σώματος και της προσωπικότητας, μείωση του “εγώ” και του εγωισμού και τελικά την εμπειρία του θείου μέσα μας και μέσα στους άλλους. Για να διευκολυνθούν οι διαφορετικοί χαρακτήρες, προτιμήσεις και ανάγκες των ανθρώπων, υπάρχουν πολλοί δρόμοι, που οδηγούν στον ίδιο σκοπό. Ο καθένας είναι ελεύθερος να ακολουθήσει αυτόν που του ταιριάζει προσωπικά. Οι περισσότεροι άνθρωποι βρίσκουν ότι τους ταιριάζει ένας συνδυασμός. Υπάρχουν διαφορετικοί δρόμοι για τον πρακτικό άνθρωπο, τον δραστήριο, για τον συναισθηματικό, για τον διανοούμενο και λάτρη της φιλοσοφίας, καθώς και ένας δρόμος για την ανάπτυξη της θέλησης που είναι απαραίτητη για όλους τους δρόμους. Μπορείτε να διαλέξετε ανάλογα με την κλίση σας.

A. Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΙΔΙΟΤΕΛΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ Ή ΤΗΣ ΑΝΙΔΙΟΤΕΛΟΥΣ ΔΡΑΣΗΣ.

Ο πρώτος δρόμος είναι αυτός της ανιδιοτελούς υπηρεσίας ή της δραστηριότητας μέσα στον κόσμο. Εδώ η έμφαση δε βρίσκεται καθόλου στην εξάσκηση ειδικών τεχνικών, στη συμμετοχή ειδικών μαθημάτων ή στην απομόνωση από τη ζωή. Εδώ μαθαίνει κάποιος πολύ απλά ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΕΙ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ ΚΑΙ ΝΑ ΔΡΑ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΚΟΛΛΗΣΗ ΣΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΤΟΥ. Έτσι, υπηρετεί την οικογένειά του, βοηθάει τους φίλους του, προσφέρει οποιαδήποτε ανιδιοτελή υπηρεσία μπορεί, (για ν' ανακουφίσει τον πόνο και τη δυστυχία γύρω του). Μειώνει το “εγώ” του με το να απελευθερώνεται από τις δικές του ανάγκες και απολαύσεις, ώστε να μπορεί να προσφέρει στην κοινωνία που ζει, κάτι που ν' αξίζει τον κόπο.

Δε μένει αδιάφορος στα προβλήματα των άλλων. Δεν ανησυχεί· αλλά δρα. Υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στη δράση και την ανησυχία. Η ανησυχία δεν έχει καμία αξία και φέρνει αρνητικά αποτελέσματα. Η δράση με αγάπη και αυτοπεποίθηση μπορεί να φέρει μεγάλες αλ-

λαγές. Μπορεί κάποιος να διοικεί μια επιχείρηση, να υπερασπίζεται μια δικαστική υπόθεση, να οδηγεί ταξί ή να μεγαλώνει παιδιά. Ό,τι και να κάνει, θα χρησιμοποιεί όλες του τις σωματικές και νοητικές δυνάμεις για να πετυχαίνει το αποτέλεσμα που επιθυμεί αλλά η ευτυχία του δε θα εξαρτάται από το αποτέλεσμα. Η ευτυχία του εξαρτάται από το γεγονός ότι γνωρίζει πως κάνει την καλύτερη προσπάθεια. Μπορεί να πέσει έξω στη δουλειά του, μπορεί να χάσει την υπόθεση στο δικαστήριο, τα παιδιά του να μην φέρονται όπως θα ήθελε, αλλά εκείνος είναι γαλήνιος. Έκανε και κάνει το καλύτερο δυνατό και θα εξακολουθήσει να το κάνει, χωρίς αγωνία για την επιτυχία ή την αποτυχία του.

Αρχίζει να αισθάνεται σαν ένα κύτταρο στο σώμα της ανθρωπότητας και κοιτάει γύρω του, για να δει τι μπορεί να κάνει για να γίνει αυτός ο κόσμος καλύτερος, να βοηθήσει τους φτωχούς, τα ορφανά, τους τυφλούς, τους μόνους και άρρωστους. Μπορεί ν' αποφασίσει να κατευθύνει τις ενέργειές του προς διάφορες κινήσεις, όπως αυτή για την Παγκόσμια Ειρήνη ή τα Ανθρώπινα Δικαιώματα.

Με τον τρόπο αυτό, βελτιώνει τον κόσμο και τον εαυτό του ταυτόχρονα. Οι λέξεις κλειδιά είναι εδώ ΑΝΙΔΙΟΤΕΛΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑ και ΑΠΟΤΑΥΤΙΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ. Το απόφθεγμα εδώ είναι «Υπηρεσία στην Ανθρωπότητα είναι Υπηρεσία στη Θεότητα». Αυτό μας φέρνει στο νου τη διδασκαλία του Ιησού, ο οποίος εξηγεί ότι ο Χριστός βρίσκεται μέσα σε κάθε πλάσμα και ότι κάθε φορά που βοηθάμε κάποιον, βοηθάμε στην πραγματικότητα Αυτόν.

Λέει ακόμη ότι κάθε φορά που περιφρονούμε τις ανάγκες των άλλων, περιφρονούμε τον Ίδιον. Όταν βλάπτουμε τους άλλους, βλάπτουμε Εκείνον. Γιατί όπως αναφέρεται στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο: «Είμαι μέσα σας και είστε μέσα μου. Είμαι μέσα στον Πατέρα και ο Πατέρας είναι μέσα μου». Ο Ιησούς ασφαλώς μιλάει εδώ σαν Θεϊκή Οικουμενική Συνειδητότητα, που είναι η ζωτική δύναμη μέσα σε κάθε πλάσμα. Μ' αυτήν την έννοια, ο Ιησούς είναι η ζωτική δύναμη μέσα μας και η συνειδητότητα μέσα στην οποία υπάρχουμε.

Ο Χριστός εδώ δε μιλάει σαν τη μορφή του Ιησού που έζησε στη Γη πριν 2.000 χρόνια για να μπορέσουμε να Τον δούμε και να Τον ακού-

σουμε. Μιλάει περισσότερο σαν το Άγιο Πνεύμα, που είναι πάντοτε η ζωτική δύναμη κάθε δημιουργίας.

Ο δρόμος της υπηρεσίας είναι το μέσο να ξαναενωθούμε με το Πνεύμα μέσα μας και μέσα σε όλα τα πλάσματα, υπηρετώντας Το, στις μορφές όλων των υλικών Του εκδηλώσεων.

Το άτομο «οικουμενοποιείται» με το ν' ανακατευθύνει τη δράση του από τη συγκέντρωση στο “εγώ”, στη συγκέντρωση στο οικουμενικό. Ξεπερνάει την ψευδαίσθηση της ξεχωριστότητάς του με το να υπηρετεί και να ζει για το σύνολο.

Β. Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, ΤΗΣ ΑΦΟΣΙΩΣΗΣ, ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Η λατρεία του Θεού είναι αδιάσπαστο μέρος κάθε θρησκείας και ιδιαίτερα τονισμένη στο Χριστιανισμό. Μέσα από τη λατρεία, η συναισθηματική ενέργεια του ανθρώπου αποσύρεται από τις διάφορες γήινες προσκολλήσεις και προσηλώνεται στην αγάπη για τον Θεό. Ανάλογα με τη θρησκεία στην οποία έχει γεννηθεί ο καθένας, μπορεί να στραφεί στον Ιησού, τον Κρίσνα, τον Ράμα ή τον Βούδα. Αυτός ο δρόμος της αφοσίωσης αφήνει ελεύθερο το άτομο να λατρεύει όποια μορφή θέλει. Ενθαρρύνει τον Χριστιανό να λατρεύει τον Χριστό, την Παναγία και διάφορους αγίους. Οι Ινδουιστές, οι Βουδιστές, οι Μωαμεθανοί, οι Εβραίοι, όλοι μπορούν να λατρεύουν, ο καθένας με τον δικό του τρόπο.

Αυτός είναι ο δρόμος της απόλυτης παράδοσης στη Θεϊκή Βούληση, όπου προσπαθεί κάποιος να έχει συνεχώς μέσα στον νου του το όνομα και τη μορφή του θείου, όπως με την αέναη προσευχή «ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΑΣ». Ο δρόμος αυτός εκφράζεται με τα λόγια του Ιησού: «Αγάπα το Θεό με όλη σου την καρδιά, το νου, τη δύναμη και την ψυχή σου». Αυτή η εντολή οδηγεί αμέσως σε μία δεύτερη: «Αγάπα τον πλησίον σου, όπως αγαπάς τον εαυτό σου». Δε βάζει όρους σ' αυτή τη δήλωση, δηλαδή αγάπα τον άλλον, αν είναι Χριστιανός ή άγιος και όχι αν είναι αμαρτωλός, μουσουλμάνος, Εβραίος ή μαύρος. Μας λέει ν' αγαπάμε ακόμη και τους εχθρούς μας, ν' αγαπάμε τους πάντες χωρίς καμία εξαίρεση.

Καθώς κατευθύνουμε όλες τις συγκινησιακές μας ενέργειες στη λατρεία του Ιδανικού που έχουμε διαλέξει, ο νους και η καρδιά ανοίγονται φυσικά προς όλους τους άλλους ανθρώπους, ανεξάρτητα από τον τρόπο που εκείνοι έχουν διαλέξει να λατρεύουν. Όποιος ακολουθεί αυτόν τον δρόμο, σύντομα αρχίζει ν' ανακαλύπτει ότι ο Θεός κατοικεί μέσα σε κάθε πλάσμα της δημιουργίας και η αγάπη του αγκαλιάζει όλους. Το “εγώ” και ο εγωισμός του διαβρώνονται σιγά-σιγά από αυτήν την αγάπη, που μπαίνει στη ζωή του σαν ένα φως που διώχνει το σκοτάδι. Δεν είναι δυνατό ν' αγαπά κάποιος τον Θεό χωρίς ν' αγαπά τους ανθρώπους. Αυτός ο δρόμος εξαγνίζει το νου και τον χαρακτήρα από κάθε είδους αρνητικά συναισθήματα και κατώτερες επιθυμίες. Θεωρείται ένας από τους πιο κατάλληλους τρόπους για να φωτιστεί κάποιος στην εποχή μας. Οι μέθοδοι αυτού του δρόμου είναι η προσευχή, οι ψαλμοί, η πνευματική συζήτηση, η επανάληψη του ονόματος του Θεού και όσες από τις παραδοσιακές τελετουργίες ταιριάζουν στον κάθε άνθρωπο.

Το μυστικό εδώ είναι η «αγάπη για μια οικουμενική προσωπικότητα». Είμαστε εξατομικευμένες προσωπικότητες. Όταν κάποιος μας αγαπάει, θέλουμε ν' αγαπάει μόνο εμάς και κανέναν άλλον. Θέλουμε να είμαστε το κέντρο της προσοχής του, διαφορετικά αισθανόμαστε ζηλεια. Ο Ιησούς ήταν μία οικουμενική προσωπικότητα. Δεν περιοριζόταν, όπως εμείς, από την αίσθηση του σώματος και του νου. Ήταν η ενσάρκωση της Χριστικής Συνειδητότητας, του Οικουμενικού Πνεύματος. Το γνώριζε αυτό και μας ζήτησε να Τον αγαπάμε και, αν θέλουμε να Τον ευχαριστήσουμε, ν' αγαπάμε και όλους τους άλλους ανθρώπους, να τους βοηθάμε και να τους υπηρετούμε. Έτσι μέσα από την αγάπη μας για το Χριστό, η αγάπη μας γενικότερα αυξάνεται και γίνεται μία Οικουμενική Αγάπη για όλα τα πλάσματα.

Ενώ λοιπόν στον προηγούμενο δρόμο είχαμε την εμπειρία της οικουμενοποίησης μέσα από τη δράση, σ' αυτόν το δρόμο την έχουμε μέσα από το συγκινησιακό άνοιγμα στην αγάπη.

Γ. Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΝΟΗΤΙΚΟΥ (ΨΥΧΙΚΟΥ) ΕΛΕΓΧΟΥ.

Αυτός είναι ο δρόμος του σταδιακού ελέγχου του εαυτού μας, μέσα από την πειθαρχία και τη θέληση. Είναι ένα σύστημα χρήσιμο στον καθένα, έστω κι αν έχει διαλέξει ν' ακολουθήσει άλλον δρόμο. Προ-

σφέρει τεχνικές για την εναρμόνιση και την τελική κυριαρχία πάνω στο σώμα, την αναπνοή, τα συναισθήματα, τις αισθήσεις και τον νου. Οτιδήποτε κάνουμε στη ζωή, το κάνουμε με το σώμα και τον νου, οπότε η αποτελεσματικότητα της κάθε πράξης, της κάθε προσπάθειας, βελτιώνεται καθώς βελτιώνεται η ποιότητα και ο έλεγχος πάνω στο σώμα και τον νου. Οι περισσότεροι από μας δεν ελέγχουμε σχεδόν καθόλου το νου μας τώρα. Δεν μπορούμε να χαλαρώσουμε, να συγκεντρωθούμε, ή να ξεπεράσουμε δυσκολίες όπως είναι η κούραση, η έλλειψη ενέργειας, η αρρώστια, η αρνητική αντίδραση στο κρύο και τη ζέση, οι συγκινησιακές εντάσεις, ο φόβος και οι υποσυνείδητοι προγραμματισμοί μας. Ελάχιστοι είναι οι άνθρωποι που είναι κύριοι του εαυτού τους και ελέγχουν τη ζωή τους.

Αυτός που ακολουθεί αυτόν τον δρόμο, αποκτά τον έλεγχο βήμα προς βήμα, αρχίζοντας από τις πιο υλικές πλευρές της ύπαρξής του, μέχρι την πιο λεπτή, το νου. Αυτή η σταδιακή εξέλιξη της ανώτερης θέλησης, κορυφώνεται με τον έλεγχο του νου και την ένωσή του με την ψυχή, στον διαλογισμό και στην έκσταση. Με τον αυτοέλεγχο λοιπόν, και τις διάφορες πειθαρχίες, ειδικά προορισμένες για να εξαγνίσουν το σώμα και τον νου, ο άνθρωπος ετοιμάζεται για την ένωση με την Οικουμενική πηγή κάθε ζωής. Αυτόν τον δρόμο ακολουθούν οι περισσότεροι που βρίσκονται στα μοναστήρια διαφόρων θρησκειών. Συνήθως συνδυάζεται με τους άλλους δρόμους, της υπηρεσίας, της αφοσίωσης και της φιλοσοφίας.

Εδώ η οικουμενοποίηση γίνεται με το να ωθήσουμε τη συνειδητότητα πέρα από τους περιορισμούς του σώματος και της προσωπικότητας και να βιώσουμε την ευδαιμονική ένωση με την οικουμενική συνειδητότητα. Αυτό γίνεται με τα οκτώ βήματα που θα περιγράψουμε.

1. Ο έλεγχος της συμπεριφοράς συστήνεται για τον άνθρωπο που θέλει να γίνει κυρίαρχος του εαυτού του. Το κλειδί στην ατομική και κοινωνική αρμονία είναι «να φερόμαστε στους άλλους, όπως θα θέλαμε να μας φέρονται οι άλλοι και να μην κάνουμε στους άλλους, αυτό που δε θα θέλαμε να μας κάνουν εκείνοι». Όταν ένας άνθρωπος ακολουθεί αυτόν τον κανόνα σε όλη του τη ζωή, θα έχει εσωτερική γαλήνη. Ο νους του θα είναι ήσυχος εάν γνωρίζει ότι υπάρχει συνέπεια ανάμεσα στις πεποιθήσεις, τα λόγια και τις πράξεις του. Γι' αυτό του ζητούνται πέντε πράγματα:

α. Να μη βλάψει ποτέ συνειδητά καμία ύπαρξη με τις σκέψεις, τα λόγια ή τις πράξεις του.

β. Να λέει πάντα την αλήθεια.

γ. Να μην παίρνει ποτέ τίποτα που δεν έχει αποκτήσει νόμιμα, με τίμια εργασία.

δ. Να μη φθονεί και να μη ζηλεύει αυτά που έχουν οι άλλοι, αλλά να χαίρεται γι' αυτούς.

ε. Να μη σπαταλάει άσκοπα ενέργεια σε σεξουαλική δραστηριότητα, νοερά ή σωματικά.

2. Η ανάπτυξη της πειθαρχίας είναι το δεύτερο αξίωμα σ' αυτόν τον δρόμο. Ζητείται από τον άνθρωπο να πειθαρχήσει τον εαυτό του με τους ακόλουθους τρόπους:

α. Με την εξάσκηση διαφόρων πειθαρχιών όπως είναι η νηστεία, η σιωπή κατά καιρούς και γενικά η απλή ζωή, χωρίς περιττές ανέσεις, που εξασθενούν το σώμα και το νου.

β. Με την καθαρότητα και αγνότητα του σώματος και του νου.

γ. Λατρεύοντας τον Θεό καθημερινά, μ' όποιον τρόπο διαλέξει ο ίδιος.

δ. Με τη μελέτη της αλήθειας για τον εαυτό του, σαν προσωπικότητα και σαν ψυχή, με την αυτοπαρατήρηση, το διάβασμα και τη συζήτηση.

ε. Με την εξάσκηση της ικανοποίησης. Μαθαίνοντας να είναι ήρεμος μέσα του και να δέχεται αυτά που του δίνει η ζωή, χωρίς να είναι άπληστος και να ζητάει όλο και περισσότερα υλικά αγαθά.

Τα πρώτα δύο βήματα αυτού του δρόμου θυμίζουν ως ένα βαθμό τις Δέκα Εντολές και είναι κατευθυντήριες γραμμές, που βρίσκει κανείς σ' όλους τους πνευματικούς δρόμους, γιατί βοηθούν να φτιάξουμε στέρεα θεμέλια για το πνευματικό οικοδόμημα που θέλουμε να χτίσουμε. Αν τα θεμέλια δεν είναι καλά φτιαγμένα, μπορεί να έχουμε προβλήματα αργότερα, καθώς η ενέργεια και η δύναμη που ρέουν μέσα από το σώμα και τον νου μας αρχίζουν να αυξάνονται.

3. Ο έλεγχος του σώματος, που αναπτύσσεται μέσα από συγκεκριμένες ασκήσεις, δυναμικές και στατικές. Σ' αυτό το στάδιο χρησιμοποιούμε και τον έλεγχο της αναπνοής και τη βαθιά χαλάρωση, για να δυναμώσουμε το νευρικό σύστημα και να εναρμονίσουμε το ενδοκρινικό. Αυτό είναι απολύτως απαραίτητο για να μπορέσουμε να επιτύχουμε τα εξελιγμένα στάδια κυριαρχίας της συγκινησιακής και νοητικής ενέργειας. Αυτές οι ασκήσεις και τεχνικές χρησιμοποιούνται

τώρα και για θεραπείες.

4. Ο έλεγχος της βιοενέργειας, που μπορεί να πετύχει κανείς γνωρίζοντας σε βάθος ορισμένες προχωρημένες αναπνευστικές τεχνικές, που γίνονται σε συνδυασμό με συγκέντρωση σε διάφορα μέρη του σώματος. Αυτό δημιουργεί μία εξαιρετική κατάσταση υγείας και ζωτικότητας και διευκολύνει τον τελικό έλεγχο του νου. Η αναπνοή, η βιοενέργεια και ο νους είναι συνδεδεμένα μεταξύ τους. Αυτές οι τεχνικές είναι χρήσιμες για να μάθει κάποιος να κυριαρχεί στα συναισθήματα, είναι όμως επικίνδυνες όταν τις εξασκεί χωρίς την καθοδήγηση κάποιου έμπειρου.

5. Ο έλεγχος των αισθήσεων είναι τώρα απαραίτητος, καθώς ο νους βρίσκεται συνήθως στο έλεος των διαφόρων μηνυμάτων των αισθήσεων που βομβαρδίζουν τα μάτια, τ' αυτιά και τ' άλλα αισθητήρια όργανα. Μαθαίνει κανείς ν' αποδεσμεύει τον νου από τα μηνύματα που δέχεται, αφήνοντάς τα να πάνε κατευθείαν στο υποσυνείδητο, χωρίς να ενοχλούν τον συνειδητό νου, ώστε να μπορεί να συγκεντρωθεί σ' αυτό που κάνει. Αυτό συχνά συμβαίνει αυτόματα, σαν αποτέλεσμα έντονης συγκέντρωσης σε κάποια δημιουργική δραστηριότητα, όπως η ζωγραφική, ο χορός, το τραγούδι, η μουσική, η κηπουρική, το πλέξιμο και άλλα.

6. Συγκέντρωση του νου σε ένα σημείο.

7. Διαλογισμός.

8. Έκσταση της ένωσης με το αντικείμενο της συγκέντρωσης.

Τα πέντε πρώτα βήματα ονομάζονται εξωτερικός έλεγχος, γιατί αφορούν τον έλεγχο παραγόντων έξω από τον νου. Τα τρία τελευταία ονομάζονται εσωτερικός έλεγχος, γιατί αφορούν τον έλεγχο του ίδιου του νου. Με τα τρία τελευταία βήματα μαθαίνουμε πώς να κρατάμε τον νου συγκεντρωμένο σ' ένα αντικείμενο για αρκετή ώρα. Στη διάρκεια αυτής της συγκέντρωσης, βιώνει κανείς όλο και βαθύτερα επίπεδα του αντικειμένου, μέχρι να αισθανθεί πλήρη ενότητα με αυτό. Για παράδειγμα, μπορούμε ν' αρχίσουμε να συγκεντρωνόμαστε στο όνομα και τη μορφή του Ιησού Χριστού. Μετά από έντονη εξάσκηση θ' αρχίσουμε να αισθανόμαστε τον Χριστό όχι σαν άνθρωπο με μορφή πια,

αλλά σαν ενέργεια, σαν φως, σαν συνειδητότητα, σαν δόνηση, σαν το Λόγο. Στο τελικό στάδιο, θα χάσουμε την αίσθηση του εαυτού, την αίσθηση της ατομικότητας και της ξεχωριστότητας και θα υπάρχει μόνο η συνειδητότητα του Χριστού, θα έχουμε ενωθεί με το Χριστό.

Αυτόν τον δρόμο τον αναλύουμε λεπτομερώς στο βιβλίο Η Τέχνη του Διαλογισμού

Δ. Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ, ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ, Ή ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΗΣ.

Αυτός είναι ο δρόμος της γνώσης, της αντίληψης, της διάκρισης και της φιλοσοφίας. Είναι ένας δρόμος που λίγοι μπορούν ν' ακολουθήσουν. Χρειάζεται μία πνευματική διάκριση κοφτερή σαν το ξυράφι, που μας κάνει να έχουμε επίγνωση της αλήθειας, ότι δεν είμαστε το περιεχόμενο του νου ή του σώματός μας και ότι όλα όσα βλέπουμε δεν είναι παρά μία προσωρινή πραγματικότητα, που όλο αλλάζει και που σύντομα δε θα υπάρχει πια. Αυτός που ακολουθεί αυτόν τον δρόμο, παύει να ταυτίζεται με το σώμα, τα συναισθήματα, το περιεχόμενο του νου. Αρχίζει να βιώνει τον Εαυτό του σαν τον ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ όλων αυτών των πρόσκαιρων φαινομένων που συμβαίνουν στο σώμα, τον νου και γύρω του.

Αποταυτίζεται από συγκεκριμένους ανθρώπους και καταστάσεις. Αγαπάει, αλλά χωρίς προσκόλληση. Αισθάνεται την αγάπη σαν μία ένωση με τον άλλον άνθρωπο και όχι σαν μία ανάγκη. Μια αγάπη χωρίς όρους.

Υπάρχει τεράστια διαφορά ανάμεσα στην αγάπη και την προσκόλληση. Είναι αντίθετες. Πραγματική αγάπη μπορεί να υπάρξει μόνον όταν δεν υπάρχει απολύτως καμία προσκόλληση, καμία ανάγκη από τον άλλον, ούτε καν για την παρουσία του. Μόνον τότε μπορεί κάποιος ν' αγαπάει χωρίς όρους.

Ο φιλόσοφος αναζητά να βιώσει την Αλήθεια. Έχει ακούσει από άλλους ότι υπάρχει μία πιο μόνιμη πραγματικότητα πίσω από αυτόν τον κόσμο, όπου όλες οι μορφές σίγουρα θ' αποσυντεθούν, θα πεθάνουν και θα εξαφανιστούν. Η λογική του, όπως και του Σωκράτη, τον διαβεβαιώνει ότι αυτό πρέπει να είναι αλήθεια. Αλλά τώρα θέλει να το βιώσει. Υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο να ακούμε, να πι-

στεύουμε και στο να γνωρίζουμε από εμπειρία. Ο φιλόσοφος δε συγκεντρώνεται συνήθως σε ιερές μορφές, όπως του Ιησού και της Παναγίας. Αναζητά να γνωρίσει τον άμορφο Πατέρα, τον Ανεκδήλωτο Θεό, το Άκτιστο Φως. Αναζητά ν' ανακαλύψει το Θεό στη βάση κάθε πλάσματος και αντικειμένου που υπάρχει σ' αυτόν τον κόσμο. Βλέπει όλους και όλα, απλώς σα μία προσωρινή εκδήλωση του ενός παγκόσμιου Πνεύματος.

Αγνοεί διαρκώς την τάση του νου, να ταυτίζεται με την προσκόλληση και τον πόνο, καθώς και με διάφορες συγκινησιακές καταστάσεις, που τον κάνουν να χάνει την ελίγνωση της Αλήθειας, του ότι δηλαδή είναι μια ψυχή ανεξάρτητη απ' όλα αυτά που συμβαίνουν στη ζωή του. Του ότι η ζωή είναι ένα προσωρινό έργο, όπου παίζει προς το παρόν ένα ρόλο, αλλά ότι θα έρθει η μέρα που θ' αφυπνισθεί, είτε μέσα από ένα πνευματικό ξύπνημα ή με τον θάνατο του υλικού του σώματος. Θα συνειδητοποιήσει τότε ότι όλα αυτά ήταν σαν ένα όνειρο, ότι, στ' αλήθεια, δεν είναι άντρας ή γυναίκα, μητέρα ή πατέρας, καλλιτέχνης, επιχειρηματίας, επιστήμονας, πολιτικός, πλούσιος ή φτωχός, αλλά μια ψυχή που παίζει απλώς αυτούς τους ρόλους.

Παρόλο που οι αλήθειες που διατυπώνονται είναι πολύ χρήσιμες για να διατηρήσουμε ένα γαλήνιο και καθαρό νου και ν' αντιμετωπίσουμε έτσι τις διάφορες δοκιμασίες της ζωής, συνήθως χρειάζεται βοήθεια και μέσα από τους άλλους δρόμους. Αυτό που χρειάζεται είναι μια σημαντική προετοιμασία μέσα από τους άλλους δρόμους.

Η γνώση είναι μια επικίνδυνη δύναμη στα χέρια των ανώριμων και των ανέτοιμων. Γι' αυτούς που δεν είναι έτοιμοι να την κάνουν τρόπο ζωής, είναι τουλάχιστον, χάσιμο χρόνου. Η γνώση μάλιστα που μένει χωρίς να χρησιμοποιείται, μπορεί να δημιουργήσει ένα σωρό προβλήματα. Είναι καλύτερα να μένει κάποιος στην άγνοια, παρά να γνωρίζει και να μη δρα ανάλογα με αυτήν την γνώση.

Η γνώση είναι σαν ένας σπόρος. Στην παραβολή του Χριστού, οι σπόροι που πέφτουν σε σκληρό βράχο δεν έχουν καμία πιθανότητα να φυτρώσουν. Άλλοι, που πέφτουν ανάμεσα σε θάμνους, φυτρώνουν, αλλά σύντομα πεθαίνουν, γιατί δεν έχουν αρκετό ήλιο για ν' αναπτυχθούν. Μόνο αυτοί που πέφτουν σε εύφορη γη, αναπτύσσονται και παράγουν διάφορες ποσότητες καρπών. Πολλοί σπόροι γνώσης πέφτουν

στο χωράφι του νου. Πόσοι όμως από αυτούς τελικά φυτρώνουν, αναπτύσσονται και παράγουν καρπό στην καθημερινή μας ζωή; Γιατί αυτός είναι ο σκοπός της φιλοσοφίας, τουλάχιστον της πρακτικής φιλοσοφίας που παρουσιάζουμε σ' αυτό το βιβλίο.

Το χωράφι χρειάζεται προετοιμασία πριν το σπείρουμε. Χρειάζεται να το οργώσουμε, για να γίνει το χώμα αφράτο, έτοιμο να δεχθεί το σπόρο. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να οργώσουμε το σύστημα των πεποιθήσεών μας. Η αυτοανάλυση και ο διαλογισμός βοηθούν τον σκληρό, προγραμματισμένο νου να μαλακώσει. Τον βοηθούν επίσης, η προσευχή και η αφοσίωση. Όταν σπείρουμε το σπόρο, αυτός χρειάζεται νερό, με τη μορφή της μελέτης, του διαλογισμού, της αυτοανάλυσης, της συζήτησης σε πνευματικές ομάδες και των πράξεων υπηρεσίας.

Κάθε τόσο, χρειάζεται να ξεριζώνουμε από τον κήπο του νου μας τ' αγριόχορτα του φόβου, της προσκόλλησης, της απέχθειας και γενικά των αρνητικών σκέψεων, που συχνά καλύπτουν αυτά τα πνευματικά βλαστώρια, που παλεύουν για λίγο χώρο, σ' έναν ήδη υπερβολικά στριμωγμένο κήπο.

Γι' αυτό η φιλοσοφία δεν είναι κάτι που μαθαίνουμε από βιβλία και μετά αποθηκεύουμε στο νου για να εντυπωσιάσουμε τους άλλους με τα όσα ξέρουμε. Είναι η νοητική έκφραση της ζωτικής δύναμης της δημιουργίας. Πρέπει κάποιος να τη ζήσει, να την εξασκήσει.

E. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΑΝ ΣΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ.

Ας ξαναγυρίσουμε στην τελευταία φράση των λόγων του Σουάμι Βιβεκανάντα, που ήδη αναφέραμε. Αυτό είναι το παν στη θρησκεία: ανιδιοτελής υπηρεσία, αφοσίωση, έλεγχος του νου και φιλοσοφία. «Τα δόγματα, οι τελετουργίες, τα βιβλία, οι ναοί ή οι μορφές, δεν είναι παρά δευτερεύουσες λεπτομέρειες».

Ας αφήσουμε αυτές τις δευτερεύουσες λεπτομέρειες να τις διαλέξει ο καθένας για τον εαυτό του. Ας ακολουθήσει ο καθένας αυτό που του ταιριάζει. Αλλά ας εσέβεται και ας μην κριτικάρει, ας μην απορρίπτει, ας μη συκοφαντεί το δρόμο που ακολουθούν οι άλλοι. Ας συγκεντρωθούμε σ' αυτό που είναι κοινό σε όλες τις θρησκείες και τις πνευματι-

κές φιλοσοφίες και συστήματα, και όχι στις δευτερεύουσες λεπτομέρειες που διαφέρουν.

Όλοι χρησιμοποιούν αυτούς τους τέσσερις βασικούς δρόμους: της υπηρεσίας, της αγάπης, του αυτοέλεγχου και της πνευματικής αλήθειας ή διάκρισης. Ακόμη συμφωνούν στο ότι:

1. Υπάρχει μία Θεϊκή Συνειδητότητα που είναι η αιτία και η κινητήρια δύναμη όλης της δημιουργίας.
2. Όλα τα πλάσματα προέρχονται από αυτήν τη μία συνειδητότητα και βρίσκονται σε συνεχή επικοινωνία με αυτήν, ακόμη κι αν δεν το καταλαβαίνουν.
3. Ο σκοπός της ζωής είναι η συνειδητοποίηση της ενότητάς μας με αυτήν τη θεϊκή αρχή.
4. Η αγάπη είναι η πιο αποτελεσματική μέθοδος για να πετύχουμε αυτόν το σκοπό.

Πληροφορίες για τον Ρομπερτ Ηλιας Νατζεμ στην σελίδα 221

Άρθρο 7

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΤΟΝ ΦΥΣΙΚΟ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΚΟΤΗΤΑΣ

Δήμητρα Μπούρα

Τι ήρθαμε να κάνουμε εδώ;

Έζησα πολύ καιρό χωρίς απάντηση σε αυτή την βασική ερώτηση. Ερώτηση που θυμάμαι ότι είχε από πολύ νωρίς αναδυθεί μέσα μου, από τα παιδικά και τα πρώτα εφηβικά μου χρόνια. Πάει πια πολύς καιρός για να θυμηθώ λεπτομέρειες, αυτό όμως που ξέρω ότι τελικά έγινε, ήταν ότι κάποια στιγμή την άφησα στη άκρη, ανεπαρκώς και ατελώς απαντημένη. Ίσως την άφησα για αυτόν ακριβώς τον λόγο. Ίσως γιατί πίστευα ότι είναι κάτι που δεν είμαστε προορισμένοι να κατανοήσουμε.

Την άφησα λοιπόν και 'έζησα'. Έκανα όλα τα πράγματα που κάνουν οι νέοι άνθρωποι, σπουδές και δουλειά, κουβέντα, παρέες και γλέντια, έρωτες και παιγνίδια, καριέρα, οικογένεια και παιδιά. Και τα έκανα όλα αυτά, χωρίς να ξέρω το γιατί. Τα έκανα θεωρώντας ότι ο σκοπός της ζωής είναι να κάνεις αυτά τα πράγματα, να δοκιμάζεις, να δημιουργείς. Αργότερα κατάλαβα ότι δεν ήμουν εντελώς εκτός. Στην ζωή όντως δοκιμάζεις, όντως δημιουργείς, αλλά ποιος είναι αυτός που δημιουργεί, πως δημιουργεί, τι δημιουργεί και για ποιο λόγο;

Η ερώτηση αναδύθηκε πάλι μέσα μου επιτακτική αρκετά αργότερα, δίπλα και χάρις στις δυσκολίες και τον πόνο που συνάντησα στον δρόμο μου.

Ο Σκοπός Της Ζωής στον Φυσικό Κόσμο

Τώρα, που νομίζω ότι έχω την απάντηση, ή τουλάχιστον μια απάντηση που νοιώθω μέσα μου πως είναι αληθινή, αναρωτιέμαι πως μπορούσα να ζω χωρίς αυτήν. Φαίνεται πια μακρινή η εποχή της σύγχυσης, του μπερδέματος, των αδιεξόδων, των δύσκολων αποφάσεων και ακόμα της αγωνίας, του φόβου, του κενού.

Την απάντηση βρήκα στο βιβλίο Συζήτηση με τον Θεό, του Νηλ Γουόλς, που ήρθε την κατάλληλη στιγμή στα χέρια μου για να μου δώσει φως και να μου δείξει τον δρόμο.

Από τότε έγινε το αγαπημένο μου θέμα, (την παρουσίαζα σαν πρώτο θέμα στις ομάδες και αργότερα την συμπεριλάμβανα σε ομιλίες και Σεμινάρια), γιατί γνώριζα ότι η απάντηση αυτή μπορεί από μόνη της να θεραπεύσει τόσες παρανοήσεις μας, τόσα λαθεμένα πιστεύω μας και να μεταμορφώσει την ζωή μας. Από αυτή την βασική κατανόηση ξεκινούν όλα, αποκτούν όλα νόημα, εξηγούνται όλα.

Θα την παρουσιάσω εδώ με ένα τρόπο που νομίζω ότι διευκολύνει την κατανόηση, παρά τον κίνδυνο να θεωρηθεί απλοϊκός- ή υπεραπλουστευμένος.

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν από την αρχή ..

Σήμερα γνωρίζουμε ότι όλα τα πράγματα αποτελούνται από ενέργεια. Υπάρχει μία ενέργεια με ευφυΐα που δημιουργεί, οργανώνει και συντηρεί την ζωή. Αυτή η ενέργεια ξεκινά την δημιουργία από το πρώτο κύτταρο, οργανώνει και ρυθμίζει την μετεξέλιξη του σε ένα πλήρη οργανισμό και μετά τροφοδοτεί αυτόν τον οργανισμό με το καύσιμο που χρειάζεται για να διατηρηθεί. Αυτή η ενέργεια είναι τα πάντα και ταυτόχρονα διαπερνά τα πάντα και έτσι ευρίσκεται παντού στο Σύμπαν (*Ο Πανταχού παρών και τα πάντα πληρών*). Αυτή η ενέργεια δημιουργεί την ζωή και την τροφοδοτεί με ότι χρειάζεται για να συντηρηθεί (*ο θησαυρός των αγαθών και ζωής χορηγός*). Αυτή την ενέργεια αποκαλούμε εναλλακτικά Συμπαντική Ενέργεια, ή Ανώτερη δύναμη, ή Ανώτερη Ευφυΐα, ή Συμπαντική Συνειδητότητα, ή Θεότητα, ή Θεό /Θεά.

Αυτή η άπειρη, μυστηριώδης, θαυμάσια, μεγαλειώδης ενέργεια λοιπόν, κάποτε, πριν την δημιουργία του φυσικού κόσμου, -καθώς μας λένε οι επιστήμονες-, ήταν υπερ-συμπυκνωμένη, συγκεντρωμένη όλη

σε ένα χώρο που έφτανε μόλις το κεφάλι μιας καρφίτσας, (πράγμα που εξακολουθεί να παραμένει ασύλληπτο για τον νου του ανθρώπου).

Αυτή η μυστηριώδης και μεγαλειώδης ενέργεια, επιθυμούσε να έχει την εμπειρία του εαυτού της, να γνωρίσει τον εαυτό της βιωματικά, να νιώσει το πώς είναι να είσαι τόσο μεγαλειώδης. Για να πραγματοποιήσει όμως την επιθυμία της υπήρχαν 2 εμπόδια:

Το πρώτο εμπόδιο ήταν ότι, αφού αυτή η ενέργεια ήταν όλα όσα υπήρχαν, **δεν υπήρχε τίποτε έξω από αυτήν**. Δεν υπήρχε δηλαδή **κανένα εξωτερικό σημείο αναφοράς**-τίποτε που να μπορεί να συγκριθεί μαζί του.

Για να λύσει αυτό το πρόβλημα, σκέφτηκε **να διαιρεθεί σε κομμάτια** και έτσι **να αποκτήσει εσωτερικά σημεία αναφοράς**. Καθένα από αυτά σαν μέρος μικρότερο του όλου, θα μπορούσε να στραφεί να δει τα υπόλοιπα και να αντιληφθεί το μεγαλείο.

Έτσι προχώρησε στην διαίρεσή της μέσα από μια 'Μεγάλη Έκρηξη', το λεγόμενο Big bang. Από την αυτή την 'Μεγάλη Έκρηξη', δημιουργήθηκε τόσο ο υλικός κόσμος, όσο και ο κόσμος των πνευμάτων. Τώρα πια εκεί που πριν υπήρχε μόνο το Ένα, υπήρχαν μέρη του, που ήταν -φαινομενικά- χωριστά.

Το δεύτερο εμπόδιο που υπήρχε προκειμένου η Συμπαντική ενέργεια να έχει την εμπειρία του εαυτού της, ήταν ότι **δεν υπήρχε ένας χώρος όπου να μπορεί να γίνει αυτό**. Για να το λύσει αποφάσισε να δημιουργήσει **τον υλικό κόσμο, έναν κόσμο όπου είναι δυνατή η ύπαρξη της εμπειρίας, λόγω της ύπαρξης των αντιθέσεων**.

Οι αντιθέσεις είναι ένα αναπόσπαστο χαρακτηριστικό του υλικού κόσμου. Εδώ όλα υπάρχουν σε ζευγάρια αντιθέτων τόσο σε φυσικά χαρακτηριστικά (μεγάλο -μικρό, ψηλό-κοντό, βαρύ -ελαφρύ, τραχύ-απαλό, ζεστό- κρύο κλπ), όσο και σε πράγματα που δηλώνουν θέση (πάνω -κάτω, εδώ -εκεί), δράση (ανοίγω κλείνω, ενεργοποιώ- αδρανοποιώ, βρωμίζω καθαρίζω- κλπ), χαρακτηριστικά προσωπικότητας και συμπεριφοράς (αγενής - ευγενικός, πράος ευερέθιστος, ανυπόμονος- υπομονετικός, ανοικτός- κλειστός, επιδέ-

ξιος –αδέξιος, αυστηρός –επεικής κλπ), ή και συναισθήματα (συμπόνια –σκληράδα, μίσος αγάπη, θυμός –ηρεμία, χαρά- λύπη κ.ο.κ.)

Η ύπαρξη των αντιθέτων μου επιτρέπει

• **Να ορίζω τον εαυτό μου** μέσα από την εμπειρία μου, κάνοντας σε κάθε στιγμή **συγκρίσεις που οδηγούν σε διαπιστώσεις για το εάν είμαι ίδιος ή διαφορετικός από τους άλλους** (π.χ. «Είμαι πιο ψηλός από τον Σταύρο», «...πιο οργανωμένος από την Μαρία», «.....το ίδιο ευέξαπτος με τον Μανώλη», «.....πιο επιτυχημένος από τον πατέρα μου», «.....πιο έξυπνος από τον μέσο όρο», «.....ο πιο παραγωγικός εργαζόμενος στην εταιρία αυτόν τον μήνα», κλπ.) αλλά και

• **Να δημιουργώ τον εαυτό μου μέσα από το βίωμα του αντιθέτου, επιλέγοντας το τι θέλω να είμαι** : δεν διαλέγω πια να είμαι αυτό, διαλέγω εκείνο. (π.χ. «Δεν θέλω να είμαι πια ασυνεπής», «Θέλω να είμαι πιο συμπονετικός από ότι ήμουν ως σήμερα», «Δεν θέλω να είμαι τόσο αυστηρός με τα παιδιά μου όσο ήταν οι δικοί μου γονείς», «Θέλω να είμαι πιο συνειδητός» κλπ)

Για να έχω την εμπειρία οποιουδήποτε πράγματος χρειάζονται 2 πράγματα:

1. Πρέπει να γνωρίσω το αντίθετο.

Για παράδειγμα δεν μπορώ να έχω την εμπειρία του 'κρύου' αν δεν έχω την εμπειρία του ζεστού. Αν όλα τα πράγματα στον πλανήτη ήταν ζεστά και είχαν μάλιστα και την ίδια θερμοκρασία, (π.χ 50^ο C), τότε το ζεστό δεν θα μπορούσε να υπάρχει σαν εμπειρία και φυσικά ούτε και το κρύο.

Δεν μπορώ να έχω την εμπειρία της ηρεμίας χωρίς την αναστάτωση, της ησυχίας χωρίς την φασαρία, της τάξης χωρίς την αταξία, της αφθονίας χωρίς την έλλειψη, του θάρρους χωρίς την ατολμία.

Δεν μπορώ να έχω την εμπειρία οποιουδήποτε πράγματος χωρίς να έχω την εμπειρία του αντιθέτου του, είτε στην ίδια την δική μου ζωή είτε στην ζωή των ανθρώπων δίπλα μου.

Αυτό μας λέει εξάλλου και ο **Νόμος των Αντιθέτων** : **Απόντος αυτού που δεν είσαι αυτό που είσαι δεν υπάρχει.**

2. **Πρέπει να κάνω κάτι σχετικό.** Για να έχω την εμπειρία της συμπόνιας πρέπει να κάνω μια συμπονετική πράξη, του θάρρους να κάνω κάτι τολμηρό, της αλληλεγγύης να βοηθήσω κάποιον. Αλλιώς όλα αυτά δεν θα είναι τίποτε άλλο παρά ιδέες στο κεφάλι μου.

Έτσι λοιπόν σε μας, σαν μέρη της θεότητας που μπήκαμε στον υλικό κόσμο, μας δόθηκε η δυνατότητα του **να γνωρίσουμε Αυτό που Είμαστε βιωματικά.** Δηλαδή, μέσα από το βίωμα των αντιθέσεων να αποφασίσουμε να εκφράσουμε και να βιώσουμε διάφορες πλευρές της Θεότητας, διάφορες καταστάσεις ύπαρξης. Μέσα από το βίωμα των αντιθέσεων να αποφασίσουμε τι θέλουμε να είμαστε, να το εκφράσουμε μέσα από τα λόγια και τα έργα μας και να το βιώσουμε.

Καθώς γίνεται αυτό, μεγαλώνουμε, επεκτεινόμαστε, εξελισσόμαστε και μαζί μας επεκτείνεται και εξελίσσεται η Θεότητα.

Οι επιλογές μας δημιουργούν όλο και πιο υψηλές πλευρές, όλο και πιο υψηλές εκδοχές του εαυτού μας.

Στο βιβλίο Συζήτηση με τον Θεό – Νο 1, περιέχεται μια μικρή παραβολή που με βοήθησε πολύ στην κατανόηση του θέματος. Τίτλος της **Η μικρή ψυχή και ο ήλιος.** Την παραθέτω:

Μια φορά ήταν μια μικρή Ψυχή, που γνώριζε ότι είναι το φως. «Είμαι το φως», έλεγε, «Είμαι το φως». Ωστόσο, όσο και να το ήξερε, όσο και να το έλεγε, δεν μπορούσε να το βιώσει. Στην σφαίρα από όπου αναδύθηκε εκείνη η ψυχή δεν υπήρχε τίποτε παρά μόνο το φως, Κάθε ψυχή ήταν υπέροχη, κάθε ψυχή ήταν μεγαλειώδης και κάθε ψυχή ακτινοβολούσε με την λαμπρότητα του Θεϊκού φωτός. Κι έτσι η ψυχούλα που συζητάμε, ήταν σαν ένα κερι στον ήλιο. Μέσα σε αυτό το μέγιστο φως,- του οποίου ήταν μέρος-, δεν μπορούσε να δει τον εαυτό της ούτε να βιώσει τον εαυτό της ως το ποια και το τι πραγματικά είναι.

Έτυχε τώρα εκείνη η ψυχή να λαχταράει να γνωρίσει τον εαυτό της. Και τόσο μεγάλη ήταν η λαχτάρα της που πήγε στον Θεό και του ζήτησε να την βοηθήσει. Και ο Θεός της είπε «Ξέρεις μικρούλα μου τι πρέπει να κάνεις για να ικανοποιήσεις αυτή σου την λαχτάρα;»

‘Αχ, τι Θεέ μου, θα έκανα τα πάντα!’» είπε η ψυχούλα.

«Πρέπει να χωριστείς από μας τους υπόλοιπους και μετά πρέπει να καλέσεις το σκοτάδι».

«Τι είναι το σκοτάδι;» ρώτησε η ψυχούλα.

«Αυτό που δεν είσαι» απάντησε ο Θεός και η ψυχή κατάλαβε.

Κι έτσι έκανε η ψυχή, απομάκρυνε τον εαυτό της από το Όλον, και όχι μόνον αυτό, αλλά πήγε και σε μια άλλη σφαίρα. Και σε κείνη την σφαίρα, η ψυχή είχε την δύναμη να καλέσει μέσα στην ύπαρξή της κάθε λογής σκοτάδια. Και το έκανε.

Όσοσο μια μέρα, στην μέση όλου εκείνου του σκοταδιού φώναξε «Πατέρα, Πατέρα γιατί με εγκατέλειψες; Όπως κάνουμε όλοι μας στις πιο σκοτεινές στιγμές μας. Όμως η Θεότητα, η Συμπαντική Συνειδητότητα δεν μας εγκατέλειψε, αλλά στέκει δίπλα μας έτοιμη να μας θυμίσει το ποιο είμαστε, έτοιμη να μας καλέσει πίσω στο σπίτι.

Έχοντας υπόψη μας τα παραπάνω αποκτούμε μια άλλη οπτική.

Καταλαβαίνουμε τον σκοπό των αντιθέσεων, που είναι να μας βοηθήσουν να αποφασίσουμε και να βιώσουμε αυτό που είμαστε και όχι να μας βυθίσουν στον φόβο και την απραξία.

Κάθε φορά που συναντούμε κάτι στον δρόμο μας εύκολο ή δύσκολο και ιδιαίτερα όταν είναι δύσκολο, καταλαβαίνουμε ότι ο μόνος σκοπός πίσω από την εμφάνισή του είναι να μας βοηθήσει να απαντήσουμε την ερώτηση ΠΟΙΟΣ ΔΙΑΛΕΓΩ ΝΑ ΕΙΜΑΙ; και μετά να βιώσουμε το αποτέλεσμα της απόφασής μας.

Ερχόμαστε πια στην επίγνωση ότι το 'σκοτάδι' δεν είναι πραγματικό, όπως τίποτε στον υλικό κόσμο. Είναι ψευδαίσθηση, επινόηση, τρυκ για να καταλάβεις το ποιος πραγματικά είσαι. **Το σκοτάδι, δεν μπορεί να βλάψει αυτό που είμαστε**, δηλαδή αθάνατο, άφθαρτο, αιώνιο πνεύμα, που τίποτε δεν μπορεί να το ζημιώσει, να το αφανίσει, να το σκοτώσει.

Ταυτόχρονα **το 'σκοτάδι' δεν είναι κακό**. Είναι μέρος του Θεού και μέρος μας, επομένως δεν το καταδικάζουμε, απλά το χρησιμοποιούμε για τον σκοπό που προορίζονταν, για να μας δώσει δηλαδή την

‘εμπειρία’ του φωτός.

Με αυτή την λογική για την ψυχή και τον Θεό **δεν υπάρχει καλό και κακό**, ή μάλλον το κακό είναι απλά αναγκαίο φαινόμενο για να γνωρίσει η ψυχή το καλό βιωματικά.

Τι θα κάναμε διαφορετικά αν το πιστεύαμε αυτό;

Θα πιστεύαμε στο καλό που υπάρχει σε κάθε άνθρωπο, θα πιστεύαμε το σκοτάδι σαν ψευδαίσθηση και θα το χρησιμοποιούσαμε για τον σκοπό που προορίζονταν. Δεν θα το λογαριάζαμε σαν πραγματικό, δεν θα το μαχόμασταν, κι έτσι δεν θα του δίναμε ενέργεια και δύναμη.

Ο Νόμος της Έλξης λέει ότι έλκουμε ανάλογα με την δόνηση που εκπέμπουμε με τις σκέψεις και τα συναισθήματά μας, επομένως σκέψεις εστιασμένες στο σκοτάδι και τα αρνητικά συναισθήματα που τις συνοδεύουν, δεν θα έκαναν τίποτε άλλο από το να φέρουν περισσότερο από αυτό στον δρόμο μας.

Η ψυχή όπως είπαμε δεν ζημιώνεται, δεν γίνεται όμως το ίδιο με την φυσική πλευρά μας που το βιώνει. Τι κάνουμε με αυτό;

Η λύση έχει όπως όλα σχέση με τη Επίγνωση, την Συνειδητή Ύπαρξη. Όταν συναντώ το σκοτάδι με οποιαδήποτε μορφή, ι) αναγνωρίζω ότι είναι ψευδαίσθηση, ιι) αποφασίζω ποιος διαλέγω να είμαι απέναντι σε αυτό και ιιι) δημιουργώ και εκφράζω τον εαυτό μου βάσει αυτής της απόφασης.

Σκοπός της ζωής στον φυσικό κόσμο είναι ακριβώς αυτό, το βίωμα – η δημιουργία του εαυτού. Οι ψυχές επιδιώκουν να γνωρίσουν βιωματικά τον εαυτό τους σαν Αυτό που Πραγματικά Είναι: Φως, Μεγαλείο, Δημιουργία, Έμπνευση, Αγάπη, Ενότητα, στήριξη, αλληλοβοήθεια, αλληλεγγύη.

Διαφορετικά από ότι συμβαίνει με το σώμα επομένως, **την ψυχή δεν την ενδιαφέρουν, οι συνθήκες, οι περιστάσεις ή οι καταστάσεις** που συναντούμε, όλα αυτά γι αυτήν δεν είναι παρά σκηνικά, πράγματα που της δίνουν την ευκαιρία να έχει το βίωμα που επιδιώκει. Για αυτήν δεν υπάρχουν αρνητικές καταστάσεις, παρά μόνον ευκαιρίες δημιουργίας, ευκαιρίες να δώσει απαντήσεις στην ερώτηση

«τι θα αποφασίσω να δημιουργήσω , ποια πλευρά του εαυτού μου θα διαλέξω να εκφράσω και να βιώσω μέσα από αυτό που μου συμβαίνει;».

Αυτό είναι καλό να το θυμόμαστε όταν βρισκόμαστε μέσα στα πολύ πειστικά ‘σκηνικά’ του παιγνιδιού. Μπορεί να μην εξαφανίζει άμεσα τις αντιξοότητες, αλλά μας βοηθά να λειτουργήσουμε μέσα σε αυτές, με γαλήνη και παρρησία.

Έχει πολύ ενδιαφέρον να το σκεφτείς. Τα πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται . Ο σκοπός της ψυχής δεν είναι να παράγει πράγματα , να επιτυγχάνει στόχους, να χτίζει καριέρες και περιουσίες . Είναι να έχει το βίωμα του εαυτού της, ενώ κάνει ότι κάνει. Αυτό που νομίζαμε ως τώρα πρωταρχικό, είναι δευτερεύον. Αυτό που νομίζαμε κεντρικής σημασίας, δεν είναι παρά το σκηνικό. Την ψυχή δεν την ενδιαφέρει το τι κάνεις, αλλά το τι είσαι, ενώ κάνεις αυτό που κάνεις. Δεν την ενδιαφέρει το υλικό αποτέλεσμα , αλλά η διάδρασή σου με τους άλλους σαν ευκαιρία να δημιουργήσεις τον εαυτό σου. Κάθε τι στην ζωή σου, σου δίνει την ευκαιρία να το κάνεις αυτό. Κάθε συνεργασία, συνομιλία, διαφωνία, κάθε διάδραση με έναν άλλον άνθρωπο ή ανθρώπους, γι αυτό και κάθε μια είναι σημαντική.

Ξανασκεφτείτε μέσα από αυτό το πρίσμα τα «σκηνικά» της ζωής σας. Τι είναι αυτό που θεωρείτε κακό ή μη σημαντικό; Πως αλλάζει η θεώρησή του μέσα από αυτή την οπτική;

Η ψυχή μου χρησιμοποιεί την ζωή στον υλικό κόσμο για να γνωρίσει αυτό που είναι βιωματικά . Στην διαδικασία υπεισέρχεται πάντα μια απόφαση, είτε αυτή παίρνεται συνειδητά είτε ασυνείδητα. Η ζωή με ωθεί να κάνω την ερώτηση «**Ποιος Είμαι;**», «**Ποιος επιλέγω να είμαι;**»; Με την απάντηση δημιουργώ τον εαυτό μου και την ζωή μου και εκπληρώνω και την ατζέντα της ψυχής .

Εκτός από την ατομική υπάρχει και η **συλλογική δημιουργία**. Όλα τα περιστατικά μεγάλα και μικρά (προσωπικές συνθήκες ή παγκόσμια προβλήματα , καταστροφές κλπ) είναι **ευκαιρίες για να αποφασίσουμε ποιοι είμαστε ατομικά και συλλογικά**. Μπορούμε να απαντήσουμε διαφορετικά από ότι κάναμε μέχρι σήμερα. Μπορούμε να αποφασίσουμε να είμαστε αγάπη και Ενότητα, κατανόηση και στήριξη, μοίρασμα και Έμπνευση, συνειδητή συν-δημιουργία και

αρμονική συνύπαρξη.

Με αυτή την θεώρηση κατανοούμε γιατί η Νέα πνευματικότητα υποστηρίζει ότι **δεν υπάρχουν θύματα, μόνο δημιουργοί** . Όπως λέει και ο Νηλ Γουόλς στο Συζήτησή με τον Θεό : **Γίνετε φως μέσα στο σκοτάδι και μην το καταριέστε**. Αινείτε την δημιουργία, ακόμα και όταν πασχίζετε να την αλλάξετε.

Πληροφορίες για την Δήμητρα Μπούρα στην σελίδα 218

Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ

Λάζαρος Παπαγεωργίου

Η μεγάλη σημασία του Θέματος φαίνεται από την τεράστια ποσότητα χαρτιού που καταναλώθηκε για διάφορες αναλύσεις, από τον ατελείωτο χρόνο που έχει καταναλωθεί σε συζητήσεις και σχετικό διαλογισμό, καθώς και από τις ατέλειωτες ατομικές και κοινωνικές αντιπαραθέσεις που σχετίζονται με το θέμα.

Έτσι, το να προσθέσει κάποιος - σαν εμένα - δυο σελίδες παραπάνω, μπορεί να θεωρηθεί ως ασήμαντο ή μηδενικό έργο. Όμως μου αρέσει και θα το κάνω.

Η ύπαρξη ή όχι ενός όντος, εντοπίζεται από τα **ίχνη** που αφήνει στην διάρκεια της δραστηριότητάς του. Αν ο **ιχνηλάτης** είναι κατάλληλα εκπαιδευμένος, τα διακρίνει. Αν όχι, τότε... δεν μπορούμε να πούμε τίποτα και κάθε άποψη είναι δεκτή από την Διάνοια μας.

Αγαπώ ένα μικρό κείμενο, το οποίο μπορώ να ονομάσω «φιλοσοφικό θεώρημα», που μέσα στην απλότητα και τη λιτότητα του, καθορίζει τα **ίχνη**, για τα οποία μιλήσαμε προηγουμένως.

Κάθε ανθρώπινο ον έχει ως φυσικό παιδαγωγό, τη Δημιουργία που το περιβάλλει. Αρκεί να προσδώσει μια συγκεκριμένη προσοχή, σ' αυτό το βωβό παιδαγωγό, ώστε, λόγω αυτής της προσοχής, να καταστεί αυτός, ο πιο εύγλωττος διδάσκαλος που μπόρεσε ποτέ να έχει ο άνθρωπος.

Η Φύση είναι μοναδική στην σύλληψη της και ανόμοια στις διάφορες εκδηλώσεις της. Είναι το κύριο υπόδειγμα, από το οποίο κάθε συνειδητό ον οφείλει να αντλεί τα παραδείγματα, προκειμένου να αναπτύξει τη δική του προσωπικότητα, ελεύθερη και ανεξάρτητη.

Τα **ίχνη** αυτά λοιπόν είναι ορατά στην δική μου Διάνοια, μέσα από την παρατήρηση της Δημιουργίας και βεβαίως της Φύσης.

Διακρίνω τις Νομοτέλειες που κυβερνούσαν και κυβερνούν την Δημιουργία,

Διακρίνω αυτό το βασικό Δικαίωμα που έχει διαχυθεί στην Δημιουργία, το ΔΙΚΑΙΩΜΑ στην ΖΩΗ,

Διακρίνω το ΚΑΘΗΚΟΝ κάθε ανθρώπου στην ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ και ΑΝΕΛΙΞΗ της ΖΩΗΣ (της δικής του και των Συνανθρώπων).

Διακρίνω την προσπάθεια του Ανθρώπου (ανεπιτυχή πολλές φορές), να φέρει μια **Τάξη** στην Αταξία/Χάος.

Επομένως ο καθένας μας έχει τις αρμοδιότητες ενός (μικρού) Θεού στον μικρόκοσμο του.

Βασισμένος στη Νομοτέλεια της Δημιουργίας, είναι σε θέση να δημιουργήσει (γεννήσει) άλλους Ανθρώπους, όντα που φέρουν τα δικά του χαρακτηριστικά. Οι άνθρωποι, τα παιδιά μας, προικισμένοι με τα ατομικά χαρακτηριστικά που τους αναλογούν από την δική μας συμμετοχή, αλλά και άλλες συμμετοχές στην γέννηση τους, αναλαμβάνουν το Έργο της Τακτοποίησης/Τάξεως που τους αναλογεί. Έργο κοπιώδες αλλά εν τούτοις πάντα ενδιαφέρον.

Η Νομοτέλεια αυτή δημιουργεί, από θνητούς ανθρώπους, μια Αθάνατη Ανθρωπότητα.

Μέσα μας διακρίνεται η λειτουργία του μικρού, μα ξεχασμένου Θεού. Η προσπάθειά μας να απαντήσουμε στα ερωτηματικά της Γέννησης, του Θανάτου και της Ύπαρξης (που οι απαντήσεις τους έχουν

δοθεί, αλλά ξεχαστεί τόσο, όσο η αναγνώριση του Θεού/Δημιουργού είναι μακριά μας), είναι και η απόδειξη για την Θεϊκή Καταγωγή μας.

Συμπερασματικά λοιπόν:

Ο άνθρωπος παρατηρώντας την Δημιουργία, τη Φύση μέσα στην οποία ζει (αυτό το Βωβό Παιδαγωγό), δύναται να παρατηρήσει τα **ίχνη** του Θεού/Δημιουργού του. Δύναται να βεβαιωθεί, (αλλά και να βεβαιώσει), σε όποιο βαθμό μπορεί να ανυψώσει την Συνειδησή του. Αν η **ίχνηλασία** αυτή είναι επιτυχής, τότε η Παρατήρηση γίνεται Υπόθεση και η Υπόθεση γίνεται Βεβαιότητα, δηλαδή Πίστη.

Η Σχέση επομένως του Θεού με τον Άνθρωπο είναι σχέση συνέχειας, εξουσιοδότησης, σχέση πατέρα/υιού. Και σε κάθε σωστή οικογενειακή σχέση η βάση δεν είναι ο καταναγκασμός, αλλά η ελευθερία, δεν είναι η παράδοση, αλλά η συνείδηση, δεν είναι το δικαίωμα, αλλά το καθήκον, δεν είναι το εφήμερο, αλλά το διαρκές, το συνεχές, το Αιώνιο.

Η βάση λοιπόν δεν είναι το Συμφέρον, αλλά η **Αγάπη**.

Πληροφορίες για τον Λάζαρο Παπαγεωργίου στην σελίδα 217

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

Ρόμπερτ Ηλίας Νατζέμυ

Γιατί πονάμε συναισθηματικά και νοητικά;

Μερικές βασικές έννοιες:

1. Ο άνθρωπος είναι, στην ύψιστή του πραγματικότητα, μια αθάνατη θείκη συνειδητότητα που είναι συνδεδεμένη, στο υψηλότερο επίπεδο της ύπαρξής της, με τη θείκη πηγή και τη δύναμη που συντηρεί ολόκληρη τη δημιουργία.
2. Στο φυσικό επίπεδο, ο άνθρωπος είναι ένα εργαλείο που εξελίσσεται στην έκφραση και στην αποκάλυψη αυτής της τέλει αλλά ακόμα μη αποκαλυφθείσας θείκης συνειδητότητας μέσα του και γύρω του.
3. Σαν όχημα, ο άνθρωπος εξελίσσει την ικανότητά του να εκφράζει τη θεία πραγματικότητα που ήδη υπάρχει μέσα του, τελειοποιώντας τα διάφορα χαρίσματά του, όπως η τέλεια αγάπη, η τιμιότητα, η σωστή συμπεριφορά, η ηρεμία, η μη βία και η ενότητα. Επίσης αναπτύσσει μεγαλύτερες ικανότητες δημιουργικότητας.
4. Αυτή η διαδικασία της μάθησης, που λέγεται πνευματική εξέλιξη, γίνεται βασικά στο υλικό επίπεδο, μέχρις ότου η ψυχή μάθει τα περισσότερα από τα μαθήματά της, σχετικά με αυτό το επίπεδο.
5. Έτσι, η ψυχή ενσαρκώνεται πάλι και πάλι, μέσα σε προκαθορισμένα περιβάλλοντα, που διευκολύνουν (με ευχάριστο ή δυσάρεστο τρόπο) αυτήν την εξελικτική διαδικασία.

Οι Αιτίες της Ανθρώπινης Δυστυχίας

6. Τελικά, αυτή η διαδικασία μπορεί να περιγραφεί σαν μια εξέλιξη των πεποιθήσεων ή των σκεπτομορφών του, που οδηγούν σε μια εξέλιξη των επιθυμιών, από υλικές σε πνευματικές, και σε εξέλιξη των κινήτρων, από εγωιστικά σε μη εγωιστικά.

7. Σε προσωπικό επίπεδο, η πραγματικότητα κάποιου δημιουργείται από τις πεποιθήσεις του, τις σκεπτομορφές, τα συναισθήματα και τις προσδοκίες του. Έτσι, ενώ αυτά εξελίσσονται, η πραγματικότητα του βελτιώνεται ακόμα και αν αυτός ζει στο ίδιο περιβάλλον.

8. Επειδή η ψυχή με τη γέννηση χάνει την επίγνωση της πραγματικής της φύσης και προγραμματίζεται, από τους γονείς και την κοινωνία, έτσι ώστε να ταυτίζεται με το σώμα και την προσωπικότητα, πιστεύει ότι όλη η ύπαρξη και η αξία της καθορίζεται από το σώμα και την προσωπικότητα και τότε βιώνει φόβο, καθώς καταλαβαίνει ότι αυτά δεν είναι τέλεια και ότι επομένως είναι ευάλωτη και θνητή.

9. Ο φόβος αυτός αναγκάζει το άτομο να αναζητάει τρόπους για να εξασφαλίσει κάποιας μορφής ψευδαισθήσεις ασφάλειας, με το να προσπαθεί να ελέγξει το εξωτερικό περιβάλλον, προσπαθώντας να «κατέχει» ή να ελέγχει πρόσωπα, χρήματα, υλικά αντικείμενα και επαγγελματική ή κοινωνική θέση.

10. Αυτό οδηγεί στην προσκόλληση σε αυτά τα οποία πιστεύει ότι χρειάζεται, και στην αποστροφή προς αυτά που απειλούν την αξία, την ασφάλεια, την ευχαρίστηση ή την ελευθερία του. Η προσκόλληση και η αποστροφή οδηγούν μετά σε μεγαλύτερο φόβο, δυσπιστία, ανταγωνισμό, πλήγωμα, ψευδαισθήσεις, ζήλια, πικρία, θυμό, μίσος, ενοχή και, γενικά, σε όλα τα αρνητικά συναισθήματα.

11. Τα γεγονότα και οι καταστάσεις δημιουργούνται στη ζωή μας εξ αιτίας των προηγούμενων πράξεών μας, των τωρινών πεποιθήσεων και της συμπεριφοράς μας, σε συνδυασμό με τα μαθήματα, τα οποία ήρθαμε για να μάθουμε. Τα γεγονότα αυτά έχουν σαν μοναδικό σκοπό να μας πιέζουν για να αναθεωρήσουμε τις περιορισμένες μας πεποιθήσεις για τον εαυτό μας, για τους άλλους, για τη ζωή, για τον Θεό και τον σκοπό της ζωής. Έτσι, διευκολύνουμε τον μετασχηματισμό των ατομικών και πλανητικών σκεπτομορφών.

12. Αυτή η αλλαγή, ο μετασχηματισμός, είναι βασικά, μια σταδιακή συνειδητοποίηση ότι αυτό που γυρεύουμε έξω από μας (δηλαδή ασφάλεια, απόλαυση, ικανοποίηση, δύναμη, επιβεβαίωση) είναι στην πραγματικότητα μέσα μας. Αυτό μας επιτρέπει να έρθουμε σε επαφή με την εσωτερική μας δύναμη και να πάρουμε καθοδήγηση και έμπνευση από τον εσώτερο εαυτό μας.

13. Τότε, έχοντας συνειδητοποιήσει την εσωτερική μας σύνδεση με το θείο, δεν έχουμε πλέον την ανάγκη να βλέπουμε τους άλλους και τον υλικό κόσμο σαν πηγές από τις οποίες χρειαζόμαστε κάτι. Αλλά είμαστε σε θέση να δώσουμε και να προσφέρουμε υπηρεσία, δίχως να έχουμε την ανάγκη να πάρουμε ή να είμαστε εξαρτημένοι από τους άλλους.

14. Με αυτόν τον τρόπο, βλέπουμε το κάθε γεγονός και την κάθε κατάσταση, ως θεϊκά και σοφά τοποθετημένα στη ζωή μας, ώστε να μας βοηθήσουν να μάθουμε κάτι σημαντικό για τον εαυτό μας και την ίδια τη ζωή και να προχωρήσουμε μπροστά σ' αυτή την πορεία της αυτομεταμόρφωσης.

15. Βλέποντας τα πάντα με αυτόν τον τρόπο, ελευθερωνόμαστε από τον φόβο, την ενοχή, την πίκρα, το θυμό, το μίσος και το αίσθημα της αδικίας.

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΜΑΣ;

Γιατί συμβαίνουν αυτά που συμβαίνουν στη ζωή μας;

1. Μια πιθανότητα είναι ότι υπάρχει **χάος** και όλα είναι τυχαία. Όμως η μελέτη της φυσικής και της χημείας μάς δείχνει μια μεγάλη τάξη στο σύμπαν και μας οδηγεί να υποθέσουμε ότι πιθανόν υπάρχει μια οικουμενική διάνοια-δύναμη (ο Θεός) που δημιουργεί, διατηρεί και ελέγχει το σύμπαν.

2. Μια άλλη είναι ότι υπάρχει ένας **Θεός** που αποφασίζει το τι θα γίνει με τον καθέναν. Αν είναι έτσι τότε η αδικία που βλέπουμε γύρω μας σημαίνει ότι Αυτός ο Θεός, ή δεν είναι δίκαιος, ή δεν μπορεί να ελέγχει τη δημιουργία του, ή εμείς δεν μπορούμε να καταλάβουμε τη δικαιοσύνη του.

Έτσι είναι λογικό να σκεφτούμε ότι υπάρχουν και κάποιοι άλλοι παράγοντες που παίζουν ρόλο, παράλληλα με τη θέληση του Θεού. Αυτοί είναι η ελεύθερη βούλησή μας και η συνεργασία μας ή μη με τους νόμους του σύμπαντος.

3. Εμείς, σαν εκφράσεις του Θεού ή της Οικουμενικής Συνειδητότητας, είμαστε σε μια διαδικασία εξέλιξης και έτσι, στο τωρινό χαμηλό επίπεδο της εξέλιξής μας, **δημιουργούμε** μια μειονεκτική πραγματικότητα για τον εαυτό μας, ατομικά αλλά και σαν σύνολο, με την άγνοιά μας και τις λανθασμένες επιλογές του παρελθόντος και του παρόντος.

Σύμφωνα με αυτήν την εκδοχή **δημιουργούμε εμείς το κάθε τι που γίνεται στη ζωή μας**, από μηδενική ηλικία, με τους ακόλουθους τρεις παράγοντες:

1. Τις ενέργειες του παρελθόντος: Ο Ιησούς μας δήλωσε πως «ό,τι σπείρεις θα θερίσεις». Και όταν θεράπευσε τον παράλυτο του είπε: «Σήκω και περπάτησε, οι αμαρτίες σου συγχωρούνται». Καταλαβαίνουμε έτσι ότι η παράλυσή του ήταν αποτέλεσμα κάποιων λανθασμένων επιλογών που είχε κάνει στο παρελθόν. Παρόλο που πολλοί ερμηνεύουν αυτόν τον νόμο σαν κάποια μορφή τιμωρίας, προσωπικά τον βλέπω απλά σαν ένα μηχανισμό εκπαίδευσης που εξυπηρετεί την εξέλιξη μας, βοηθώντας μας να καταλάβουμε πώς οι άλλοι βιώνουν αυτά που κάνουμε και επίσης να δούμε το αποτέλεσμα των σκέψεων και της συμπεριφοράς μας.

Με αυτόν τον τρόπο σταδιακά έχουμε την ευκαιρία να αλλάξουμε τον τρόπο σκέψης και τη συμπεριφορά μας ώστε να ερχόμαστε όλο και πιο κοντά στην αληθινή, εσωτερική, θεϊκή μας φύση. Η «εικόνα» του Θεού μέσα μας γίνεται, με αυτήν την εξελικτική πορεία, «ομοίωση», επειδή έτσι φτάνουμε να είμαστε συντονισμένοι με τις πνευματικές αρετές της αγνής αγάπης, της ειρηνικής συμπεριφοράς, της ταπεινοφροσύνης, της αδελφοσύνης, της ενότητας και άλλων.

Ο νόμος του κάρμα, σύμφωνα με τον οποίο επιστρέφουν σε μας οι ενέργειές μας του παρελθόντος, είναι ένας βασικός παράγοντας ο οποίος καθορίζει αρκετά γεγονότα της ζωής μας, ο σκοπός των οποίων είναι να μας οδηγήσουν στην εξέλιξη, στη μεταμόρφωση και τελικά στη θέωση.

2. Το νόμο της επιστροφής που λειτουργεί και στο παρόν σαν καθρέφτισμα ή συντονισμός. Όλα όσα υπάρχουν μέσα μας τώρα (σκέψεις, συναισθήματα, συμπεριφορές, φοβίες, εσωτερικές συγκρούσεις, ρόλοι που παίζουμε, υλοσυνειδητοί προγραμματισμοί, προσκολλήσεις) εκπέμπουν “λεπτές” ενέργειες στον κόσμο γύρω μας και συντονίζονται με όμοιες ή αντίθετες ενέργειες του περιβάλλοντος. Έλκουν από τους ανθρώπους συμπεριφορές, και από τη ζωή γεγονότα που “καθρεφτίζουν” όλα αυτά.

Οι ενέργειες του παρόντος καθρεφτίζονται στη ζωή με τον νόμο της συμπληθητικής δόνησης και του αλληλοσυντονισμού, με αποτέλεσμα να έλκουν γεγονότα και συμπεριφορές από ανθρώπους και, όπως αναφέρουμε πιο πάνω, μας κάνουν να τα ερμηνεύουμε όλα με το δικό μας μοναδικό υποκειμενικό τρόπο.

Έτσι, μπορεί να έχουμε κάποιο πρόβλημα ή εμπόδιο σήμερα, όχι επειδή έχουμε κάνει κάποιο λάθος στο παρελθόν αλλά επειδή έχουμε τώρα σκέψεις, φοβίες και προκαταλήψεις που εμποδίζουν να γίνει αυτό που θέλουμε ή έλκουν δυσάρεστες καταστάσεις. Για παράδειγμα, αν έχουμε την πεποίθηση ότι δε θα μένει κανένας μαζί μας και ότι θα μας εγκαταλείπουν, θα λειτουργούμε με τέτοιο τρόπο, ώστε να δημιουργούμε ακριβώς αυτό. Γενικά δημιουργούμε αυτό που αγαπάμε και αυτό που φοβόμαστε. Έλκουμε επίσης αυτά που μισούμε ή απορρίπτουμε.

Κατά συνέπεια ο δεύτερος παράγοντας που παίζει ρόλο στη δημιουργία των γεγονότων είναι οι σκέψεις, τα συναισθήματα και οι συμπεριφορές μας στο παρόν.

3. Έναν τρίτο παράγοντα που είναι τα **συγκεκριμένα μαθήματα** που έχουμε αποφασίσει να μάθουμε σε αυτήν την ενσάρκωση. Σαν ψυχές που εξελίσσονται, ερχόμαστε με σκοπό να μάθουμε συγκεκριμένα μαθήματα, τα οποία απαιτούν ειδικές καταστάσεις και γεγονότα, που θα επιφέρουν αυτήν την εξέλιξη.

Αν έχουμε έρθει να μάθουμε να αγαπάμε χωρίς όρους τότε θα έχουμε αποφασίσει να έχουμε κοντά μας ανθρώπους που είναι δύσκολο να αγαπάει κάποιος. Έτσι θα χρειαστεί να υπερβούμε τις φοβίες μας και το εγώ μας για να φτάσουμε στην αγνή αγάπη. Αν έχουμε έρθει να

μάθουμε αυτοπαραδοχή τότε ίσως να έλκουμε ανθρώπους που θα μας κριτικάρουν και θα μας απορρίπτουν ώστε να βρούμε εμείς την αξία μας μέσα μας και όχι να στηριζόμαστε επάνω στους άλλους. Αν το μάθημά μας είναι η εσωτερική ασφάλεια ή αυτονομία ίσως να μην μπορούμε να βρούμε κάποιον για να στηριχτούμε και έτσι να αναγκαστούμε να στηριχτούμε στον εαυτό μας.

ΤΟ «ΘΕΪΚΟ ΣΧΈΔΙΟ»

Οι οικουμενικοί νόμοι του σύμπαντος, που είναι όψεις του Θεού, επιτρέπουν να γίνει ό,τι γίνεται επειδή εμείς, καθώς και άλλοι μαζί με μας, έχουμε δημιουργήσει αυτές τις πιθανές εκδοχές με τις αποφάσεις, επιλογές, συμπεριφορές, τρόπους σκέψης και τη ζωή μας στο παρελθόν και στο παρόν.

Μας δίνεται η ελεύθερη βούληση να λειτουργήσουμε σε αρμονία με τους νόμους του σύμπαντος ή όχι. Έτσι δημιουργούμε τις ανάλογες συνέπειες, προσωπικά και ομαδικά.

Έτσι, όταν λέμε ότι κάτι ήταν στο θεϊκό σχέδιο δεν εννοούμε ότι:

1. Το αποφάσισε ή το επιθυμεί ο Θεός.
2. Ότι είναι το ανώτερο που μπορούμε να δημιουργήσουμε ή ότι διαμορφώνεται από τις ανώτερες πιθανές επιλογές μας.

Εννοούμε ότι στο στάδιο της εξέλιξης που βρισκόμαστε, σαν άτομα και σαν κοινωνία, με τις επιλογές που έχουμε κάνει στο παρελθόν, τον τρόπο σκέψης μας στο παρόν και τα μαθήματα που ήρθαμε να μάθουμε, αυτό που γίνεται, λαμβάνοντας υπ' όψη όλα τα παραπάνω, είναι το πιο εξυπηρετικό για την εξέλιξή μας. Ακόμα και οι πόλεμοι, η πείνα, οι δολοφονίες παίζουν κάποιο ρόλο στα μαθήματά μας, στο χαμηλό επίπεδο της εξέλιξης που βρισκόμαστε τώρα. Όταν θα έχουμε εξελιχθεί ακόμα περισσότερο, δε θα τα χρειαζόμαστε όλα αυτά.

Εμείς δημιουργούμε τα πάντα, σε συνεργασία με τις δυνάμεις και τους νόμους του θείου. Ο Οικουμενικός Εαυτός, μάς «επιτρέπει» να δημιουργήσουμε αυτά που γίνονται με την ελεύθερη βούληση μας. Δεν μπορούμε να πούμε ότι είναι η «επιθυμία» του Θεού. Καθώς εμείς στην εξελικτική μας πορεία μαθαίνουμε να συντονιζόμαστε με όλο και ανώτερα κομμάτια του εαυτού μας, κάνοντας τις σωστές επιλογές στις συμπεριφορές και τις αντιδράσεις μας, δε θα χρειαζούμαστε πια «αδι-

κίες» στο σύμπαν. Με αυτήν την έννοια δεν υπάρχουν αδικημένοι άνθρωποι αλλά υπάρχουν άδικες πράξεις, που απορρέουν από την άγνοια και τον εγωκεντρισμό.

ΓΙΑΤΙ ΥΠΟΦΕΡΟΥΜΕ;

Πριν προχωρήσουμε σ' αυτήν την εξαιρετικά σημαντική συζήτηση, θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι υπάρχει μία διαφορά ανάμεσα στα δυσάρεστα γεγονότα και καταστάσεις και τη δυστυχία. Μπορεί κάποιος να περνάει πολύ ευχάριστες καταστάσεις, να έχει υγεία, φίλους, λεφτά, επιτυχία και πολλών ειδών απολαύσεις, και όμως να υποφέρει πολύ, γιατί είναι προσκολλημένος σε κάτι που δεν έχει.

Κάποιος άλλος μπορεί να είναι σοβαρά άρρωστος, ίσως και ετοιμόθνατος, μπορεί να έχει χάσει ένα πολύ αγαπημένο του πρόσωπο κι όλα του τα υλικά αγαθά και όμως να μην υποφέρει καθόλου, γιατί έχει συνειδητοποιήσει την αληθινή πνευματική του φύση και την προσωρινή φύση κάθε πράγματος του υλικού κόσμου, ή γιατί έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στη Θεϊκή Δικαιοσύνη και Σοφία. Μπορεί να πιστεύει ότι η ζωή του δίνει ακριβώς αυτό που χρειάζεται κάθε στιγμή στη διαδικασία της ανάπτυξής του.

Η δυστυχία, λοιπόν, είναι μία εσωτερική κατάσταση, που εξαρτάται από τις πεποιθήσεις μας και το βαθμό που είμαστε προσκολλημένοι στα πράγματα γύρω μας και όχι τόσο σ' αυτά που μας συμβαίνουν εξωτερικά. Για τον λόγο αυτόν, η ανάλυση της δυστυχίας είναι ένα σημαντικό βήμα προς την απελευθέρωση από την άγνοια, που μας προκαλεί αυτή τη δυστυχία. Ας αρχίσουμε λοιπόν αυτήν την ανάλυση.

ΑΓΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ ΤΑΥΤΙΣΗ

Σε κανέναν δεν αρέσει να υποφέρει, ή τουλάχιστον κανένας δεν το αποδέχεται. Αφού δεν θέλουμε να είμαστε δυστυχείς, γιατί είμαστε τότε; Η ανάγκη για ταύτιση είναι αυτό που μας τραβάει σε καταστάσεις που μας φέρνουν δυστυχία. Ο αληθινός μας Εαυτός είναι αθάνατος, αιώνιος, πέρα από κάθε σωματικό ή νοητικό περιορισμό. Όμως, εξαιτίας της ψευδαισθητικής δύναμης της ύλης, δε βιώνουμε την αληθινή μας φύση. Αγνοούμε αυτό που πραγματικά είμαστε. Αυτή η άγνοια είναι η βασική αιτία της δυστυχίας μας.

Αυτή η άγνοια μας αφήνει κενούς, χωρίς την αίσθηση του εαυτού μας, χωρίς ταυτότητα. Κι αυτό είναι που μας υποκινεί να ταυτιστούμε με το σώμα, με το οποίο ο Εαυτός εκφράζεται στη γη. Ταυτιζόμαστε με το υλικό σώμα, τον νου και την προσωπικότητα. Αυτό είναι και το κυριότερο λάθος μας.

Αυτή η άγνοια και η «εσφαλμένη ταύτιση» που συνεπάγεται, είναι οι βασικές αιτίες κάθε ανθρώπινης δυστυχίας. Είναι η αιτία κάθε αρνητικής ανθρώπινης αλληλεπίδρασης, κάθε μίσους, κάθε φόβου, κάθε φθόνου και ζήλιας, κάθε αδικίας και κάθε πολέμου.

Αν μπορούσαμε να εξαλείψουμε αυτήν την άγνοια και την εσφαλμένη ταύτιση, όλα αυτά θα έπαυαν να υπάρχουν. Θα εξαφανιζόταν κάθε φόβος και αίσθηση απομόνωσης και ανταγωνισμού και θα συνειδητοποιούσαμε την έμφυτη ενότητα μας με όλα τα πλάσματα. Θα ζούσαμε σαν αγαπημένα αδέρφια.

Όταν ταυτιζόμαστε με το σώμα και την προσωπικότητά μας ή με κάποιο μέρος της προσωπικότητας, δημιουργούμε έναν κόσμο ολόκληρο από προσκολλήσεις και απέχθειες. Αρχίζουμε να επιθυμούμε ορισμένα αντικείμενα, σχέσεις και καταστάσεις, που θεωρούμε απαραίτητα για ν' ανταποκριθούμε στον ρόλο με τον οποίο ταυτιζόμαστε. Αρχίζουμε να σπαταλάμε τόσο χρόνο, σκέψη, λόγια, ενέργεια και πράξεις, προσπαθώντας να επηρεάσουμε το εξωτερικό περιβάλλον μας, για να ικανοποιήσουμε αυτές τις προσκολλήσεις και επιθυμίες, που ξεχνάμε τελείως ότι όλα αυτά είναι ένα προσωρινό θεατρικό έργο. Ξεχνάμε ότι δεν είμαστε το σώμα ή η προσωπικότητα, που με τέτοια μανία προσπαθούμε να ικανοποιήσουμε. Ξεχνάμε ότι είμαστε αιώνια πνεύματα, που εδώ και χιλιάδες χρόνια έχουν προβάλλει πολλά σώματα και προσωπικότητες. Χανόμαστε μέσα στο θεατρικό έργο της ζωής, χάνουμε κάθε αντικειμενική προοπτική, ξεχνάμε ότι όλες οι καταστάσεις, ευχάριστες ή δυσάρεστες, διαλύονται με τη βροχή του χρόνου. Κάθε σκηνή έχει ένα τέλος. Μ' άλλα λόγια, υποφέρουμε.

ΠΡΟΣΚΟΛΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΕΧΘΕΙΕΣ

Υποφέρουμε όταν δεν μπορούμε να ικανοποιήσουμε τις προσκολλήσεις ή τις επιθυμίες που «νομίζουμε» ότι πρέπει να ικανοποιήσουμε, για να είμαστε ευτυχείς. Υποφέρουμε όταν φοβόμαστε ότι θα χάσουμε

αυτό που νομίζουμε ότι έχουμε. Στην πραγματικότητα δεν έχουμε τίποτα. Όλα όσα νομίζουμε δικά μας, συμπεριλαμβανομένου και του υλικού μας σώματος, τα έχουμε απλώς δανειστεί από τον πλανήτη Γη. Αργά ή γρήγορα θα πρέπει να τα επιστρέψουμε όλα πάλι στη Γη. Δεν θα πάρουμε τίποτα μαζί μας όταν φύγουμε. Πώς μπορεί να είναι δικά μας; Είναι όλα δανεικά.

Κοιτάξτε γύρω σας στο δωμάτιο. Όλα όσα βλέπετε, κάποτε δεν θα βρίσκονται εκεί. Όλες αυτές οι μορφές, έμψυχες και άψυχες, είναι μόνο σχετικά αληθινές. Κάποια μέρα θα διαλυθούν για να σχηματιστούν καινούργιες μορφές από την ίδια βασική ουσία. Αυτήν την ουσία, οι επιστήμονες την ονομάζουν «άτομα». Όσο περισσότερο ερευνούν τη φύση των υποατομικών σωματιδίων, τόσο περισσότερο γίνεται φανερό ότι η ύλη είναι απλώς μία άλλη μορφή ενέργειας και ότι η ύπαρξή της είναι σχετική.

Όλα αυτά που θεωρούμε δικά μας, όπως για παράδειγμα το αυτοκίνητό μας, η γυναίκα μας, ο άνδρας μας, η μητέρα, ο πατέρας, το σπίτι, τ' όνομά μας, το ελάγγελο, τα συναισθήματα, οι ιδέες μας, όλα αυτά, είναι μέρος ενός προσωρινού, μεταβλητού κόσμου ενέργειας. Κάποια μέρα θα εξαφανιστούν όλα. Είναι η προσκόλλησή μας σ' αυτά που μας κάνει να υποφέρουμε, αφού είναι ολοφάνερο ότι δεν μπορούμε να τα κρατήσουμε για πάντα. Αυτή η προσκόλληση είναι το αποτέλεσμα της ταύτισής μας με το σώμα και την προσωπικότητα, που είναι τ' αποτέλεσμα της άγνοιας της αληθινής μας φύσης.

Το αντίθετο της προσκόλλησης και της επιθυμίας, είναι η απέχθεια. Η λανθασμένη μας ταύτιση είναι επίσης η αιτία που απορρίπτουμε ορισμένες πλευρές της ζωής, γιατί τις βρίσκουμε άβολες, ανάρμοστες, δυσάρεστες ή τρομακτικές. Πολλές από τις απέχθειές μας είναι αποτέλεσμα του φόβου ότι θα ζημιωθεί το “εγώ” μας, ότι θα πάθει κάτι κακό το υλικό μας σώμα. Ανάλογα με τους προγραμματισμούς μας, προσπαθούμε ν' αποφύγουμε ορισμένα είδη ανθρώπων, φυλές ή τάξεις ανθρώπων, πιθανώς έντομα και ειδικώς κατσαρίδες, μύγες, κουνούπια και βρόμικα μέρη.

Μπορεί ακόμη να αισθανόμαστε φόβο ή απέχθεια, για καταστάσεις που θα μας φέρουν αντιμέτωπους με την αλήθεια για τον εαυτό μας, όπως ο θάνατος ενός αγαπημένου προσώπου, κάθε μορφή αρρώστιας,

ίσως τα ταξίδια με πλοίο ή αεροπλάνο - ο κατάλογος είναι ατελείωτος. Καθένας από μας έχει τις δικές του ιδιαίτερες προσκολλήσεις και απέχθειες. Όταν δεν μπορούμε να αποφύγουμε αυτό που απεχθανόμαστε, τότε υποφέρουμε. Όπως για παράδειγμα, υποφέρουμε όταν μας κάνουν να περιμένουμε, όταν αυτό είναι κάτι που απεχθανόμαστε.

Βλέπουμε λοιπόν την εξέλιξη της δυστυχίας. Η άγνοια της υπερβατικής πνευματικής μας ταυτότητας, μας κάνει να ταυτιζόμαστε με το σώμα και την προσωπικότητα. Αυτή η ταύτιση δημιουργεί μέσα μας διάφορες προσκολλήσεις και απέχθειες, που βασίζονται σ' αυτά που νομίζουμε ότι θα δώσουν ασφάλεια, απόλαυση ή επιβεβαίωση στο σώμα, την προσωπικότητα ή στους διάφορους ρόλους που η προσωπικότητα παίζει. Όταν δεν μπορούμε να ικανοποιήσουμε τις προσκολλήσεις μας ή ν' αποφύγουμε αυτά που απεχθανόμαστε, γινόμαστε δυστυχείς, υποφέρουμε.

Όλα αυτά αυξάνουν την ταύτιση με το υλικό σώμα, δημιουργώντας έτσι την πιο ισχυρή προσκόλληση - την προσκόλληση στην ίδια τη ζωή που ζούμε με υλικό σώμα. Ακόμα και οι σοφότεροι το βρίσκουν δύσκολο να ξεπεράσουν αυτήν την προσκόλληση. Αυτό ασφαλώς συμβαίνει γιατί χρειαζόμαστε το υλικό σώμα μας, για να συνεχίσουμε να μαθαίνουμε τα μαθήματα που ήρθαμε στη γη να μάθουμε. Λέγεται ότι η πρόοδος στην εξέλιξη μπορεί να γίνει μόνο εφόσον η ψυχή έχει υλική μορφή πάνω στη γη. Οι καταστάσεις ανάμεσα στις ζωές είναι για ν' αναθεωρεί κανείς τις προηγούμενες ζωές και να προγραμματίζει τις καινούργιες, αλλά όχι για να διδάσκεται μαθήματα ή να δίνει εξετάσεις. Κάθε ζωή είναι σαν μία χρονιά στο κοσμικό σχολείο της ψυχής που εξελίσσεται, περνώντας από το ζωικό επίπεδο στο ανθρώπινο, για να φτάσει τη θεϊκή της φύση. Διδάσκεται μαθήματα και δίνει εξετάσεις. Ανάλογα με τα επιτεύγματα της μίας ζωής, προγραμματίζονται τα μαθήματα της επόμενης.

Γι' αυτό είναι πολύ φυσικό ένα άτομο να έχει προσκόλληση στο υλικό του σώμα και να θέλει να το διατηρήσει ζωντανό. Πώς αλλιώς θα εκπληρώσει το σκοπό για τον οποίο ήρθε στη γη; Αυτό όμως δε σημαίνει ότι πρέπει να παραμείνει στο σκοτάδι της άγνοιας της αληθινής αιώνιας φύσης του και να ταυτίζεται ολοκληρωτικά με το σώμα. Ούτε σημαίνει ότι δε θα πρέπει να παραιτηθεί απ' αυτήν την προσκόλληση

όταν έχει πια ολοκληρώσει τον σκοπό της ζωής του και είναι έτοιμο να εγκαταλείψει το σώμα. Θα πεθάνει πρόθυμα γνωρίζοντας ότι το σώμα του τον εξυπηρέτησε πιστά και είναι τώρα ώρα να το απαλλάξει από τα καθήκοντά του με κάθε καλή διάθεση.

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΑΠΟΤΑΥΤΙΣΗ

Ας πάρουμε για παράδειγμα κάποιον που έχει ένα αυτοκίνητο. Ο σκοπός του είναι να φτάσει στον προορισμό του μ' αυτό το αυτοκίνητο. Αν το αυτοκίνητο χαλάσει ή κάποιος προσπαθήσει να το κλέψει, θ' αντιδράσει, γιατί χρειάζεται το αυτοκίνητο για να εκπληρώσει τον σκοπό του. Δεν πιστεύει όμως ότι είναι το αυτοκίνητο, ούτε υποφέρει από τη ζημιά που έπαθε το αυτοκίνητο. Θα φροντίσει το αυτοκίνητο και θα το επισκευάσει όταν πάθει κάποια βλάβη, για να μπορέσει να συνεχίσει το ταξίδι του. Θα ήταν όμως ανόητο ν' αρχίσει να κλαίει γιατί το αυτοκίνητο έπαθε βλάβη, σα να την είχε πάθει ο ίδιος. Όταν μάλιστα φτάσει στον προορισμό του και ολοκληρώσει τον σκοπό του, θα βγει από το αυτοκίνητο πρόθυμα, θα το αφήσει για να προχωρήσει στις επόμενες ασχολίες του. Έτσι όταν φτάσουμε στο τέλος της ζωής μας πάνω στη γη, ας εγκαταλείψουμε με προθυμία τα σώματά μας, που τόσο καλά μας έχουν υπηρετήσει.

Όταν μάθουμε να βλέπουμε το σώμα μας σαν αυτοκίνητο που μας μεταφέρει, δε θα ταυτιζόμαστε τόσο πολύ με τις προσκολλήσεις και τους πόνους του σώματος. Συγχρόνως, θα φροντίζουμε το σώμα με προσοχή, δίνοντάς του τη σωστή τροφή, την άσκηση και την ξεκούραση που χρειάζεται, για να μείνει σε καλή κατάσταση, ώστε να μπορέσουμε να εκπληρώσουμε με αποτελεσματικότητα και ασφάλεια τον σκοπό για τον οποίο δημιουργήσαμε αυτό το σώμα.

Την ίδια στάση πρέπει να κρατήσουμε και απέναντι στο “εγώ”. Πρέπει να βλέπουμε το “εγώ” σαν ένα όργανο με το οποίο αντιλαμβανόμαστε και αλληλεπιδρούμε με το περιβάλλον μας. Είναι σαν ένα παράθυρο στο σημείο που ενώνεται ο εσωτερικός και ο εξωτερικός κόσμος. Αν ταυτιζόμαστε με το “εγώ” και τους διάφορους ρόλους της προσωπικότητας που παίζει, θα προσπαθούμε να προστατεύουμε το “εγώ” από πιθανούς «κινδύνους». Θα το υπερασπιζόμαστε τυφλά, χάνοντας κάθε αντικειμενική διάκριση που θα μας επιτρέψει να βλέπουμε πότε το “εγώ” έχει δίκιο και πότε άδικο. Ένας άνθρωπος που δεν μπορεί να

δει το “εγώ” σαν ένα όργανο με το οποίο λειτουργεί, αλλά ταυτίζεται μ’ αυτό σαν να ήταν ολόκληρη η ύπαρξή του, θα βρίσκεται πάντοτε σε άμυνα. Δε θα θέλει ν’ ακούσει ή ν’ αντιμετωπίσει την αλήθεια για το “εγώ” του και τις συνήθειές του. Ένας τέτοιος άνθρωπος δε θα μπορέσει ν’ αλλάξει.

Αλλά όπως είπαμε νωρίτερα, η ζωή βρίσκεται σε συνεχή αλλαγή. Αυτός που φοβάται ν’ αλλάξει, απλώς θα υποφέρει μέσα σ’ έναν κόσμο που αλλάζει. Θα προσπαθήσει χωρίς επιτυχία να δημιουργήσει ένα σταθερό, σίγουρο περιβάλλον. Αλλά επειδή είναι αδύνατο να το κάνει αυτό, θα υποφέρει. Έτσι λοιπόν εξηγούμε απλά τις αιτίες της ανθρωπίνης δυστυχίας.

1. Ο άνθρωπος αγνοεί την αληθινή του φύση σαν ένα αθάνατο πνεύμα, που γνωρίζει τα πάντα και ζει μέσα στην ευδαιμονία.
2. Εξαιτίας αυτής της άγνοιας, αναγκάζεται να ταυτιστεί με το σώμα και την προσωπικότητά του, με τα οποία εκφράζεται πάνω στη γη.
3. Αυτή η ταύτιση δημιουργεί ένα πολύπλοκο σύμπλεγμα προσκολλήσεων και απεχθειών.
4. Επειδή είναι στη φύση του υλικού κόσμου να αλλάζει κι επειδή ο άνθρωπος δεν έχει καμία πραγματική εξουσία πάνω στα εξωτερικά γεγονότα, δεν μπορεί πάντα να εξασφαλίζει αυτό στο οποίο είναι προσκολλημένος, ούτε ν’ αποφεύγει αυτό που απεχθάνεται.
5. Έτσι υποφέρει και βιώνει μία τεράστια γκάμα από αρνητικά συναισθήματα, όπως απογοήτευση, φθόνο, ζήλια, φόβο, θυμό, δυσανεμία, πικρία, μίσος - όλα αυτά γιατί δεν μπορεί να έχει αυτό που θέλει.
6. Η ανάγκη να έχει ένα σώμα μέχρι να εκπληρωθεί η αποστολή του στη γη, είναι η αιτία μιας φυσικής προσκόλλησης σ’ αυτό το σώμα, που φυσικά δημιουργεί δυστυχία όταν αυτό πάθει ζημιά, ή κινδυνεύσει.

Ο ΙΣΤΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΚΟΛΛΗΣΗΣ

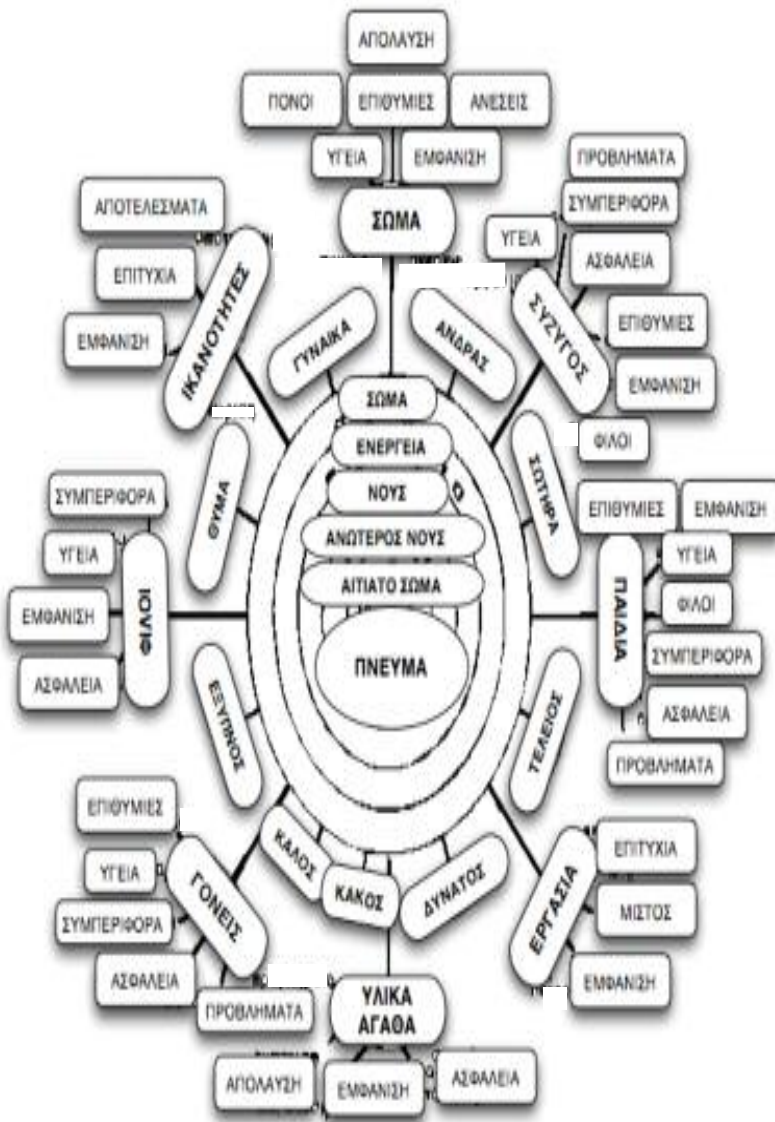
Κάποτε ένας άνθρωπος ζήτησε από έναν σοφό την εσωτερική γαλήνη. «Εγώ θέλω γαλήνη», είπε. Ο σοφός χαμογέλασε κι άρχισε να γράφει αυτές τις τρεις λέξεις στο χώμα μ’ ένα ξυλαράκι που βρέθηκε εκείνη τη στιγμή μπροστά του. Κοίταξε μετά τον άνθρωπο και του είπε: «Κοίταξε πόσο απλό είναι», και με το ξύλο έκανε δύο κινήσεις, «σβήνει

το “Εγώ” και το “θέλω” και μένεις με τη γαλήνη». Ο άλλος άνθρωπος έμεινε να κοιτάζει αυτήν την απλή αλλά δυνατή εικόνα πάνω στο χώμα. Είχαν σβηστεί το «Εγώ» και το «θέλω» και είχε μείνει μόνο η γαλήνη.

Πώς μπορούμε να βρούμε αυτήν τη γαλήνη που τόσο επιθυμούμε όλοι; Μπορούμε να μειώσουμε τον εγωκεντρισμό μας και μπορούμε να μειώσουμε τις επιθυμίες, τις ανάγκες και τις προσκολλήσεις μας. Δεν είναι απαραίτητο να παραιτηθούμε από τα ίδια τα αντικείμενα των επιθυμιών μας, αλλά είναι απαραίτητο να παραιτηθούμε από την προσκόλλησή μας σ’ αυτά. Αυτό που μας δημιουργεί τη δυστυχία δεν είναι το γεγονός ότι έχουμε πράγματα, αλλά ότι εξαρτώμεθα απ’ αυτά, ότι νομίζουμε ότι δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς αυτά. Ο ίδιος σοφός το εξήγησε αυτό στον φίλο μας με το παράδειγμα ενός πουλιού.

Ένα πουλί κάθεται πάνω σ’ ένα κλαδί. Ξεκουράζεται εκεί και χαίρεται που υπάρχει το κλαδί να το στηρίξει. Είναι πολύ ευτυχισμένο εκεί. Ίσως να είναι το καλύτερο κλαδί που έχει καθίσει ποτέ, ίσως είναι το αγαπημένο του κλαδί που κάθεται κάθε μέρα. Κάποια μέρα, πιάνει ένας πολύ δυνατός αέρας, τόσο δυνατός που το κλαδί κοντεύει να σπάσει. Μήπως το πουλί φοβάται; Μήπως λέει: «Τι θα κάνω, Θεέ μου, αν σπάσει το κλαδί; Πάει, τελείωσε η ζωή μου»; Ασφαλώς όχι. Το πουλί δεν έχει κανένα πρόβλημα. Γιατί; Γιατί γνωρίζει δύο πράγματα. Πρώτα απ’ όλα ξέρει ότι μπορεί να πετάξει με τις δικές του δυνάμεις, ότι η ασφάλεια του δεν εξαρτάται από το κλαδί και δεύτερο ότι υπάρχουν πολλά κλαδιά στον κόσμο.

Αυτό είναι το είδος της σχέσης που χρειάζεται να έχουμε με τους ανθρώπους, τα αντικείμενα και τις καταστάσεις στη ζωή μας. Μπορούμε να τα χαιρόμαστε, να τα φροντίζουμε, να τα υπηρετούμε και να τα χρησιμοποιούμε για την πνευματική μας ανάπτυξη, αλλά να μη φοβόμαστε ότι δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς αυτά. Εσείς πάνω σε τι κλαδί ξεκουράζεστε; Στο σύντροφο μιας σχέσης, στα χρήματα, σε υλικά αγαθά, στην επαγγελματική σας θέση; Αυτά δεν είναι εμπόδιο στην πνευματική σας εξέλιξη. Όμως ο φόβος να τα χάσετε ή η πεποίθηση ότι δεν μπορείτε να ζήσετε ή να αισθανθείτε ασφαλείς και ευτυχείς χωρίς αυτά, είναι ταυτόχρονα εμπόδιο στην εξέλιξή σας, αλλά και στην ευτυχία σας σε καθημερινή βάση.

Η ΙΣΤΟΣ ΤΗΣ ΤΑΥΤΙΣΗΣ

Αυτό το διάγραμμα θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε ότι αυτά τα συναισθήματα της ταύτισης, προσκόλλησης και απέχθειας, διαποτίζουν τελείως κάθε πλευρά της ζωής μας. Στο κέντρο έχουμε το πνεύμα που, όπως θυμόσαστε, είναι αιώνια ύπαρξη, αγνή συνειδητότητα και ευδαιμονία. Δεν έχει καμιά απολύτως ανάγκη, επιθυμία, προσκόλληση ή φόβο. Είναι η ίδια η πληρότητα. Περιέχει μέσα του όλες τις δυνατότητες του σύμπαντος. Δεν του λείπει τίποτα. Είναι ένα με την Οικουμενική Συνειδητότητα.

Η ατομική μας συνειδητότητα, όμως, δεν έχει επίγνωση αυτού του πνεύματος στο κέντρο της ύπαρξής μας και έτσι εστιάζεται στις πλευρές μας που είναι πιο αντιληπτές στις υλικές μας αισθήσεις, δηλαδή στον νου, το ενεργειακό και υλικό σώμα, που είναι οι τρεις εξωτερικοί ομόκεντροι κύκλοι. Ταυτιζόμαστε μ' αυτά, πιστεύοντας ότι είμαστε αυτά. Αλλά η ταύτισή μας δε σταματάει εκεί, γιατί αυτό το σώμα και ο νους συνδέονται με μια μεγάλη ποικιλία από εξωτερικές πραγματικότητες, με τις οποίες επίσης ταυτιζόμαστε.

ΜΕΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΠΡΟΣΚΟΛΛΗΣΕΩΝ

Κάθε ταύτιση δημιουργεί τις δικές της προσκολλήσεις και απέχθειες και άρα τις δικές της πηγές ανησυχίας, άγχους, φόβου, πόνου, θυμού και γενικά δυστυχίας. Ας πάρουμε για παράδειγμα το υλικό σώμα. Ένας μικρός ξεχωριστός κύκλος έχει προβληθεί έξω από τους ομόκεντρους κύκλους, ειδικά γι' αυτήν την προσκόλληση, γιατί είναι ένα από τα μεγαλύτερά μας προβλήματα. Γύρω απ' αυτόν τον κύκλο έχουμε τοποθετήσει τις διάφορες προσκολλήσεις και αποστροφές που γεννιούνται απ' αυτήν τη ταύτιση. Για παράδειγμα, μας απασχολεί ιδιαίτερα η κατάσταση της υγείας του σώματός μας, οι επιθυμίες του, οι απολαύσεις του, η εμφάνισή του, οι ανέσεις ή οι ταλαιπωρίες του, η ηλικία του, το βάρος του και πολλά άλλα πράγματα. Αν όλα αυτά δεν είναι όπως τα θέλουμε, είμαστε ανικανοποίητοι, δυστυχισμένοι.

Αυτό το σώμα και ο νους δημιουργούν συχνά μια σχέση μ' ένα άλλο σώμα και νου, που ονομάζουμε σύντροφο ή σύζυγο. Αρχίζουμε λοιπόν να ταυτιζόμαστε μ' αυτό το σώμα και τον νου και να νοιαζόμαστε για και για τη δική τους υγεία, επιτυχία, εμφάνιση, ανέσεις, επιθυμίες και ανάγκες. Μας απασχολεί ακόμη τώρα αν η συμπεριφορά τους θα μας είναι ευχάριστη και υποστηρικτική ή το αντίθετο. Μας απασχολεί αν

αυτό που παίρνουμε από τον σύντροφο ή σύζυγο είναι αυτό που προσδοκούσαμε ή όχι. Μας ανησυχεί όταν δείχνει μεγάλη προσοχή σε άλλους ανθρώπους ή πράγματα και σε μας, όχι τόσο, όση ελπίζαμε. Η ταύτιση με την ιδέα του «συντρόφου μου» ή του «συζύγου μου» και όλες τις προσκολλήσεις και αποστροφές που δημιουργεί, είναι μια ακόμη πηγή δυστυχίας. Ίσως βέβαια, για να είναι κανείς δικαίος, θα έπρεπε να πει ότι είναι επίσης και πηγή ευτυχίας. Αλλά μιας ευτυχίας εύθραυστης και εφήμερης, γιατί εξαρτάται απ' αυτό που συμβαίνει έξω από μας, κάτι που δεν μπορούμε αληθινά ποτέ να ελέγξουμε.

Η τάση μας τότε είναι να προσπαθήσουμε να ελέγξουμε αυτόν τον σύντροφο, να τον κάνουμε να ζει και να φέρεται με τον τρόπο που εμείς θέλουμε, ώστε να αισθανόμαστε ασφαλείς, ευτυχείς και επιβεβαιωμένοι, σίγουροι για την αξία μας. Αυτή η τακτική, σπάνια έχει αποτελέσματα, καθώς φέρνει συνήθως το αντίθετο αποτέλεσμα.

Τώρα, το πιθανότερο είναι αυτός ο σύντροφος να έχει φίλους και σίγουρα οικογένεια (πεθερικά μας), που σημαίνει ότι τώρα έχουμε μια ολόκληρη καινούργια ομάδα για ν' ανησυχούμε για την υγεία και την ευτυχία της και κυρίως για τη συμπεριφορά της απέναντί μας. Κι άλλες προσκολλήσεις, κι άλλες αποστροφές. Κι άλλες προϋποθέσεις που χρειάζεται να ικανοποιηθούν για να είμαστε ήρεμοι. Τώρα έχουμε έναν μεγαλύτερο κατάλογο από «θέλω» που πρέπει να ικανοποιηθούν, για να αισθανθούμε εσωτερική γαλήνη.

Επίσης, είναι συνηθισμένο να κάνουμε παιδιά μ' αυτόν τον σύντροφο, που σημαίνει ότι τώρα έχουμε ακόμη μια ή δύο υπάρξεις, για τις οποίες είμαστε προσωρινά υπεύθυνοι. Τώρα η γαλήνη μας είναι αρκετά διαταραγμένη, καθώς δεν μπορούμε να χαλαρώσουμε, αν δεν είναι όλα τέλεια με τα παιδιά μας.

Η υγεία τους, η πρόοδος, η επιτυχία τους, η ποιότητα των φίλων τους, τα προβλήματά τους (που πιστεύουμε ότι δεν μπορούν να λύσουν χωρίς την παρεμβολή μας, ακόμη κι όταν δεν ζητήσουν τη βοήθειά μας), το πώς φαίνονται στους άλλους και το τι σκέφτονται οι άλλοι για μας μέσα από την εμφάνιση των παιδιών μας και βέβαια η συμπεριφορά τους απέναντι σ' εμάς και τους άλλους. Όταν όλοι αυτοί οι παράγοντες είναι ακριβώς όπως τους θέλουμε, τότε είμαστε ευτυχείς. Αν όμως, έστω κι ένας δεν είναι, τότε είμαστε δυστυχείς.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΥΝΟΥΠΙΟΥ

Ο σοφός μας το ονομάζει αυτό «επίδραση του κουνουπιού». Λέει ότι αν υπάρχουν δέκα κουνούπια μέσα στο δωμάτιό σου και δεν σ' αφήνουν να κοιμηθείς, αν σηκωθείς και καταφέρεις να σκοτώσεις ή να διώξεις τα εννέα, πάλι δε θα σ' αφήσει να κοιμηθείς το δέκατο. Αυτό σημαίνει ότι αν έχουμε δέκα ανάγκες ή επιθυμίες και καταφέρουμε να ικανοποιήσουμε τις εννέα, πάλι δεν θα είμαστε ευτυχείς, γιατί η δέκατη δεν θα έχει ικανοποιηθεί. Δεν θα σκεφτούμε: «Τι τυχερός που είμαι που είχα τη δυνατότητα να ικανοποιήσω εννέα από τις δέκα επιθυμίες μου». Όχι, αντίθετα, λέμε: «Τι δυστυχισμένος που είμαι που δεν μπορώ να ικανοποιήσω αυτήν τη δέκατη επιθυμία, τι δύσκολη, τι άδικη που είναι η ζωή μας». Αυτή είναι η επίδραση του κουνουπιού. Είσατε κι εσείς ένα θύμα της; Σκεφτείτε το. Η φιλοσοφία είναι άχρηστη αν δεν μπορείς να την εφαρμόσεις στη ζωή σου, αν δεν σε κάνει πιο γαλήνιο, πιο ικανοποιημένο, πιο ευτυχή.

Συνεχίζοντας την ανάλυση των μικρών κύκλων που αντιπροσωπεύουν τους ανθρώπους, τα πράγματα και τις καταστάσεις με τα οποία ταυτιζόμαστε, παρατηρούμε έναν κύκλο που ονομάζεται «γονείς». Είμαστε προσκολλημένοι στην υγεία τους, την ευτυχία τους και σε μια συγκεκριμένη στάση και συμπεριφορά απ' αυτούς. Είμαστε προσκολλημένοι στην έγκρισή τους, στο να συμφωνούν με τον τρόπο της ζωής μας. Μπορεί επίσης να μας απασχολεί η συμπεριφορά τους και τι μπορεί να σκεφτούν οι άλλοι για μας, με βάση τη δική τους συμπεριφορά.

Βλέπουμε, καθώς παρατηρούμε τους μικρούς κύκλους της ταύτισης και της προσκόλλησης, ότι ο κατάλογος είναι εκτεταμένος. Πόσο εύκολο είναι να παρασυρθεί ο νους, να σκέπτεται για όλους αυτούς τους παράγοντες και πώς θα μπορέσει να τους ελέγξει όλους, για να είναι «όπως πρέπει να είναι» ή, για να είμαστε πιο ακριβείς, όπως πιστεύουμε ότι «πρέπει» να είναι, για να αισθανόμαστε ασφαλείς και ευτυχείς.

Αυτό δεν έχει καμιά σχέση με την αγάπη που αισθανόμαστε γι' αυτούς τους ανθρώπους. Αγάπη είναι η επιθυμία μας για τον άλλο να είναι καλά και ευτυχής και ν' αναπτύσσεται με τον δικό του, μοναδικό τρόπο. Δεν έχει να κάνει με την ανάγκη μας για τον άλλο ή την ανάγκη μιας συγκεκριμένης συμπεριφοράς απ' αυτόν.

Το πρόβλημα δεν είναι ότι είμαστε δοσμένοι σ' αυτούς τους κύκλους, αλλά ότι προσπαθούμε να πάρουμε κάτι απ' αυτούς. Μέσα απ' αυτούς προσπαθούμε να βρούμε την ασφάλεια, την ευτυχία, το νόημα της ζωής και πιθανώς και την επιβεβαίωση της αξίας μας. Όταν είμαστε εστιασμένοι σ' αυτούς από ανάγκη, δεν μπορούμε να αισθανθούμε αγάπη χωρίς όρους. Η ανάγκη και η αγάπη δεν μπορούν να συνυπάρξουν. Όπως και η γνώση είναι απελευθερωμένη από την ανάγκη. Η τέλεια αγάπη και η τέλεια σοφία, είναι τ' ανοίγματα για να βγούμε από τη σπηλιά της άγνοιας.

Η λύση λοιπόν είναι ν' αναστρέψουμε τη ροή, ώστε να μας ενδιαφέρουν αυτές οι σχέσεις, γι' αυτό που μπορούμε να προσφέρουμε σ' αυτές και όχι γι' αυτό που μπορούμε να πάρουμε. Αγαπάμε τους αγαπημένους μας, τους φροντίζουμε, τους βοηθάμε, μοιραζόμαστε μαζί τους, επικοινωνούμε ανοιχτά μαζί τους, δεχόμαστε ακόμη τη βοήθεια και την υποστήριξή τους, αλλά, σαν το πουλί στο κλαδί, δεν αφήνουμε να εξαρτάται απ' αυτούς το αίσθημα της ασφάλειας και της ευτυχίας μας ή το νόημα της ζωής μας. Αγαπάμε και δίνουμε χωρίς να περιμένουμε ανταλλάγματα.

Συνεχίζοντας την ανάλυση αυτών των μικρών κύκλων, παρατηρούμε τώρα αυτούς κάτω από τους τίτλους: επαγγελμα, υλικά αγαθά, ταλέντα και ικανότητες. Μέσα απ' αυτά ψάχνουμε συνήθως ν' αποκτήσουμε το αίσθημα της ασφάλειας ή της αυτοεπιβεβαίωσης, ότι είμαστε ικανοί και άξιοι γιατί έχουμε μια καλή επαγγελματική θέση ή έχουμε επιτυχίες σ' αυτά τα θέματα. Μπορούμε, βέβαια, πολύ εύκολα να δημιουργήσουμε άγχος για όλα αυτά, πώς να τ' αποκτήσουμε, πώς να τα κρατήσουμε, να τα προστατεύσουμε και πώς να τα προβάλλουμε για να τα προσέξουν οι άλλοι. Εάν οι συνθήκες της ζωής τα απειλήσουν, τρέμουμε από τον φόβο, πιστεύοντας ότι δε θα μπορέσουμε να συνεχίσουμε χωρίς αυτά.

ΟΙ ΡΟΛΟΙ ΠΟΥ ΠΑΙΖΟΥΜΕ

Υπάρχουν μετά οι διάφοροι ρόλοι που έχουμε την τάση να παίζουμε. Κι αυτοί δημιουργούν προσκολλήσεις και εμποδίζουν γενικά την ευτυχία μας. Αυτοί που παίζουν τον ρόλο του θύματος έχουν προσκόλληση στο να τους καταπιέζουν, να τους αγνοούν και τελικά να τους κακομεταχειρίζονται. Αποφεύγουν την ευτυχία. Είναι μέρος του

ρόλου τους να είναι δυστυχείς. Προτιμούν να είναι δυστυχείς και καταπιεσμένοι, παρά να χάσουν τον ρόλο τους. Συνηθίζουμε τους ρόλους αυτούς, πιστεύουμε ότι ΕΙΜΑΣΤΕ αυτοί και φοβόμαστε το άγνωστο. Ποιοι θα είμαστε, αν δεν είμαστε το θύμα;

Αυτοί που ταυτίζονται με τον ρόλο του σωτήρα προσκολλώνται στο να βοηθούν ανθρώπους, να τους σώζουν, ακόμη κι όταν δε θέλουν βοήθεια, ακόμη κι όταν αυτή η βοήθεια είναι τελικά καταστροφική γι' αυτούς. Όταν πετύχουν στην προσπάθειά τους να σώσουν, είναι ευτυχείς κι αισθάνονται άξιοι. Αν αποτύχουν, αισθάνονται ανάξιοι και μπορεί ακόμη να θυμώσουν μ' αυτούς που αρνήθηκαν να σωθούν, γιατί τους εμποδίζουν να αισθανθούν καλά για τον εαυτό τους. Ο «σωτήρας» μαζί με τον «τέλειο» και τον «δυνατό», δεν επιτρέπουν στον εαυτό τους να έχει ανάγκες. Βέβαια, στην πραγματικότητα, έχουν πολλές ανάγκες, αλλά φοβούνται να τις εκφράσουν, γιατί τότε δε θα ήταν σωτήρες, τέλειοι και δυνατοί. Έτσι, προσκολλώνται σε κάθε κατάσταση που μπορεί να επιβεβαιώσει την ανώτερη θέση τους. Αυτό απαιτεί οι άλλοι να είναι αδύνατοι, να έχουν κάποια ανάγκη ή κάποιο πρόβλημα. Γι' αυτό, προσκολλώνται σε ανθρώπους που, μέσα από την αδυναμία τους ή τα προβλήματά τους, τους βοηθούν να αισθάνονται δυνατότεροι ή ανώτεροι. Αν, κατά τύχη τώρα, οι άλλοι αλλάξουν ή βρουν την εσωτερική δύναμή τους ή ακόμα ζητήσουν από αλλού βοήθεια, τότε αυτοί οι «ανώτεροι» άνθρωποι αρχίζουν ν' αμφιβάλλουν για την αξία τους και αισθάνονται δυστυχείς.

Υπάρχει μετά ο ρόλος του επαναστάτη, που επιμένει να μας κάνει ν' απορρίπτουμε τα πάντα, ακόμη κι αυτά που εγκρίνουμε. Μας πιέζει να είμαστε αρνητικοί, εναντίον όλων, για να διατηρήσουμε την ανεξαρτησία μας. Προσκολλόμαστε στο να είμαστε διαφορετικοί, παγιδευόμαστε σ' αυτόν τον ρόλο και δεν μπορούμε να είμαστε ο εαυτός μας, ελεύθεροι να εκφράσουμε αυτό που πραγματικά αισθανόμαστε. Παγιδευόμαστε σε μια ψεύτικη ιδέα ελευθερίας.

Μερικοί παίζουν τον ρόλο του «ευτυχισμένου» και είναι προσκολλημένοι να παρουσιάζουν την εικόνα του συνεχώς ευτυχή. Έχουν μια αποστροφή λοιπόν στο ν' ανακαλύπτουν τη δυστυχία τους ή τ' αδύνατά τους σημεία. Αυτό, βέβαια, δεν τους επιτρέπει να είναι αληθινοί.

Όλοι μας παίζουμε το ρόλο του παιδιού μέχρι ένα σημείο. Βάζουμε πολλούς άλλους να παίζουν το ρόλο των «γονιών» μας και προσπαθούμε με διάφορους τρόπους να κερδίζουμε την έγκρισή τους. Αποκτούμε λοιπόν την προσκόλληση να μας δέχονται όλοι, πάντα. Είναι ποτέ δυνατό αυτό; Να μας δέχονται όλοι, συνεχώς; Αυτό μπορεί να γίνει μόνο όταν αρνηθεί κανείς τελείως τον εαυτό του και γίνει κοινωνικός χαμαιλέων. Αλλά, ακόμη και σ' αυτήν την περίπτωση, θα πρέπει να βρει κανείς κοινωνικές ομάδες όπου όλοι σκέφτονται ακριβώς όπως αυτός.

Η ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Θα πρέπει να φαίνεται καθαρά πια ότι έχουμε πιαστεί σ' έναν περιπλοκο ιστό από ταυτίσεις, ρόλους, προσκολλήσεις και απέχθειες. Αυτές έλκουν τον νου προς τα έξω, σε μια ακατάπαυστη ροή από ανησυχητικές σκέψεις για το πώς θα επηρεάσουμε όλους αυτούς τους παράγοντες και θα καταφέρουμε να συγκρατήσουμε τα πράγματα, έτσι ώστε να αισθανόμαστε ασφαλείς και ευτυχείς. Κάθε φορά που ένας απ' αυτούς τους μικρούς κύκλους μοιάζει να κινδυνεύει ή μας απογοητεύει, υποφέρουμε, αισθανόμαστε φόβο, πόνο, αδυναμία, ίσως ακόμη και κατώτερότητα, απόρριψη ή αδικία και σε μερικές περιπτώσεις, θυμό, μίσος και διάθεση για εκδίκηση.

Ας ξαναγυρίσουμε πάλι στον σοφό. Μας είπε να σβήσουμε το «εγώ» και το «θέλω». Αυτό σημαίνει λιγότερη ταύτιση με το σώμα και την προσωπικότητα. Σημαίνει επίσης απελευθέρωση από την πεποίθηση ότι δεν μπορούμε να είμαστε ασφαλείς και ευτυχείς, χωρίς τις προσκολλήσεις μας. Ας θυμηθούμε πάλι την ιστορία για το πουλί. Ακουμπήστε πάνω στα πράγματα που έχετε, χαρείτε τα, αγαπάτε τα, αλληλεπιδράστε μαζί τους δημιουργικά, παραγωγικά και με ειλικρίνεια.

Μην ξεχνάτε όμως, ότι «αν σπάσει το κλαδί», έχετε την εσωτερική δύναμη να πετάξετε και ότι υπάρχουν κι άλλα κλαδιά. Τότε δεν θα υποφέρετε. Όταν μάλιστα εσείς αισθανόσαστε ασφαλείς και ευτυχείς, όλες αυτές οι σχέσεις και καταστάσεις που αντιπροσωπεύουν οι μικροί κύκλοι, θα είναι κι αυτές πιο ευτυχισμένες, γιατί είναι μεγάλο βάρος για τους άλλους να αισθάνονται ότι η ασφάλειά μας και η ευτυχία μας εξαρτάται απ' αυτούς. Περιορίζει την ελευθερία τους. Δεν είναι ευχάριστο.

Πώς μπορούμε να το κάνουμε αυτό; Αυτός ο σοφός έλεγε και μια άλλη ιστορία: «Μια φορά, μια λέαινα βγήκε να κυνηγήσει με το μωρό λιονταράκι που μόλις είχε γεννήσει. Συνάντησε κάτι πρόβατα στο δρόμο της κι άρχισε να τα κυνηγάει. Στο κυνήγι επάνω όμως, δεν πρόσεξε, έπεσε από ένα βράχο και σκοτώθηκε. Το λιονταράκι έμεινε με τα πρόβατα και μεγάλωσε μαζί τους. Προγραμματίστηκε με τους δικούς τους τρόπους σκέψης και δράσης. Έμαθε να φοβάται. Έμαθε να στριμώχνεται με τ' άλλα, ποτέ να μην ξεφεύγει μόνο του. Έτρωγε χορτάρι και βέλαζε κι αυτό σαν τα πρόβατα.»

«Μετά από μερικά χρόνια, ένα άλλο λιοντάρι επιτέθηκε στο κοπάδι με τα πρόβατα. Καθώς άρχισε να τα κυνηγάει, είδε το άλλο λιοντάρι που έτρεχε να σωθεί και βέλαζε κι αυτό σαν πρόβατο. Έγινε έξω φρενών μ' αυτό το θέαμα. Το κυνήγησε, το έπιασε και άρχισε να του φωνάζει: “Τι σημαίνει αυτή η συμπεριφορά; Τρέχεις φοβισμένο και βελάζεις σαν πρόβατο”. Το λιοντάρι-πρόβατο τον κοίταξε τρέμοντας από τον φόβο του. “Μα, είμαι πρόβατο, είμαι αδύναμο και ευάλωτο. Είναι φυσικό να φοβάμαι”.

«Το λιοντάρι έμεινε άναυδο και λυπήθηκε το λιοντάρι-πρόβατο για την άγνοια του. Ήθελε πολύ να το βοηθήσει, αλλά ήταν αδύνατο να το πείσει, όσα επιχειρήματα κι αν μεταχειρίστηκε, ότι στην πραγματικότητα ήταν λιοντάρι και όχι πρόβατο και δεν είχε κανένα λόγο να φοβάται. Ξαφνικά του ήρθε μια ιδέα, πήρε το άλλο λιοντάρι και το πήγε κάτω στη λίμνη. “Κοίταξε”, του είπε, “κοίταξε τον εαυτό σου και εμένα. Με ποιόν μοιάζεις, μ' αυτά τα πρόβατα ή μ' εμένα;”

«Το λιοντάρι-πρόβατο συγκλονίστηκε τόσο, που συνήλθε αμέσως και έγινε ένα τέλειο λιοντάρι, χωρίς άγνοια για την πραγματικότητα της φύσης του, χωρίς φόβο. Δεν ξαναφοβήθηκε. Δεν ήταν πια προσκολλημένο στο κοπάδι και τις ιδέες τους για ασφάλεια. Ήταν ελεύθερο.»

Είμαστε όλοι μας σαν το λιοντάρι-πρόβατο. Η πνευματική μας φύση είναι σαν λιοντάρι. Η προσωπικότητά μας όμως, που έχει προγραμματιστεί από μια κοινωνία που έχει τη νοοτροπία του πρόβατου, είναι σαν το πρόβατο. Ταυτιζόμαστε με τη φύση του πρόβατου και στριμώχνουμε όλοι μαζί από φόβο. Προσκολλόμαστε στους άλλους από φόβο, όχι από αγάπη.

Οι μεγάλοι πνευματικοί δάσκαλοι και θεάνθρωποι, είναι αυτοί που έχουν πραγματώσει τη φύση του λιονταριού και ήρθαν να μας αφυπνίσουν σχετικά μ' αυτό το γεγονός. Τα λόγια τους βοηθάνε καμιά φορά, αλλά σπάνια φτάνουν για να μας ελευθερώσουν από την ψευδαισθηση. Χρειάζεται να οδηγηθούμε στη λίμνη της άμεσης εμπειρίας, που βρίσκεται μέσα μας, για να δούμε να καθρεφτίζεται μέσα το λιονταρίσιο πρόσωπό μας. Αυτό μπορεί να γίνει με τον διαλογισμό και διάφορες άλλες πνευματικές πειθαρχίες. Μόνο αυτές οι πειθαρχίες μπορούν να μας δώσουν πραγματικά την άμεση εμπειρία της λιονταρίσιας φύσης μας. Τότε θα είμαστε εντελώς ελεύθεροι από τον φόβο, την προσκόλληση και την απέχθεια, άρα και από τον πόνο.

Η αυτο-ανάλυση είναι επίσης κάτι που μας βοηθάει ν' αποδεσμευτούμε από αυτούς τους μικρούς κύκλους της ψευδαισθητικής ασφάλειας για αρκετό διάστημα, έτσι ώστε να κατευθύνουμε την προσοχή μας στον εσώτερο εαυτό μας, τους εσωτερικούς κύκλους της ανώτερης διάνοιας και του πνεύματος.

Πληροφορίες για τον Ρομπερτ Ηλια Νατζεμυ στην σελίδα 221

Άρθρο 10

Ζεύξη Θεού και Ανθρώπου

Ελένη Κοσσιφύδου

Προεκβολή της Θείας Υπόστασης είναι η πνευματική μας υπόσταση, προεκβολή της πνευματικής μας υπόστασης είναι η ψυχή μας και προεκβολή της ψυχής μας, είναι η φυσική μας παρουσία. Άρα η ατομικότητα του καθενός μας και η έκφρασή της μέσω του σώματος εξυπηρετεί, για κάποιον λόγο που δεν γνωρίζουμε πλήρως, την εκδήλωση του Θείου μέσα στους κόσμους της μορφής. Τούτο υποδηλώνει πως, για την δημιουργία, η φυσική εκδήλωση του ανθρώπου πάνω στη Γη ακολουθεί μια συγκεκριμένη εξελικτική πορεία, κατά την διάρκεια της οποίας, ο ίδιος συμμετέχει και επηρεάζει το συνολικό συμπαντικό γίγνεσθαι... Συνεπώς μόνον όταν ο άνθρωπος μάθει να λειτουργεί σύμφωνα με την πραγματική φυσικοπνευματική του φύση και αποστολή, θα πάψει να προκαλεί δυσαρμονία, τόσο στον εαυτό του όσο και στο εξωτερικό περιβάλλον του (κοινωνικό, πλανητικό, συμπαντικό).

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να πούμε, πως ο άνθρωπος περιβάλλεται και διαποτίζεται από ένα φωτεινό ενεργειακό σώμα, απόλυτα όμοιο σε σχήμα με το φυσικό. Στο σώμα αυτό έχουν κατά καιρούς δοθεί διάφορες ονομασίες, ενώ μια από τις πιο σύγχρονες είναι « βιοπλασματικό σώμα ». Πρόκειται γι ' αυτό, που οι ενορατικοί αναφέρουν ως « αιθερικό διπλό ή αιθερικό σώμα ». Το σώμα αυτό φέρει ορισμένα λεπτά, μη ορατά ενεργειακά (αιθερικά) κανάλια, μέσω των οποίων ρέει και διανέμεται η ενέργεια (πράνα), στον άνθρωπο. Επάνω του σχηματίζονται επτά (7) περιδονούμενα ενεργειακά κέντρα (πυκνωτές), τα οποία ονομάζονται στην σανσκριτική γλώσσα, Τσάκρας (τροχοί δύναμης).

Τα κέντρα αυτά, αφ' ενός εκφορτίζουν συνεχώς ενέργεια (ουσία ζωής), στο φυσικό σώμα, μέσω των επτά (7) ενδοκρινών αδένων, αφ' ετέρου συνδέουν τον άνθρωπο με τις εσωτερικές (ενεργειακές) διαστάσεις της Δημιουργίας. Αυτοί οι ενεργειακοί τροχοί γεφυρώνουν το Μικρόκοσμο(άνθρωπο), με το Μεγάλοκοσμο(Σύμπαν), την ατομική συνείδηση, με την κοσμική Συνειδητότητα. Είναι τα όργανα, με τα οποία η ψυχή πορεύεται στο μοναχικό της ταξίδι στους μορφικούς κόσμους και μέσω των οποίων προωθεί και λαμβάνει τα μηνύματα της σταδιακής αφύπνισης της συνειδήσής μας.

Εάν λοιπόν ο τρόπος που ζούμε και δρούμε, όπως και οι επιλογές που κάνουμε, δεν είναι σύμφωνες με το έργο που έχει αναλάβει να εκτελέσει η ψυχή μας πάνω στον πλανήτη, τότε διασαλεύεται και παρεμποδίζεται η αρμονική ροή της ζωτικής ενέργειας προς τα κέντρα δύναμης – τσάκρας. Τούτο σημαίνει πως η ακτινοβολία των κέντρων μειώνεται, με αποτέλεσμα οι αντίστοιχοι ενδοκρινείς αδένες να μην μπορούν να απορροφήσουν τον αναγκαίο, για την παραγωγή των ορμονών τους, ηλεκτρομαγνητικό δυναμισμό.

Όμως γνωρίζουμε πως φτωχό ή διασαλευμένο ορμονικό σύστημα σημαίνει δυσαρμονία, περισσότερο ή λιγότερο σοβαρή για το φυσικό μας σώμα, η οποία επιφέρει την αρρώστια, ίσως και το Θάνατο. Η πανάρχαια επιστήμη της Φιλοσοφίας της Γιόγκα (Ζεύξη=Ένωση), δίνει στον άνθρωπο ακριβώς αυτήν την δυνατότητα, να επαναφέρει δηλαδή κάθε διασάλευση της ενέργειας και των στοιχείων της φύσης στην πρωτέρα τους τάξη και αρμονία, έτσι ώστε με την εναρμόνιση και ευθυγράμμιση όλων των κέντρων, να έχει την δυνατότητα να συντονιστεί με τις υπερσυχνότητες πιο λεπτοφυών διαστάσεων.

Περιληπτικά θα προσπαθήσουμε να σκιαγραφήσουμε ως εξής τις αντιστοιχίες αυτών των κέντρων δύναμης με τα στάδια εξέλιξης της συνειδητότητας του ανθρώπου ως τα ουράνια δώματα....

Κέντρο ΣΑΧΑΣΡΑΡΑ - ΑΔΕΝΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΦΥΣΗΣ

Στο κέντρο αυτό εδρεύει η πνευματική υπόσταση του ανθρώπου η οποία ενώνει το αιώνιο με το πρόσκαιρο, την αθανασία με τη θνητότητα, το επί μέρους με το Όλον, τον άνθρωπο με το Θεό.

Σκέψη, Συμπαντική Συνείδηση, εστίαση στην αυτογνωσία

Αυτό το κέντρο είναι ο συνδυαστικός κρίκος με την παγκόσμια συνειδητότητα, με το όλον, πέρα από κάθε χωροχρονικό δεδομένο γνώσης. Εδώ η πλάνη της ατομικότητας έχει εξαφανιστεί και ο ζηλωτής απολαμβάνει το παιχνίδι της ζωής, χωρίς να εμπλέκεται σ' αυτό ούτε μέσω πόνου, ούτε μέσω ευχαρίστησης.

Όταν αναπτύσσεται αυτό το κέντρο, προσφέρει στη συνειδητότητα του ανθρώπου γνώση, σοφία, υπέρτατη κατανόηση, πνευματική ολοκλήρωση και ευδαιμονία. Εδώ επιτελείται η υπέρβαση των αντιθέτων και της πολικότητας .

Τα επόμενα τρία ανώτερα κέντρα εκφράζουν την ψυχική υπόσταση του ανθρώπου και την εκδήλωσή της στο μορφικό πεδίο.

Κέντρο ΑΖΝΑ – ΑΔΕΝΑΣ ΤΗΣ ΥΠΟΦΥΣΗΣ

Φως, Αρχετυπική ταυτότητα, εστιάζεται στην αυτο-απεικόνιση

Η ολοκληρωμένη λειτουργία του κέντρου, επιτρέπει στο άτομο να βιώνει μία κατάσταση συνεχούς διεύρυνσης συνειδητότητας, κατά την οποία κάθε έννοια χωριστικότητας και δυαδικότητας έχει εξαφανιστεί. Αποκτά τη δυνατότητα να ταξιδεύει στις διατάξεις και να αντλεί πληροφορίες πάσης φύσεως για τους κόσμους και τα όντα τους. Εδώ αφυπνίζεται η δύναμη του εσωτερικού Διδασκάλου και βιώνει ο άνθρωπος την έννοια της ΕΝΙΑΙΑΣ ΥΠΑΡΞΗΣ, μέσω της υπερσυνειδητής λειτουργίας του νου του, εντός αλλά και πέραν της μορφής.

Κέντρο ΒΥΣΘΙΟΥΝΤΑ – ΘΥΡΟΕΙΔΗΣ ΑΔΕΝΑΣ

Ήχος, Δημιουργική ταυτότητα, εστιάζεται στην αυτοέκφραση

Αυτό το κέντρο βρίσκεται στο λαιμό, άρα συνδέεται με την επικοινωνία, την εσωτερική και την εξωτερική. Λειτουργεί ολοκληρωμένα όταν ο άνθρωπος καταφέρει να φέρει σε αρμονία τις δύο του υποστάσεις: την φυσική του έκφραση πάνω στον πλανήτη με τους συνανθρώπους του αλλά και την επικοινωνία του με τον ανώτερο Εαυτό, δηλαδή την πνευματική του υπόσταση. Εδώ βιώνουμε τον κόσμο συμβολικά μέσω

δονήσεων, όπως π.χ. την ηχητική απόδοση, που αντιπροσωπεύεται από το λόγο.

Κέντρο ΑΝΑΧΑΤ – ΘΥΜΟΣ ΑΔΕΝΑΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

Αέρας, Κοινωνική ταυτότητα, εστιάζεται στην αυτο-αποδοχή

Στο κέντρο αυτό επιτελείται ο ιερός γάμος των αντιθέτων (ψυχή-πνεύμα, αρσενικό-θηλυκό, εγώ-ενότητα με τους άλλους, κ.λ.π.) Ένα υγιές τέταρτο κέντρο επιτρέπει να αγαπάμε βαθιά, να νοιώθουμε συμπόνια και αφοσίωση, ενώ ταυτόχρονα μας χαρίζει αίσθηση απόλυτης ηρεμίας, επικέντρωσης και ισορροπίας. Προσφέρει πληρότητα στην καρδιά του ανθρώπου και μόνιμη εκδήλωση αγάπης και προσφοράς προς όλα τα πλάσματα της Δημιουργίας.

Η ακτινοβολία του κέντρου αυτού δίνει την δυνατότητα στον άνθρωπο να αφυπνίσει τις ψυχικές του δυνάμεις, ώστε να αποκοπεί από την επίδραση της ύλης, να υπερβεί το εγώ του και να φωτιστεί. Ένδειξη αρμονικής λειτουργίας του κέντρου αυτού και έκφρασης της Θείας Δύναμης της Αγάπης, είναι το ότι παύει να ζητάει τα του εαυτού του, προσφέροντας το είναι του στην υπηρεσία του συνόλου.

Τα τρία κατώτερα κέντρα εκφράζουν και διαμορφώνουν την φυσική υπόσταση του ατόμου και την προσωπικότητά του.

Κέντρο ΜΑΝΙΠΟΥΡΑ – ΗΛΙΑΚΟ ΠΛΕΓΜΑ – ΠΑΓΚΡΕΑΣ

Φωτιά, Εγωϊκή ταυτότητα, εστιάζεται στον αυτο-ορισμό

Δέχεται την ακτινοβολία του Ήλιου. Εδώ εδράζεται η εγωϊκή μας ταυτότητα, η οποία διακατέχεται από επιθυμία αυτοέκφρασης, αναγνώρισης, εξουσίας και αυτο-προσδιορισμού. Είναι γνωστό ως κέντρο δύναμης και βρίσκεται στο ηλιακό πλέγμα. Ορίζει την προσωπική μας δύναμη και αυτονομία, τη συντήρηση του φυσικού μας φορέα στη ζωή, καθώς και το πλέξιμο του αυρικού-ενεργειακού μας πεδίου. Όταν είναι υγιές και αρμονικό αυτό το κέντρο, δίνει ενέργεια, αποτελεσματικότητα, οργανωτικότητα και ικανότητα ελέγχου. Στη δυσαρμονική του λειτουργία παρουσιάζει προσωπικότητες με έκφραση βίας, επιβολής, χειραγώγησης ή απάθειας και με ανάγκη επιβεβαίωσης, που εμπλέκει την ανθρώπινη διάνοια σε παιχνίδια δυνάμεων και ανταγωνισμού.

Κέντρο ΣΒΑΤΙΣΘΑΝΑ – ΓΕΝΕΤΙΚΟΙ ΑΔΕΝΕΣ

Στοιχείο επίδρασης, το νερό, δημιουργεί τη συναισθηματική ταυτότητα, εστιάζεται στην αυτο-ευχαρίστηση

Δέχεται την ακτινοβολία της Σελήνης. Επηρεάζει τα συναισθήματα και τη σεξουαλικότητά μας. Βρίσκεται στην περιοχή της πυέλου και περιλαμβάνει τους γεννητικούς αδένες και τα σεξουαλικά όργανα. Συνδέεται με το υδάτινο στοιχείο και σχετίζεται με την αναπαραγωγή. Μας συνδέει με τους άλλους μέσω των συναισθημάτων, της επιθυμίας, της αίσθησης και της κίνησης.

Στην αρμονική του λειτουργία και έκφραση αυτό το κέντρο, προσφέρει χάρη, ρευστότητα, συναισθηματικό βάθος, σεξουαλική ολοκλήρωση και ικανότητα να αποδεχόμαστε όλες τις συναισθηματικές αλλαγές στη ζωή με κατανόηση.

Στην δυσαρμονική του λειτουργία, εκδηλώνει συναισθηματικές ανασφάλειες και τα επακόλουθά τους.

Κέντρο ΜΟΥΛΑΝΤΑΡΑ – ΕΠΙΝΕΦΡΙΔΙΑ

Στοιχείο επίδρασης, η γη, δημιουργεί τη φυσική ταυτότητα, εστιάζεται στην αυτο-συντήρηση

Βρίσκεται στη βάση της σπονδυλικής στήλης, στο κοκκυγικό πλέγμα και στέλνει την ακτινοβολία του στα επινεφρίδια. Αντιπροσωπεύει το στοιχείο της γης, πράγμα που σημαίνει πως μέσω αυτού του κέντρου εκδηλώνεται στον άνθρωπο το ένστικτο της επιβίωσης, η ανάγκη του δηλαδή, για προστασία της ύπαρξης και προσαρμογή του στις αλλαγές της ζωής. Εδώ εδράζεται ο φόβος του θανάτου και οι ανασφάλειες που προέρχονται από περιβαλλοντολογικές συνθήκες ζωής. Ένα εξισορροπημένο ριζικό σύστημα χαρίζει φυσική δύναμη, αίσθηση γείωσης και θεμελιώνει τη σύνδεση του σώματος με το φυσικό πεδίο. Η εναρμόνιση αυτού του κέντρου προσφέρει στον άνθρωπο υγεία, ευημερία, ασφάλεια και δυναμική, σταθερή παρουσία στην έκφραση της ζωής του.

Κλείνοντας μπορούμε να πούμε πως η υπόσταση του ανθρώπου περιέχει όλες τις ιδιότητες του Μέγα Νου, της Υπέρτατης Αρχής, της Θείας Νοημοσύνης. Ανάλογα με το πώς ο άνθρωπος επιλέγει να εξε-
Ζεύξη Θεού και Ανθρώπου

λίσσει τη συνειδητότητά του, διαθέτει από τη Θεία πρόνοια, τα κατάλληλα οχήματα επικοινωνίας ώστε να συντονίζεται με τις ανώτερες πνευματικές διαστάσεις, ή να παραμένει εγκλωβισμένος σε κατάσταση μέθης, στην πρόσδεσή του με τη βαρυνόμενη ύλη....

Πληροφορίες για την Ελένη Κοσσυφίδου στην σελίδα 217

Άρθρο 11

Η πρωταρχική σχέση του φυσικού με τον πνευματικό εαυτό μας.

Μια επισκόπηση της εξέλιξης των σχέσεων, που βιώνουμε, καθώς μεταβαίνουμε από την πνευματική στη φυσική διάσταση.

(Μικρό απόσπασμα από το βιβλίο *the Vortex* – των *Esther & Jerry Hicks*)

Μετάφραση από την Δήμητρα Μπουρα

Πριν γεννηθείς, πριν εστιάσεις ένα μέρος της συνειδητότητάς σου στο φυσικό σώμα, το οποίο τώρα αναγνωρίζεις ως εσένα, ήσουν μια ευφυής, καθαρή, ευτυχισμένη, συνειδητότητα, ανυπόμονη γι' αυτή τη νέα εμπειρία στην οποία θα αναδυόσουν. Πριν από τη γέννησή σου, η μόνη σχέση η οποία βίωνες ήταν η σχέση σου με την Πηγή σου. Αλλά επειδή τότε βρισκόσουν στην πνευματική διάσταση, δεν προέβαλλες καμιά αντίσταση, δεν βίωνες διακριτό διαχωρισμό, άρα ούτε μία διακριτή σχέση ανάμεσα σε εσένα και την Πηγή. “Ήσουν η Πηγή.

Με άλλα λόγια, ενώ έχεις δάχτυλα, πόδια, χέρια κτλ, δεν τα βλέπεις ως χωριστά όντα, αλλά σαν μέρη του εαυτού σου. Συνήθως δεν προσπαθείς να περιγράψεις τη σχέση σου με το πόδι σου. Καταλαβαίνεις ότι το πόδι σου είσαι εσύ. Έτσι, πριν από τη φυσική σου γέννηση, ήσουν δονητικά συνυφασμένος με την Πηγή, ή με αυτό που συνήθως οι άνθρωποι αποκαλούν Θεό, αλλά η πλήρης ενσωμάτωσή σου με το Θεό ήταν τέτοια, που δεν υπήρχε σχέση ανάμεσα στους δυο σας, γιατί ήσασταν Ένα.

Τη στιγμή της γέννησης, ένα μέρος της συνειδητότητας που είσαι εσύ εστιάστηκε στο φυσικό σώμα κι έτσι άρχισε η **πρώτη σου σχέση, η σχέση ανάμεσα στο φυσικό εσένα και στο μη φυσικό /πνευματικό εσένα.**

Εδώ συναντούμε μια λανθασμένη αντίληψη ή παρανόηση, που έχουν πολλοί άνθρωποι, η οποία υποστηρίζει ότι «βρίσκομαι είτε στη φυσική είτε στην πνευματική διάσταση», «είμαι είτε ζωντανός, είτε πεθαμένος».

Πολλοί άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν ότι υπήρχαν πριν από τη φυσική τους γέννηση. Άλλοι πιστεύουν ότι αν υπήρχαν πριν από τη φυσική τους γέννηση, τότε αυτό το μη-φυσικό, πνευματικό κομμάτι τους έπαψε να υπάρχει όταν γεννήθηκαν σε αυτό το σώμα. Με άλλα λόγια, «είμαι είτε στη φυσική είτε στη μη-φυσική διάσταση» «είμαι είτε ζωντανός, είτε πεθαμένος». Η αλήθεια είναι ότι ενώ είσαι εστιασμένος εδώ, σε αυτή τη στιγμή του χωροχρόνου, ο Αιώνιος, μη-φυσικός, μεγαλύτερος, σοφότερος, ευρύτερος Εαυτός σου παραμένει εστιασμένος στον πνευματικό κόσμο. Κι επειδή υπάρχει αυτό το μη-φυσικό, πνευματικό κομμάτι σου κι επειδή υπάρχει κι εσύ, υπάρχει μια αιώνια αδιαμφισβήτητη σχέση ανάμεσα σε αυτές τις δυο πολύ σημαντικές πλευρές σου.

Αυτή η δονητική σχέση που υπάρχει ανάμεσα στο φυσικό εσένα και στο μη-φυσικό εσένα είναι πολύ σημαντική για πολλούς λόγους.

- Καθώς δημιουργείς, καθώς συλλαμβάνεις νέες σκέψεις, νέες ιδέες και επεκτείνεσαι στη ζωή σου στο φυσικό κόσμο, στο συγκεκριμένο σημείο του χωροχρόνου, επωφελείσαι από τη σταθερή γνώση της μη-φυσικής πλευράς σου.
- Καθώς πάλι δημιουργείς νέες σκέψεις και ιδέες και επεκτείνεσαι στο φυσικό κόσμο, ο μη-φυσικός εαυτός σου, ο Πνευματικός σου Εαυτός, ωφελείται από την επέκταση που προκύπτει ως αποτέλεσμα της φυσικής σου εμπειρίας.
- Οποιαδήποτε άλλη σχέση που έχεις (με άλλους ανθρώπους, με τα ζώα, με το σώμα σου, με τα χρήματα, με ιδέες, με την ίδια τη ζωή), προφανώς επηρεάζεται από αυτή την πολύ σημαντική σχέση, ανάμεσα σε εσένα και Εσένα.

Η σχέση ανάμεσα σε αυτά τα δυο δονητικά μέρη σου εκφράζεται μέσα από τα συναισθήματα που νιώθεις. Αυτό είναι το δικό σου Σύστημα Συναισθηματικής Καθοδήγησης.

Φυσικά οι φυσικοί γονείς σου είναι μεγάλης σημασίας για σένα, γιατί αν δεν υπήρχαν αυτοί, δεν θα υπήρχες στη φυσική μορφή σου. Υπάρχουν όμως πολλές παρανοήσεις που αφορούν αυτή τη σχέση με τους γονείς.

Από τη θέση σου στο μη-φυσικό/πνευματικό κόσμο καταλαβαίνεις ότι οι φυσικοί γονείς σου θα ήταν ο δρόμος σου προς τη φυσική εμπειρία, και ότι θα γεννιόσουν μέσα σε ένα περιβάλλον που θα ήταν αρκετά σταθερό ώστε να μπορέσεις να ξεκινήσεις τη ζωή στο φυσικό κόσμο. Ήξερες ότι οι γονείς σου, θα σε δέχονταν και θα σε εισήγαγαν σε αυτό το νέο περιβάλλον. Ήξερες ότι θα υπήρχε ένας χρόνος εγκλιματισμού και ένιωθες τεράστια εκτίμηση γι' αυτούς που θα σε υποδέχονταν. Καταλαβαίνεις ότι οι γονείς σου, που είχαν ήδη εγκλιματιστεί στο φυσικό περιβάλλον τους, θα σε βοηθούσαν για να βρεις τροφή, στέγη και φυσικά ψυχική σταθερότητα. Αλλά **δεν είχες την πρόθεση να περιμένεις από αυτούς να ορίσουν αυτοί το σκοπό της ζωής σου για σένα** ή να περιμένεις από αυτούς καθοδήγηση για το κατά πόσο το φυσικό σου ταξίδι και τα πράγματα που έκανες στη ζωή σου ήταν σωστά ή όχι.

Στην πραγματικότητα, από τη μη-φυσική οπτική γωνία που είχες πριν τη γέννησή σου, ήξερες ότι το δικό σου σύστημα προσωπικής καθοδήγησης θα ήταν πιο ακέραιο, και άρα πιο αποτελεσματικό, την ημέρα που θα γεννιόσουν, απ' ότι θα ήταν το σύστημα καθοδήγησης των ενηλίκων που θα σε καλοδέχονταν. Με άλλα λόγια, όταν γεννήθηκες στο φυσικό σώμα, η σχέση σου ανάμεσα σε εσένα και Εσένα, δηλαδή το μη φυσικό- πνευματικό/εσώτερο εαυτό σου, ήταν τέτοια, που ήσουν σχεδόν ακόμα Ένα με αυτή την μια αγνή θετική ενέργεια. Αλλά αυτές τις πρώτες μέρες στο φυσικό σου σώμα, άρχισες να βιώνεις μια σταδιακή μεταβολή της συνειδητότητάς σου, ακριβώς όπως ήξερες από πριν γεννηθείς ότι θα γίνει, καθώς άρχιζες να συλλέγεις πλέον εντυπώσεις από την οπτική γωνία της φυσικής σου ύπαρξης, στο περιβάλλον της Γης, και σε αυτή τη διαδικασία, η ενέργειά σου ή η συνειδητότητά σου, αντί για ένα, έγινε δυο. Με άλλα λόγια, σαν μωρό στην αγκαλιά της μαμάς σου, είχες δυο ενεργές δονήσεις μέσα σου,

κι έτσι άρχισες να νιώθεις τα συναισθήματα.

Επειδή προερχόσουν από ένα περιβάλλον όπου είχες απόλυτη γνώση της ευημερίας του σύμπαντος, του πλανήτη Γη και όλου αυτού που είναι, όταν η μητέρα σου σε κρατούσε στα χέρια της και ένιωθε αγωνία ή στεναχώρια για σένα, ένιωθες άβολα. Όταν οι γονείς σου βίωναν δυσκολίες ή είχαν άγχος για τις ζωές τους, ένιωθες άβολα. Όταν όμως σε κοίταζαν με αγνή αγάπη και εκτίμηση και ευγνωμοσύνη, ένιωθες την ευθυγράμμιση των δικών τους υπάρξεων, κι έτσι ένιωθες άνετα. Αλλά, ακόμη και στην παιδική σου ηλικία θυμόσουν ότι **δεν ήταν δική τους δουλειά** να αντικατοπτρίζουν τη δική τους ευθυγράμμιση με τον Ανώτερο Εαυτό τους σε σένα. Θυμόσουν ακόμα και τότε, πολύ πριν αρχίσεις να μιλάς ή να περπατάς, ότι **δεν ήταν δική τους δουλειά να σου παρέχουν ένα παράδεισο** άνεσης και ευθυγραμμισμένης ενέργειας για σένα. Ήταν δική σου δουλειά. Ήξερες ότι όχι μόνον ήταν δική σου δουλειά, αλλά και ότι δική σου δουλειά ήταν και το να βρεις πώς να το κάνεις. Τότε βέβαια, μπορούσες εύκολα να αποτραβιέσαι και να επιστρέφεις πίσω στην ευθυγράμμιση με την ενότητα, και για να το κάνεις αυτό, κοιμόσουν συχνά.

Ήρθες σε αυτό το φυσικό περιβάλλον γνωρίζοντας ότι θα σε περιτριγύριζαν αντιθέσεις, αμέσως από την αρχή, και ότι αυτές οι αντιθέσεις θα εμπειρείχαν το σπόρο της δημιουργίας της δικής σου εμπειρίας ζωής. Καταλάβαινες, ότι μόνο και μόνο με το να είσαι παρών σε αυτό το περιβάλλον της Γης, αυτόματα θα έβρισκες τις προτιμήσεις σου, και ότι όλες οι πλευρές της ζωής, και οι επιθυμητές και οι ανεπιθυμητές, θα είχαν κάποιο όφελος για σένα.

Πριν απ' όλα ήξερες ότι **θα ήσουν ο μόνος, οποίος θα έπρεπε ή θα μπορούσε να κάνει τις επιλογές σου για σένα**. Εν τούτοις, μέχρι να έρθεις εσύ στην εμπειρία των γονιών σου, αυτοί θα τα είχαν ξεχάσει όλα αυτά. Γι' αυτό είναι λάθος να νομίζουμε ότι οι γονείς, επειδή ήρθαν στη Γη νωρίτερα από τα παιδιά τους και έχουν ζήσει περισσότερο χρόνια από αυτά, γνωρίζουν καλύτερα τι είναι σωστό και τι λάθος για το παιδί. Δεν είχες την πρόθεση να χρησιμοποιήσεις τις γνώσεις των γονιών σου για να αξιολογήσεις τα δικά σου πιστεύω, τις δικές σου επιθυμίες ή δράσεις, ή για να δεις αν αυτά είναι σωστά ή όχι. Αντί γι' αυτό, γνώριζες και εξακολουθούσες να θυμάσαι αρκετά μετά τη γέννησή σου, ότι ήταν η σχέση ανάμεσα στην άποψη ή τη

γνώση της Πηγής μέσα σου και στις σκέψεις που έκανες κάθε στιγμή, που θα σου έδινε την καθοδήγηση με τη μορφή των συναισθημάτων. Δεν είχες την πρόθεση να αντικαταστήσεις το δικό σου σύστημα συναισθηματικής καθοδήγησης με τους νόμους των γονιών σου, ακόμα και αν αυτοί ήταν σε αρμονία με το δικό τους σύστημα συναισθηματικής καθοδήγησης τη στιγμή που προσπαθούσαν να σε συμβουλέψουν και να σε καθοδηγήσουν. Ήταν πολύ πιο σημαντικό για σένα να αναγνωρίσεις την ύπαρξη του δικού σου συστήματος καθοδήγησης και να το χρησιμοποιήσεις, αντί να είσαι καταδικασμένος να δέχεσαι διορθώσεις και να αναζητείς την επιδοκιμασία των άλλων.

Πάρα πολλή από την ανισορροπία που νιώθουν οι άνθρωποι αφότου εγκαταλείψουν το οικογενειακό περιβάλλον που μεγάλωσαν, προέρχεται από την απόλυτα καταδικασμένη προσπάθεια να αντικαταστήσουν το δικό τους σύστημα συναισθηματικής καθοδήγησης, με το να επιζητούν την έγκριση των γονιών τους ή άλλων ανθρώπων που βρίσκονται στο δρόμο τους. Το αίσθημά σου της ελευθερίας απειλείται οποτεδήποτε προσπαθείς να ευθυγραμμιστείς με την άποψη οποιουδήποτε άλλου βρίσκεται έξω από σένα (π.χ. των γονιών σου), αντί να ευθυγραμμιστείς με τη δόνηση του εσώτερου εαυτού σου. Φυσικά είναι απόλυτα δυνατό να έχεις μια υπέροχη, λειτουργική σχέση με τους γονείς σου, αν πρώτα όμως ευθυγραμμιστείς ανάμεσα σ' εσένα και Εσένα.

Αν δεν επιτύχεις αυτή την ευθυγράμμιση ανάμεσα σ' εσένα και Εσένα, καμία άλλη σχέση δεν μπορεί να είναι καλή.

Πληροφορίες για την Δήμητρα Μπούρα στην σελίδα 218

Οι εσωτερικοί νόμοι που διέπουν την ζωή των ανθρώπων

Σμάρω Κοσμάογλου

Όταν η ψυχή σαρκώνεται στον κόσμο της ύλης, δηλ. στον αιθερικο-φυσικό μας κόσμο, φέρει μαζί της τρεις σπόρους, τρία λαμπερά διαμάντια, όπως χαρακτηριστικά αναφέρουν ότι βλέπουν, οι διορατικοί. Αυτούς τους σπόρους, η ψυχή τους ξαναπαίρνει μαζί της όταν φεύγει από τον κόσμο της μορφής.

Ο κάθε σπόρος αντιστοιχεί σ' έναν από τους τρεις Θεϊκούς νόμους που διέπουν την ζωή. Χωρίς αυτούς η ψυχή δεν μπορεί να διαμείνει στον κόσμο της ύλης.

Ο ένας νόμος είναι το Ελεύθερο της Βούλησης, ο άλλος είναι ο νόμος της Μετενσάρκωσης και ο τρίτος είναι, ο γνωστός σε όλους μας, νόμος της Ανταποδοτικής Δικαιοσύνης ή αλλιώς του Κάρμα.

Ας σταθούμε για λίγο στον τρίτο νόμο για να σημειώσουμε ότι, ο νόμος του Κάρμα, αναφορικά με τον άνθρωπο, λειτουργεί ως ο ελεγκτικός εκείνος μηχανισμός που σκοπό έχει ν' αποκαταστήσει σύμφωνα με το Θείο ΣΧΕΔΙΟ, την διασαλευθείσα από τις ανθρώπινες ενέργειες, τάξη και ισορροπία στην Δημιουργία. Είναι η όψη εκείνη του Θείου νου, που με απόλυτη γνώση και δικαιοσύνη ανταποδίδει τις αστοχίες μας και επιβραβεύει τις ενάρετες επιλογές μας.

Είμαστε, αγαπητοί μου, παιδιά του Θεού και ο Θεός όχι μόνο μας προσέχει και μας προστατεύει, αλλά και έχει ιδιαίτερη αγάπη για τον καθένα από μας. Ποτέ δεν μας εγκατέλειψε και δεν μας ξέχασε. Κανένας

πατέρας δεν εγκαταλείπει και δεν αδιαφορεί. Πολύ περισσότερο Εκείνος! Δεν αφήνει ούτε λεπτό τα παιδιά Του απροστάτευτα. Ο σύνδεσμος των ψυχών-παιδιών με τον Πατέρα-πηγή είναι αιώνιος και άρρητος. Ποτέ δεν αποχωριστήκαμε και δεν αποσυνδεθήκαμε από Αυτόν. Απλώς όμως, όπως κάνουν πολλά παιδιά, ξεστρατίσαμε και παγιδευτήκαμε στα πλανερά δίχτυα της φαινομενικότητας...

Ξεχάσαμε πως η ζωή εδώ στην Γη είναι πρόσκαιρη και μάταια. Ότι το κυνήγι της ευτυχίας είναι επικίνδυνο και μας καθλώνει ακόμα περισσότερο στην ύλη!

Αντίθετα ο πόνος μας εξαγνίζει, μας απελευθερώνει και μας προετοιμάζει για να μπούμε κάποτε ξανά, ως καθαρές και τελειωμένες ψυχές, στην Βασιλεία των Ουρανών, στην αιώνια μακαριότητα...

Η πνευματοψυχή μας γνωρίζει απόλυτα τον ρόλο του νόμου γιατί μετέχει της Ουσίας και της τελειότητας του Θείου Όντος, την οποία ο νόμος του Κάρμα εξυπηρετεί και εκφράζει.

Ο Νόμος είναι εγκατεστημένος μέσα στο Είναι του ανθρώπου. Συνδέει μόνιμα την ψυχή. Είναι η δύναμη και η θέληση Εκείνου, είναι η αύρα Του.

Είναι η απόλυτη δικαιοσύνη Του και η αναμφισβήτητη αγάπη Του για μας, αφού είναι συνδεδεμένος και απόλυτα πληροφορημένος για τα πεπραγμένα μας.

Η Κάρμα γιόγκα, για να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε τον Νόμο, μας εξηγεί με ποιον τρόπο συμπεριφερόμαστε μέσα στο διαχυμένο σύμπαν.

Το σύμπαν διέπεται από τα Ντέσα, Κάλα και Νιμίτα που σημαίνουν: Ντέσα το διάστημα, Κάλα ο Χρόνος και Νιμίτα η Αιτιότητα.

Το διάστημα, ο χρόνος και η αιτιότητα (αιτία και αποτέλεσμα) οριοθετούν το πλαίσιο, εντός του οποίου ο άνθρωπος καλείται να δραστηριοποιηθεί και να αναπτύξει τις όποιες ικανότητες και δεξιότητες του, σύμφωνα πάντα με το ατομικό φορτίο της ψυχής του.

Είμαστε λοιπόν εγκλωβισμένοι, ως φυσικονοητική λειτουργία, στο περιοριστικό σχήμα-πλαίσιο των τριών συντεταγμένων της ζωής μας: του χώρου, του χρόνου και της αιτιότητας.

Το να σπάσουμε τα δεσμά μας, σημαίνει να σπάσουμε την εξάρτηση από την σαγήνη των υλικών απολαύσεων, όπως και αν εκδηλώνεται αυτή, είτε δηλ. με τη μορφή επιδίωξης της ευχαρίστησης, είτε με τη μορφή αποφυγής του πόνου. Ο πόνος και η ευχαρίστηση μέσα από την λειτουργία του «θέλω» και του «αποφεύγω», είναι οι δύο εκδοχές της μιας και μόνης πραγματικότητας, που είναι η προσκόλληση μας στον κόσμο της μορφής... Κάθε όμως ενέργεια μας στον κόσμο αυτό (είτε δια της σκέψης, είτε δια του λόγου, είτε δια των πράξεων), για την επίτευξη του ανωτέρω στόχου, λειτουργεί ως αιτία ενός αποτελέσματος, που με την σειρά του θα γίνει η αιτία για ένα νέο αποτέλεσμα... Αυτός είναι ο αδυσώπητος «τροχός της ζωής», μέσα από τον κύκλο των μετενσαρκώσεων, που συνεπάγεται η συνεχής συσσώρευση καρμικών υποχρεώσεων.

Με ποιο τρόπο λοιπόν ο άνθρωπος θα νικήσει το Κάρμα του δηλ. τα αίτια που ο ίδιος προκάλεσε χρησιμοποιώντας λανθασμένα και άσκοπα την Θεία δύναμη που φέρει μέσα του; Ένας είναι ο δρόμος και ο τρόπος, αγαπητοί μου!! Με την δύναμη της **ταπεινοφροσύνης**. «Ο ταπεινών εαυτών υψωθήσεται» είπε ο Χριστός.

Καμία άλλη δύναμη δεν είναι ικανή να μας απαλλάξει, αποκαθάρει και λυτρώσει από τις συνέπειες των υποχρεώσεων, που αυτοβούλως αναλάβαμε να φέρουμε εις πέρας. Αυτός είναι ο νόμος του Κάρμα. Η τάση του νου του ανθρώπου να προσκολλάται στα προϊόντα των έργων του, υποχρεώνει την ταλαίπωρη ψυχή να επανέρχεται χιλιάδες φορές στο σώμα, υποφέροντας και υπομένοντας τα άπειρα δράματα της γήινης ζωής.

Η ταπεινοφροσύνη είναι η μόνη πραγματική ηθική που απελευθερώνει τον άνθρωπο. Η ουσιαστική της έννοια βέβαια είναι πολύ διαφορετική από αυτή που της αποδίδει ο κόσμος σήμερα.

Η έννοια αυτή ανευρίσκεται στην δύναμη του ανθρώπου για άρνηση της εγωιστικής ροπής του νου του, όσον αφορά την συλλογή υλικών

αγαθών αλλά και ηθικών επιβραβεύσεων. Υψώνονται μέσα του ισχυρές πνευματικές δυνάμεις που τον προσανατολίζουν και τον κατευθύνουν στην αναζήτηση της εσωτερικής αλήθειας, του εσώτερου εαυτού. Έτσι σταδιακά ελευθερώνεται από τους καρμικούς περιορισμούς.

Η προσκόλληση λοιπόν προς τον καρπό του κάθε έργου είναι εγωισμός και το κλειδί για την εσωτερική μεταμόρφωση είναι η ταπεινοφροσύνη, η άρνηση κάθε υλικής και ηθικής απολαβής. Τότε ο άνθρωπος βγαίνει από το παιχνίδι των αντιθέτων και βιώνει την ειρήνη και τη μακαριότητα που του χαρίζει η γνώση, ότι όλα προέρχονται από Εκείνον και σ' Εκείνον επιστρέφουν... Τότε αντιλαμβάνεται τον αληθινό του προορισμό και αντί να γίνεται όργανο του νόμου του Κάρμα, χρησιμοποιεί αυτός τον Νόμο.

Αγαπητοί μου, σε πρώτη ανάγνωση το Κάρμα φαίνεται ως ένας εχθρός του ανθρώπου, που τον καταδυναστεύει και του προκαλεί πόνο και δυστυχία.

Όταν όμως ο άνθρωπος εξελιχθεί και αντιληφθεί τα αίτια που τα προκαλούν, τότε γίνεται «φίλος» και «συνεργάτης» του νόμου, υποκλίνεται στην δικαιοσύνη του και συμπράτει στην ταχύτερη αποπληρωμή του.

Υπάρχει όμως, και η όλως ιδιαίτερη περίπτωση των πολύ ώριμων ανθρώπων που όχι μόνο συμμορφώνονται κατά τα ανωτέρω στο νόμο, αλλά επιδεικνύουν επιπλέον μια εξαιρετική μεταμέλεια για τα καρμικά τους λάθη, ζητώντας από τον Θεό συγχώρεση και έλεος. Τόσο μεγάλη είναι η μετάνοια και η μεταμόρφωση τους, ώστε συγκλονίζουν το περιβάλλον τους και παραδειγματίζουν τις αδύναμες ψυχές γύρω τους με την αγνή και λαμπερή τους αύρα.

Αυτές οι εκλεκτές ψυχές επιδεικνύουν ύψιστες αρετές. Η Αγάπη, η αυτοθυσία, η αυτοπροσφορά, η αυτοκάθαρση, η ταπεινότητα, είναι τα δώρα της ύπαρξης τους προς τον συνάνθρωπο. Τότε τους επισκέπτεται η Θεία Χάρη, η Θεία Σωτηρία και Παρηγορία, που τους απαλλάσσει από καρμικά υπόλοιπα και υλικούς περιορισμούς.

Η Θεία Χάρη δίδεται εκεί όπου υπάρχει αποδεδειγμένη μετάνοια, εκεί όπου ο σπαραγμός της ψυχής για τα παρελθόντα σφάλματα- εγκλή-

ματα λειώνει τους πάγους του εγωισμού, εκεί όπου η αγάπη για τον κόσμο και το Θεό είναι τόσο μεγάλη, που τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί μαζί της. Ο άνθρωπος έχει γίνει πλέον λάτρης του Θεού και της τελειότητας και το μόνο που επιζητεί είναι η απελευθέρωση του εαυτού του και των συνανθρώπων του από τα δεσμά της μορφής.

Οι Διδάσκαλοι της Σοφίας και η Εσωτερική παράδοση μας πληροφορούν ότι υπάρχουν τουλάχιστον τέσσερις τρόποι-μονοπάτια, που βοηθούν την πνευματοψυχή να απελευθερωθεί από τη δυστυχία, από την προσκόλλησή της δηλ. στην ύλη.

Α) Πρώτο μονοπάτι: Προσφορά του καρπού της εργασίας στο Θεό και περιφρόνηση στα παράγωγα του κάθε έργου (Κάρμα Γιόγκα).

Β) Δεύτερο μονοπάτι: είναι η Αγάπη. Ξεκινά με την προσφορά αγάπης στο συνάνθρωπο και σε κάθε μορφή ζωής. Όσο περισσότερη αγάπη δώσεις, τόσο περισσότερη αγάπη θα σου επιστραφεί, πελώρια και Θεία.

Αυτή η αγάπη, θα σε γεμίσει ευτυχία, ειρήνη και πληρότητα.

Στην συνέχεια θα ακολουθήσει η Θεία αγάπη. (βλ. Ραμακρίσνα και Νικόδημο Αγειορίτη).

Στην περίπτωση αυτή ο άνθρωπος γίνεται λάτρης του Θεού. Ζει και υπάρχει μόνο για να υπηρετεί τον Κύριο. Έτσι, σιγά-σιγά απελευθερώνεται, πνευματοποιείται και ενώνεται με το Θεό οριστικά...

Η αληθινή, ανιδιοτελής, θεία αγάπη, καίει το παλιό Κάρμα γιατί είναι πνευματοδύναμη που, όταν κυριαρχήσει τον άνθρωπο, τον ανυψώνει στην Αθανασία.

Γ) Το μονοπάτι της γνώσης: Εδώ εννοούμε τη μύηση του ανθρώπου στον Εσωτερισμό, με τη βοήθεια της Εσωτερικής Γνώσης, που δίδεται από ένα Δάσκαλο. Η Γνώση βοηθά τον άνθρωπο να κάνει τη διάκριση μεταξύ του Θνητού, του προσωρινού, του αιώνιου και του αθάνατου. Έτσι αρνείται την Ύλη και κάθε επιθυμία γι' αυτή, μαραινεται πριν ακόμα εκδηλωθεί (βλ. μεγάλοι αρνητές της ζωής).

Δ) **Το μονοπάτι του Διαλογισμού:** Είναι η μέθοδος, δια της οποίας ο άνθρωπος εκπαιδεύεται στον έλεγχο του νου και αναπτύσσει τεράστια πνευματική- νοητική δύναμη- θέληση. Κατορθώνει να μετουσιώσει κάθε τι το αρνητικό και ατελές, σε πνευματικό και τέλειο, με τελικό στόχο την αντανάκλαση μέσα του της θείας υπόστασης (ψυχής).

Με τον διαλογισμό πνευματοποιείται, επισπεύδοντας την εξέλιξη και απελευθέρωση του. Ο σκοπός του διαλογισμού, είναι η ένωση του θνητού ανθρώπου με το αθάνατο πνεύμα και η συνειδητή επανασύνδεση του με το Θεό και την Θεία Μακαριότητα.

Θεωρείται ένας από τους τελειότερους και ασφαλέστερους δρόμους...

Βιβλιογραφία:

- ΚΑΡΜΑ, ΝΟΜΟΣ ΑΝΤΑΠΟΔΟΤΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ.
ΝΙΚΟΛΑΟΥ Α. ΜΑΡΓΙΩΡΗ

Πληροφορίες για την Σμάρω Κοσμάογλου στην σελίδα 216

Άρθρο 13

Κάρμα: Ο Νόμος της Ηθικής Αιτιότητας

Ασπασία Παπαδομιχελάκη

Ένα από τα αξιώματα της αρχαίας σοφίας είναι ότι υπάρχει ένα Θείο Σχέδιο που κυβερνάται από θεμελιώδεις νόμους οι οποίοι εξακολουθούν να λειτουργούν όσο το σύμπαν είναι σε εκδήλωση. Ένας από αυτούς τους νόμους είναι ο νόμος του Κάρμα. Ονομάζεται επίσης νόμος της Αιτίας και του Αποτελέσματος, της Προσαρμογής, της Αρμονίας και της Ηθικής Αιτιότητας.

Η Ε.Π.Μπλαβάτσκι τον προσδιορίζει ως τον ύψιστο νόμο του Σύμπαντος, την πηγή, την προέλευση και τη βάση όλων των άλλων νόμων. Και λέει ότι «είναι ο αόρατος και άγνωστος νόμος που προσαρμόζει με σοφία, ευφύια και δικαιοσύνη κάθε αποτέλεσμα στην αιτία του». Δηλαδή δεν υπάρχει αποτέλεσμα δίχως αιτία και αιτία δίχως αποτέλεσμα. Ο νόμος αυτός λειτουργεί αιώνια, απaráλλακτα και απαραβίαστα. Είναι αιώνιος και αντιπροσωπεύει την ίδια τη Θεότητα.

Κατά τους Πυθαγόρειους η νομοτέλεια της κοσμικής δικαιοσύνης που διέπει το φυσικό σύμπαν έχει μαθηματική διάρθρωση, εκφράζει δηλαδή άκαμπτη μαθηματική αναλογία. Και αυτή η μαθηματική ακαμψία αποκαλύπτει την ουσία και την έννοια της Δικαιοσύνης. Δίκαιο, κατά τον κοινωνικό νομοθέτη, είναι εκείνο που ρυθμίζει την κοινωνική ζωή κατά τρόπο «ετερόνομο», «επιτακτικό» και «εξαναγκαστικό».

Κατά τον Θείο Νομοθέτη, Δικαιοσύνη είναι η ισορροπία ανάμεσα στην αιτία και το αποτέλεσμα της. Αυτό είναι Αρμονία και υπάρχει

όσο η Θεότητα βρίσκεται στον Υποκειμενισμό της ή όσο δεσπάζει η ομοιογένεια.

Όταν η Θεότητα εξέρχεται στη διαδικασία της ετερογένειας ή του γίγνεσθαι, τότε επέρχεται δυσαρμονία και ανισορροπία. Ανάμεσα στους δύο πόλους ομοιογένεια-ετερογένεια, πνεύμα και ύλη, καλό-κακό, υπάρχει ένας τρίτος παράγοντας ανάμεσα στις αντιθέσεις για να τις ενώνει. Αυτός ο τρίτος παράγοντας είναι ο ΝΟΜΟΣ και μάλιστα ο Νόμος του Κάρμα. Ο Νόμος είναι στο τρίπτυχο της Ύπαρξης και λειτουργεί ως μεσάζοντας που επιβάλλει και επιτηρεί την αρμονία στη διεκπεραίωση του Θείου Σχεδίου. (Καλό-Κακό-Δικαιοσύνη)

Η Παγκόσμια Συνειδητότητα από την οποία πηγάζουν οι ψυχές είναι δικαιοσύνη, συμπόνια, ενότητα και συλλογικότητα. Κάθε δράση αντίθετη προς αυτές τις αρχές που είναι εγωστρεφής, χωριστική, και άδικη φέρνει δυσαρμονία και ανισορροπία. Ο νόμος του Κάρμα ή της Αρμονίας επεμβαίνει σε όλα τα επίπεδα της συνειδητότητας ώστε να εξισορροπεί δια του αποτελέσματος την κάθε δράση. Το κάρμα είναι το αποτέλεσμα της ηθικής ή όχι σκέψης και πράξης. Γιατί η εφαρμογή των θείων ποιότητων στον κόσμο μας – που αυτό τελικά είναι η πραγματοποίηση της Θείας Σκέψης - είναι αυτό που φθάνει σε μας ως ηθική. Και ηθική σημαίνει «δράση για το σύνολο» και όχι για το «προσωπικό εγώ».

Το Κάρμα μας τιμωρεί για σφάλματα, αλλά και μας καθοδηγεί για το καλό μας στα ανώτερα ύψη τελειότητας, μέσα από την πειθαρχία, την ανάπαυση και ανταμοιβή. Είναι ένας νόμος τόσο περιεκτικός στη δράση του που αγκαλιάζει ταυτόχρονα και τη φυσική και την ηθική μας ύπαρξη.

Κάρμα και Κύκλοι

Οι Δυτικοί δεν είναι εξοικειωμένοι με τη λέξη «Κάρμα». Είναι η ονομασία που υιοθετήθηκε από τους Θεόσοφους του 19^{ου} αι. για έναν από τους πιο σημαντικούς νόμους της φύσης. Αένας ως προς τη λειτουργία του, ισχύει στους πλανήτες, στα συστήματα των πλανητών, στις φυλές, στα έθνη, στις οικογένειες και τα άτομα. Είναι η δίδυμη δοξασιά της μετενάρκωσης ή του νόμου των Κύκλων.

Ο Κύκλος είναι η Κινητήρια Δύναμη η οποία υποχρεώνει κάθε εκδηλωμένο να κινηθεί, να λειτουργήσει και να πραγματοποιήσει τον

εξαρχής καθορισμένο κυκλικό τρόπο. Τόσο απόλυτα συνυφασμένοι είναι αυτοί οι δύο νόμοι, ώστε είναι σχεδόν αδύνατο να ξετασθεί ο ένας χωριστά από τον άλλο.

«Μόνο η γνώση των συνεχών επαναγεννήσεων της μίας και ίδιας ατομικότητας, σε όλη τη διάρκεια κύκλου της ζωής και η διαβεβαίωση ότι οι ίδιες Μονάδες... πρέπει να περάσουν μέσα από τον Κύκλο της Ανάγκης, αμειβόμενες ή τιμωρούμενες με μια επαναγέννηση για τις ταλαιπωρίες που υπέμειναν ή για τα εγκλήματα που διέπραξαν στην προηγούμενη ζωή μπορεί να εξηγήσει το μυστηριώδες πρόβλημα του Καλού και του Κακού και να συμβιβάσει τον άνθρωπο με τη φοβερή αδικία της ζωής.»¹

«Η γνώση του Κάρμα μπορεί να μας εξηγήσει το μυστήριο πρόβλημα των αντιθέσεων και να συμπιλιώσει τον άνθρωπο με τη φοβερή και προφανή αδικία στη ζωή. Τίποτε άλλο εκτός από μια τέτοια βεβαιότητα δεν μπορεί να ηρεμήσει την επαναστατημένη αίσθηση δικαιοσύνης που νιώθουμε. Γιατί, όταν κάποιος που δεν είναι εξοικειωμένος με την ευγενή διδασκαλία κοιτάξει γύρω του και παρατηρήσει τις ανισότητες γέννησης και τύχης, διάνοιας και ικανοτήτων, όταν κανείς παρατηρήσει ότι τιμώνται μωροί και άσωτοι άνθρωποι, στους οποίους η τύχη έχει επισωρεύσει την εύνοιά της μόνο και μόνο λόγω μιας προνομιακής γέννησης, ενώ ο εγγύτερος πλησίον τους, παρά τις διανοητικές και ευγενείς αρετές του - καθόλα πολύ πιο αξιέπαινες - χάνεται μέσα στην ένδεια και στην έλλειψη συμπάθειας. Όταν κάποιος βλέπει όλα αυτά και πρέπει να αδιαφορήσει, ανήμπορος να ανακουφίσει τους αναξιοπαθούντες, ενώ τα αυτιά του ηχούν και η καρδιά του πονάει από τις κραυγές του πόνου ολόγυρά του - μόνον αυτή η ευλογημένη γνώση του Κάρμα τον συγκρατεί από το να αναθεματίζει τη ζωή και τους ανθρώπους καθώς και τον υποτιθέμενο Δημιουργό τους.»²

Κανένα σημείο ή ύπαρξη στο σύμπαν δεν εξαιρείται από τη λειτουργία του Κάρμα, αλλά όλα και όλοι βρίσκονται υπό την επιρροή του. Είναι ο νόμος της ηθικής αιτιότητας, της δικαιοσύνης, της ανταμοιβής και της τιμωρίας. Η αιτία για τη γέννηση και επαναγέννηση, αλλά επίσης και το μέσο για απόδραση από την ενσάρκωση. Η Θεοσοφία βλέπει το Σύμπαν σαν ευφύες σύνολο, επομένως κάθε κίνηση στο Σύμπαν είναι μια δράση αυτού του συνόλου που οδηγεί σε αποτελέσματα, τα οποία με τη σειρά τους γίνονται αιτίες για περαιτέρω αποτελέσματα. Βλέποντάς το με τέτοια ευρύτητα, οι αρχαίοι Ινδοί έλεγαν ότι κάθε

ύπαρξη μέχρι το Βράχμα βρισκόταν υπό την εξουσία του νόμου του Κάρμα.

Ο νόμος του Κάρμα ή της Δικαιοσύνης, είναι αυτός που θέτει τα όρια στην ανθρώπινη μονάδα, όρια που αποτελούν τον περιορισμό της δράσης της ως προς την εξάπλωση του ανήθικου και εγωιστικού στοιχείου της. Η υπακοή στον Παγκόσμιο Νόμο της Δικαιοσύνης και η εφαρμογή του αντανακλά και καλλιεργεί σε κάθε Μονάδα στο σύμπαν, αυτό που λέμε ήθος.

Για τούτο το Κάρμα είναι άμεσα συνδεδεμένο με τις σκέψεις και τις πράξεις του ανθρώπου. Είναι ο νόμος της αρμονίας που αλάνθαστα επαναφέρει σε ισορροπία κάθε διαταραχή.

Ο άνθρωπος, που δεν βλέπει πουθενά καταφύγιο ή ελπίδα, επικαλείται μεγαλόφωνα έναν Θεό που δεν απαντά και τότε φθονεί τον άλλον. Η απάντηση που του δίνεται είναι ότι αυτό «είναι θέλημα Θεού» και η δική του ερώτηση είναι το «γιατί βασανίζομαι έτσι;» Συνηθίζουμε να θεωρούμε τον Θεό απρόσιτο και νομίζουμε πως η αυθαίρετη βούλησή του προκαλεί τη δική μας δυστυχία.

Η αλήθεια είναι ότι κάθε άνθρωπος δημιουργεί και διαμορφώνει το δικό του πεπρωμένο, ότι είναι ο μόνος που κινεί τις αιτίες για τη δική του ευτυχία και δυστυχία. Σε μια ζωή σπέρνει και στην επόμενη θερίζει. Κατ'αυτόν τον τρόπο, ο νόμος του Κάρμα τον κατευθύνει στο διηνεκές.

Είναι... «Ο Υπέρτατος Νόμος του Σύμπαντος, η πηγή, η αρχή όλων των άλλων Νόμων που υπάρχουν σε ολόκληρη τη Φύση. Κάρμα είναι ο αλάθητος Νόμος, που προσαρμόζει το αποτέλεσμα στην αιτία, στο φυσικό, νοητικό και πνευματικό πεδίο του Είναι. Δεν υπάρχει αιτία, από την πιο μεγάλη ως την πιο μικρή, από την αναταραχή των κόσμων μέχρι την απλή κίνηση του χεριού μας, που να μένει χωρίς το αποτέλεσμα της. Και επειδή το όμοιο παράγει το όμοιο, το Κάρμα είναι ο αόρατος και άγνωστος Νόμος, που προσαρμόζει με σοφία, νοημοσύνη και δικαιοσύνη κάθε αποτέλεσμα στην αιτία του, επιστρέφοντάς την σ' εκείνον που τη δημιούργησε. Αν και ο ίδιος είναι άγνωστος, γίνεται αντιληπτή η δράση του.»³

Το Κάρμα είναι ένας ευεργετικός νόμος, απόλυτα ευσπλαχνικός, αδυσώπητα ακριβοδίκαιος, γιατί το αληθινό έλεος δεν είναι εύνοια αλλά αμερόληπτη δικαιοσύνη.

«... δεν είναι το Κάρμα που ανταμείβει ή τιμωρεί, αλλά εμείς που ανταμείβουμε ή τιμωρούμε τον εαυτό μας ανάλογα με το αν συνεργαζόμαστε με τη φύση, μέσα από τη φύση και παράλληλα με αυτήν, υπακούοντας στους νόμους από τους οποίους εξαρτάται η Αρμονία ή καταστρατηγώντας τους.»⁴

Ας δώσουμε το παράδειγμα της κίνησης μέσα σε μια λίμνη. Όταν μια πέτρα πέφτει στο νερό, δημιουργεί κύματα. Τα κύματα ταλαντώνονται μέχρις ότου τελικά, λόγω του φαινομένου που οι φυσικοί ονομάζουν νόμο της διάχυσης της ενέργειας, ηρεμούν και το νερό επανέρχεται στην πρότερη κατάσταση. Παρομοίως, κάθε δράση σε κάθε πεδίο, παράγει διαταραχή στην ισόρροπη αρμονία του Σύμπαντος και οι δονήσεις που προκαλούνται κατ' αυτόν τον τρόπο, θα εξακολουθήσουν, εάν η περιοχή είναι περιορισμένη, μέχρις ότου αποκατασταθεί ισορροπία.

Εφόσον, όμως, κάθε τέτοια διαταραχή αρχίζει από κάποιο συγκεκριμένο σημείο, είναι σαφές ότι η ισορροπία και η αρμονία μπορούν να αποκατασταθούν μόνο με την εκ νέου σύγκλιση στο ίδιο ακριβώς σημείο όλων των δυνάμεων από όπου είχαν τεθεί σε κίνηση. Εδώ, λοιπόν, αποδεικνύεται πώς οι συνέπειες των πράξεων ενός ανθρώπου, των σκέψεων του κ.λ.π. πρέπει να αντιδρούν όλες σε αυτόν με την ίδια δύναμη που προκάλεσε τη δράση τους.⁵

Γιατί τον ονομάζουμε Νόμο Ηθικής Αιτιότητας

«Το Κάρμα είναι μια λέξη με πολλά νοήματα και έχει έναν ειδικό όρο σχεδόν για καθεμιά από τις όψεις της. Σαν συνώνυμο του αμαρτήματος σημαίνει την εκτέλεση μιας πράξης για την επίτευξη ενός σκοπού κοσμικής και επομένως εγωιστικής επιθυμίας, η οποία δεν μπορεί παρά να είναι επιβλαβής για κάποιον άλλο. Το Κάρμα είναι η δράση, η Αιτία και το Κάρμα πάλι είναι «ο νόμος της ηθικής αιτιότητας», το αποτέλεσμα μιας πράξης που δημιουργήθηκε εγωιστικά, ενώ αντίθετα ο μεγάλος νόμος της αρμονίας βασίζεται στον αλτροισμό.»⁶

Ο κόσμος όπως και ο άνθρωπος υπάρχουν διαμέσου τριών καταστάσεων συνειδητότητας: πνευματική, νοητική και φυσική ή πνεύμα, νους και σώμα. Από τις τρεις καταστάσεις, η ανώτερη η πνευματική αν και απ'αυτήν μοιράζεται η ζωή, δεν υπόκειται στον νόμο του κάρμα. Τούτο συμβαίνει γιατί είναι έξω από τη δράση, είναι στην παρατήρηση της δράσης.

Το νοητικό και φυσικό τμήμα της ζωής είναι αυτό που υπόκειται στο Κάρμα, επειδή αυτό δρα. Κάθε δράση που γίνεται για την ικανοποίηση του προσωπικού Εγώ φέρνει αποτελέσματα τα οποία για να εξουδετερωθούν θα πρέπει να γίνουν δράσεις από το ίδιο το Εγώ που τα προκάλεσε, τέτοιες ώστε να φέρουν τον ρυθμό σε τέλεια ισορροπία και αρμονία. Οι εξισορροπητικές δράσεις θα πρέπει λειτουργούν κατά της χωριστικότητας και υπέρ των άλλων. Αυτό που κρατά την ισορροπία ανάμεσα στο ένα και τα πολλά, ανάμεσα στο ατομικό και το συλλογικό, είναι, εκτός από δικαιοσύνη και κάρμα, «ήθος» και είναι αυτό που βαστάζει την ισορροπία και την αρμονία στον φυσικό μας κόσμο.

«... το μόνο αντίδοτο για τα κακά της ζωής είναι ενότητα και αρμονία: μια Αδελφότητα ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ και αλτρουϊσμός όχι απλώς κατ'όνομα. Η συγκράτηση μιας και μόνο κακής αιτίας, θα συγκρατήσει όχι μόνο ένα, αλλά μια ποικιλία άσχημων αποτελεσμάτων.»⁷

«... Υποστηρίζουμε ακόμη ότι όλες οι οδύνες και όλα τα βάσανα είναι αποτελέσματα έλλειψης αρμονίας και ότι η μόνη και φοβερή αιτία της διαταραχής της αρμονίας είναι ο εγωισμός, σε οποιαδήποτε μορφή και αν παρουσιάζεται.»⁸

Δεν θα ήταν 'ανεξιχνίαστοι οι οδοί' του Κάρμα για τους ανθρώπους, αν εργάζονταν αρμονικά ενωμένοι μεταξύ τους, αντί να προτιμούν τη σύγκρουση και την πάλη.... στα αλήθεια δεν υπάρχει μέσα στη ζωή μας ούτε ένα ατύχημα, ούτε μια δύστυχη μέρα, ούτε μια θλίψη, που η αφορμή της να μη βρίσκεται στις δικές μας πράξεις αυτής ή κάποιας προηγούμενης ζωής.»⁹

Από τη φύση του λοιπόν ο νόμος αυτός είναι ισορροπία, αρμονία, δικαιοσύνη, ηθική για τούτο λέγεται και νόμος της Ηθικής Αιτιότητας.

Ήθος και Ηθική

Ο φιλόσοφος που προσπαθεί να ερμηνεύσει την έννοια του όρου «ήθος» ερευνά τις αρχές της φιλοσοφίας, ενώ ο ηθικολόγος είναι αυτός που ερμηνεύει την ανθρώπινη συμπεριφορά με έναν κατηγορηματικό τρόπο επηρεασμένο από τις δικές του προθέσεις. Κατά την εγκυκλοπαίδεια Webster, το «ήθος» αφορά στο κίνητρο και τον χαρακτήρα. Η «ηθική» είναι πιο περιορισμένος όρος γιατί δίνει έμφαση στον τρόπο, στο έθιμο και στη συνήθεια.

Ο Σωκράτης, ένας πραγματικά ηθικός άνθρωπος και δάσκαλος της ηθικής, θεωρήθηκε από την κοινωνία του «ανήθικος». Ο Σωκράτης συνήθιζε να λέει ότι ο άνθρωπος δεν ήταν εκούσια κακός και ότι το κακό είναι αποτέλεσμα της άγνοιας. Το ίδιο ακριβώς καταγράφει ο Πατάντζαλι στα Σούτρας του, όταν λέει ότι η χωριστικότητα είναι επακόλουθο της άγνοιας. Αυτό φέρνει την έλξη για ό,τι ευχαριστεί το προσωπικό εγώ και την άπωση απ'ό,τι το δυσαρεστεί. Όλα μαζί καταλήγουν στον φόβο του θανάτου, που αιτία του έχει την προσκόλληση στο ψεύτικο, το πεπερασμένο και το προσωρινό.

Στο άρθρο της «*Τί είναι Αλήθεια*», η Ε.Π.Μπλαβάτσκι αναφέρει τα εξής:

« Η ιδιοτέλεια είναι ιδιαίτερα συντηρητική και δεν θέλει να την ενοχλούν.» Και προσθέτει ότι «*η ΙΔΙΟΤΕΛΕΙΑ που είναι το πρωτογεννημένο της Άγνοιας,... χωρίζει και απομακρύνει το δημιουργημένο από την Παγκόσμια Ψυχή και έτσι η ιδιοτέλεια είναι ο αξεπέραστος τοίχος ανάμεσα στον προσωπικό εαυτό και την Αλήθεια. Είναι η παραγωγική αρχή όλων των ανθρωπίνων ελαττωμάτων. Είναι το ψέμα που γεννιέται από την ανάγκη για απόκρυψη της πραγματικότητας και ακολουθεί η υποκρισία που είναι η μάσκα του ψέμματος. Είναι ο μύκητας που μεγαλώνει και δυναμώνει σε κάθε ανθρώπινη καρδιά καταπίνοντας όλα τα όμορφα αισθήματα. Η ιδιοτέλεια καταστρέφει κάθε ευγενικό κίνητρο μέσα μας και είναι η μόνη θεότητα που δεν φοβάται την απουσία της πίστης ή τη λιποταξία των οπαδών της. Σαν αποτέλεσμα ζούμε και υπάρχουμε μέσα σ'αυτόν τον θεό του σκότους.... που ονομάζεται «καθωσπρεπισμός.»*

Αλήθεια, πότε ένας άνθρωπος είναι ανήθικος; Όταν εκλογικεύει με τον δικό του τρόπο το αρχέτυπο της δικαιοσύνης, δηλαδή του ήθους.

Κάρμα: Ο Νόμος Της Ηθικής Αιτιότητας

Αυτό διαφαίνεται στη συμπεριφορά του καθώς κρίνει και απορρίπτει δίχως κανένα σεβασμό τις ιδέες και τα ιδανικά των άλλων, επειδή είναι διαφορετικά από τα δικά του.

Η προσωπική ηθική, δηλαδή ο κομφορμισμός, είναι το κακέκτυπο που παρουσιάζεται όταν και όσο το άτομο απέχει από την Αλήθεια. Και είναι αυτό η αιτία των συμφορών ανάμεσα στις προσωπικότητες, στους λαούς, στα έθνη και τις φυλές.

Αυτό το χάσμα ανάμεσα στο Ήθος και την ηθικολογία καλύπτεται από την εξέλιξη η οποία προοδευτικά μέσω του κάρμα και της μύησης διαλύει τις πλάνες και αναδεικνύει τον πνευματικό στόχο και την πραγματάωσή του. Ελακόλουθο της ηθικής συμπεριφοράς είναι μια ζωή στη γη χαρούμενη, ήρεμη, δίχως τύψεις και με προοπτικές «ευτυχίας». Ευτυχία είναι η καλή τύχη, δηλαδή το αποτέλεσμα των ηθικών μας δράσεων που μας δίνει την καλή επαναγέννηση και την αρμονία στη ζωή μας.

Αποκατάσταση της Αρμονίας

Η Αρμονία είναι η κατάσταση μέσα στην οποία υπάρχει το Θείο Ιδεατό, και η πραγματάωσή του στην αντικειμενικότητα αποτελεί τον στόχο της εξελισσόμενης ζωής. Αν ο άνθρωπος καταστρέφει την αρμονία στο σύμπαν καθώς και στον εαυτό του, θα πρέπει ο ίδιος να την αναπροσαρμόσει στην αρχική της θέση. Ο νόμος του Κάρμα ούτε τιμωρεί ούτε ανταμείβει. Μόνον εμείς ανταμείβουμε ή τιμωρούμε τους εαυτούς μας ανάλογα με το πόσο λειτουργούμε σε συμφωνία με τον νόμο ή όχι. Ο νόμος απλά προσαρμόζει τα αποτελέσματα προς τις αιτίες που προκλήθηκαν από τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος επομένως θα πρέπει να κατανοήσει ότι ζει σε ένα σύμπαν που κυβερνάται από καθορισμένους νόμους και όταν τους παραβιάζει υπόκειται σε πόνο και οδύνη.

«Όσοι πιστεύουν στο Κάρμα, πρέπει να πιστεύουν στο πεπρωμένο που κάθε άνθρωπος από τη γέννησή του μέχρι τον θάνατο υφαίνει γύρω του, νήμα προς νήμα, όπως η αράχνη υφαίνει τον ιστό της. Το πεπρωμένο αυτό διευθύνει η ουράνια φωνή του αόρατου πρωτότυπου που βρίσκεται έξω από μας, ή από τον εσωτερικό μας αστρικό άνθρωπο. Αυτός είναι στενότερα συνδεδεμένος μαζί μας, και πολύ συχνά

γίνεται ο κακός δαίμονας της ενσάρκωμένης οντότητας που ονομάζεται άνθρωπος. Και οι δύο οδηγούν τον εξωτερικό άνθρωπο, ένας όμως πρέπει να επικρατήσει. Από την αρχή της αόρατης αυτής πάλης προβάλλει ο αυστηρός και αδυσώπητος νόμος της ισορροπίας και παρακολουθεί πιστά όλες τις μεταπτώσεις του αγώνα. Όταν και το τελευταίο νήμα υφανθεί, ο άνθρωπος βρίσκεται τυλιγμένος μέσα στο δίχτυ που ο ίδιος έφτιαξε, υποταγμένος απόλυτα στο πεπρωμένο που ο ίδιος ετοίμασε.»¹⁰

Η αδιάκοπη παρουσία ανάμεσά μας κάθε στοιχείου ανταγωνισμού και αντίθεσης είναι η αιτία της διαίρεσης της ανθρωπότητας σε φυλές, έθνη, φυλά, κοινωνίες και άτομα, σε Κάιν και Άβελ, λύκους και πρόβατα.

«Στην πραγματικότητα, όμως, δεν υπάρχει ατύχημα στη ζωή μας, κακιά μέρα ή ατυχία που δεν θα μπορούσε να αναχθεί στις δικές μας πράξεις σε αυτή ή σε κάποια άλλη ζωή.»¹¹

Πολλοί πιστεύουν ότι το προσωπικό κάρμα μπορεί να απαλειφθεί παρακαλώντας και εκλιπαρώντας τον προσωπικό θεό ή τη Δύναμη που επικαλούμαστε. Οι Θεόσοφοι πιστεύουν στην αυστηρή και αμερόληπτη δικαιοσύνη.

Θεωρούν ότι η άγνωστη Παγκόσμια Θεότητα, που αντιπροσωπεύεται από το Κάρμα, είναι μια Δύναμη που δεν μπορεί να κάνει λάθη και, γι' αυτό, δεν μπορεί να νιώθει ούτε οργή ούτε ελεημοσύνη, μόνο απόλυτη Δικαιοσύνη, που αφήνει κάθε αιτία, μικρή ή μεγάλη, να εξελισσεται στις αναπόφευκτες συνέπειές της. Η ρήση του Ιησού «*Με οποιόν μέτρον μετρείτε θέλει αντιμετωρηθή εις εσάς*» (Ματθ. Υΐ,2) ούτε εκφράζει ούτε υπαινίσσεται οποιαδήποτε ελπίδα για μελλοντικό έλεος ή σωτηρία δια μέσου αντιπροσώπου.

Ο Νόμος διευθετεί τα πράγματα καθώς η Κρίση βασιζεται και στο Έλεος και στη Δικαιοσύνη, που είναι οι δύο πόλοι του Κάρμα. Αυτός είναι ο αλάνθαστος Ρυθμιστής που επηρεάζει σε κάθε ενσάρκωση την ποιότητα της ατομικής ζωής, που καθορίζεται από το σύνολο του καλού και του κακού κατά τις προηγούμενες ενσάρκώσεις.

Κατά τον Βουδισμό, το Κάρμα είναι εκείνος ο ηθικός πυρήνας (κάθε Κάρμα: Ο Νόμος Της Ηθικής Αιτιότητας

όντος) που μόνος αυτός επιβιώνει του θανάτου και συνεχίζει να μεταναστεύει ή να επανενσαρκώνεται, κι αυτό σημαίνει απλώς ότι δεν απομένει τίποτα μετά από κάθε προσωπικότητα, παρά μόνο οι αιτίες που προκλήθηκαν από αυτή. Αιτίες που δεν πεθαίνουν ποτέ, δηλαδή που δεν μπορούν να εξαλειφθούν από το Σύμπαν έως ότου αντικατασταθούν από τα εύλογα αποτελέσματά τους και, θα λέγαμε, έως ότου σβηστούν από αυτά.

Τέτοιες αιτίες – αν δεν αντισταθμιστούν με τα κατάλληλα αποτελέσματα κατά τη διάρκεια της ζωής του προσώπου που τις προκάλεσε – θα ακολουθήσουν το επαναγεννημένο Εγώ και θα το φτάσουν στην επόμενη ενσάρκωση έως ότου αποκατασταθεί πλήρως μια αρμονία ανάμεσα στις αιτίες και τα αποτελέσματα. Φυσικά, καμία «προσωπικότητα» - ένα απλό συνονθύλευμα από υλικά άτομα και από ενστικτώδη και νοητικά χαρακτηριστικά – δεν μπορεί να συνεχίσει, ως τέτοια, στον κόσμο του καθαρού Πνεύματος.

Μόνο αυτό που είναι αθάνατο στην ίδια του τη φύση και θείο στην ουσία του, δηλαδή το πνευματικό Εγώ, μπορεί να υπάρξει για πάντα. Και εφόσον το πνευματικό Εγώ είναι αυτό που επιλέγει την προσωπικότητα που θα εφοδιάσει, μετά από κάθε Ντεβαχάν, και που λαμβάνει μέσω αυτών των προσωπικοτήτων τα αποτελέσματα που παράχθηκαν από τα Καρμικά αίτια, είναι, κατά συνέπεια, το πνευματικό Εγώ, εκείνος ο «εαυτός», που αποτελεί τον «ηθικό πυρήνα» που αναφέρθηκε και το ενσαρκούμενο Κάρμα, «το μόνο που επιβιώνει του θανάτου».

Το Κάρμα είναι τριών ειδών:

Πρώτον - - εκείνο που δεν έχει αρχίσει να παράγει αποτέλεσμα στη ζωή μας εξ αιτίας της επίδρασης πάνω μας μερικών άλλων καρμικών αιτιών. Αυτό συμβαίνει εξαιτίας ενός νόμου που είναι πασίγνωστος στους φυσικούς, κατά τον οποίον δύο αντίθετες δυνάμεις αλληλοεξουδετερώνονται και μία δύναμη μπορεί να είναι αρκετά ισχυρή ώστε να αποτρέψει προσωρινά την επενέργεια μιας άλλης. Αυτός ο νόμος λειτουργεί στα αόρατα νοητικά και καρμικά πεδία ή σφαίρες ύπαρξης ακριβώς όπως και στα υλικά πεδία. Η δύναμη ενός ορισμένου συνόλου σωματικών, νοητικών και ψυχικών ιδιοτήτων με τις τάσεις τους μπορεί να εμποδίσει απόλυτα τη λειτουργία σε μας αιτιών με τις οποίες

συνδεόμαστε, επειδή ολόκληρη η φύση κάθε ανθρώπου χρησιμοποιείται για την πραγμάτωση αυτού του νόμου. Ως εκ τούτου, οι αδύναμοι και μετρίων ικανοτήτων παρέχουν αδύνατη εστίαση για το κάρμα και σε αυτούς το γενικό αποτέλεσμα μιας ολόκληρης ζωής είναι περιορισμένο, μολονότι οι ίδιοι μπορεί να το αισθάνονται πολύ βαρύ. Ο άνθρωπος, όμως, εκείνος που έχει ανοιχτό και ερευνητικό χαρακτήρα και πολλή δύναμη θα αισθανθεί τη λειτουργία μιας μεγαλύτερης ποσότητας Κάρμα από τον αδύναμο.

Δεύτερον - - εκείνο το Κάρμα που τώρα δημιουργούμε ή αποθηκεύουμε με τις σκέψεις και τις πράξεις μας και το οποίο θα λειτουργήσει στο μέλλον όταν το κατάλληλο σώμα, νους και περιβάλλον επιλεγούν σε κάποια άλλη ζωή ή όποτε το αντίξοο Κάρμα απομακρυνθεί.

Σε αυτό υπάγονται εκείνες οι περιπτώσεις όπου οι άνθρωποι βιώνουν ξαφνική αλλαγή της τύχης ή αλλαγή προς το καλύτερο είτε στις συνθήκες της ζωής τους είτε στον χαρακτήρα. Αυτό έχει σημαντικό αντίκτυπο στην παρούσα συμπεριφορά μας. Ενώ το παλαιό κάρμα πρέπει να εξαντληθεί και δεν μπορεί να σταματήσει, είναι σοφό ο άνθρωπος να σκέφτεται και να ενεργεί τώρα έτσι κάτω από τις παρούσες περιστάσεις, όποιες κι αν είναι, ώστε να μην προκαλέσει καμία κακή ή βλαβερή αιτία για την επόμενη επαναγέννηση ή για τα επόμενα χρόνια αυτής της ζωής. Δεν χρειάζεται να επαναστατεί, γιατί ο νόμος λειτουργεί αδιάκοπα είτε κλαίμε είτε χαιρόμαστε.

Τρίτον—εκείνο το Κάρμα που έχει αρχίσει να παράγει αποτελέσματα. Πρόκειται για την τρέχουσα λειτουργία πάνω μας στην τωρινή ζωή των αιτιών που δημιουργήθηκαν με άλλα Εγώ σε προηγούμενες ζωές. Βρίσκεται δε σε δράση γιατί, όντας προσαρμοσμένο στο οικογενειακό γένος, στο ατομικό σώμα, στο αστρικό σώμα και στις φυλετικές τάσεις της παρούσας ενσάρκωσης, εκτίθεται απλώς, ενώ άλλο Κάρμα, που δεν έχει ακόμα διοχετευτεί, περιμένει την κανονική του σειρά.

Αυτές οι τρεις τάξεις του Κάρμα διέπουν τους ανθρώπους και τον κόσμο κατά τις περιόδους εξέλιξης. Κάθε αποτέλεσμα απορρέει από μια προηγούμενη αιτία και, καθώς όλα τα όντα συνεχώς ξαναγεννιούνται βιώνουν αδιάκοπα τα αποτελέσματα των σκέψεων και πρά-

ξιών τους (που είναι κι αυτές αιτίες) μιας προηγούμενης ενσάρκωσης. Κι έτσι καθέννας απαντάει, όπως λέει ο Απόστολος Ματθαίος, για κάθε λέξη και σκέψη. Κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει είτε με την προσευχή είτε με την εύνοια είτε με τη δύναμη είτε με κάποιον άλλο μεσάζοντα. Η αληθινή μετάνοια μπορεί να απαλύνει τις συνέπειες και στην περίπτωση αυτή μέγιστο ρόλο παίζει η θέληση του ατόμου να αλλάξει σταθερά και ριζικά τις κακές του τάσεις και συνήθειες.

Αλλαγές μπορεί να γίνουν στην ύπαρξη στη διάρκεια μιας ζωής, και έτσι να δημιουργηθεί μια άλλη κατάσταση κάρμα και αυτό μπορεί να συμβεί με δύο τρόπους:

α) μέσω της δύναμης της σκέψης και της δύναμης της υπόσχεσης και
β) μέσω φυσικής αλλαγής οφειλόμενης στην πλήρη εξάλειψη των παλαιών αιτίων.

Οι καρμικές αιτίες ανήκουν στην ψυχο-νοητική φύση του ανθρώπου, στο σώμα του και στις συνθήκες της ζωής του. Η πνευματική φύση μας δεν επηρεάζεται ποτέ από το Κάρμα.

Το Κάρμα και τα Σκάντας

Αφού το Κάρμα δώσει στην ανθρώπινη ψυχή, που απέδρασε από τις αγωνίες της προσωπικής ζωής, μια επαρκή, πάντα, μια εκατονταπλή ανταμοιβή, τότε με τη στρατιά των Σκάντας¹², περιμένει στο κατώφλι του Ντεβαχάν, από όπου ξανά προβάλλει το μετενσαρκούμενο Εγώ για μια νέα ενσάρκωση. Είναι αυτή ακριβώς τη στιγμή που το μελλοντικό πεπρωμένο του Εγώ, που τώρα αναπαύεται, τρέμει στην κλίμακα της Ανταποδοτικής Δικαιοσύνης, καθώς αυτό για άλλη μια φορά βρίσκεται υπό την κυριαρχία του ενεργού Καρμικού νόμου. Σε αυτήν ακριβώς την επαναγέννηση που είναι έτοιμη γι' αυτό, μια επαναγέννηση επιλεγμένη και προετοιμασμένη από αυτόν τον μυστηριώδη, αμείλικτο, εντούτοις, αλάθητο Νόμο ως προς τη δικαιοσύνη και σοφία των προσταγών του, οι αμαρτίες της προηγούμενης ζωής του Εγώ τιμωρούνται. Μόνο που δεν είναι μέσα σε καμία φανταστική κόλαση, αλλά κυριολεκτικά ρίχνεται πάνω σε αυτή τη γη, που είναι το πεδίο των αμαρτιών του, όπου θα πρέπει να εξιλεωθεί για κάθε κακή σκέψη και πράξη. Όπως έσπειρε, έτσι θα θερίσει. Η Μετενσάρκωση θα φέρει ολόγυρά του όλα εκείνα τα άλλα Εγώ που έχουν υποφέρει, άμεσα ή

έμμεσα, εξαιτίας του ή έχουν ευεργετηθεί απ' αυτό. Θα ριχτούν από τη Νέμεση στον δρόμο του καινούριου ανθρώπου, κρύβοντας το πνευματικό ΕΓΩ, πίσω από εκείνη την καλύπτρα που ονομάζεται Αιτιατό ή σώμα των αιτίων.

Πνευματική Ψυχή – Μετενσαρκούμενο Εγώ - Προσωπικότητα

«Ένας Θεός» δεν είναι η παγκόσμια θεότητα, αλλά μόνο ένας σπινθήρας από τον ενιαίο ωκεανό της Θείας Φωτιάς. Ο Θεός εντός μας ή «ο Πατέρας μας εν Κρυπτώ» είναι αυτό που αποκαλούμε «ΑΝΩΤΕΡΟ ΕΑΥΤΟ» ή Άτμα.

Το μετενσαρκούμενο Εγώ μας ήταν ένας Θεός στην προέλευσή του, όπως και όλες οι πρωταρχικές απορροές της Μίας Άγνωστης Αρχής. Από την «έκπτωσή του στην Ύλη», όμως, επειδή πρέπει να ενσαρκώνεται σε όλη τη διάρκεια του κύκλου διαδοχικά, από αρχής μέχρι τέλους, δεν είναι πια ένας ελεύθερος και ευτυχισμένος θεός, αλλά ένας φτωχός προσκυνητής που πορεύεται για να ξανακερδίσει αυτό που έχασε.

Ο Ανώτερος Εαυτός είναι το Άτμα, η αδιαχώριστη ακτίνα του Παγκόσμιου και ΕΝΟΣ ΕΑΥΤΟΥ. Είναι ο Θεός περισσότερο υπεράνω ημών, παρά εντός ημών. Όταν το Άτμα καλύπτεται από το πλέον αραχνούφαντο πέπλο ουσίας, τότε ονομάζεται Πνευματική Ψυχή ή Μπούντι. Όταν η Πνευματική Ψυχή ή το Μπούντι ενώνεται με το Μάνας, τη νοητική αρχή, τότε λέγεται Πνευματικό Εγώ. Το Μπούντι δίχως την αρχή του Μάνας δεν είναι Εγώ, αλλά μόνο το όχημα ή το πέπλο του Άτμα.

Όταν η «Πέμπτη» Αρχή, το Μάνας είναι ανεξάρτητη από το Μπούντι, τότε ονομάζεται Ανώτερο Εγώ. Αυτό είναι το «Μετενσαρκούμενο Εγώ», που επίσης λέγεται «ανθρώπινη ψυχή».

Το Μάνας, έχει το στοιχείο της εγώτητας (εγώ είμαι). Είναι αυτό το Εγώ που επισκιάζει κάθε προσωπικότητα που το Κάρμα αναγκάζει να ενσαρκωθεί. Αυτό το Εγώ είναι υπεύθυνο για όλες τις αμαρτίες που γίνονται από κάθε νέα προσωπικότητα, και είναι το εφήμερο προσωπείο κάτω από το οποίο κρύβεται η αληθινή ατομικότητα σε όλη τη

μακρά σειρά των ενσαρκώσεων. Αυτό είναι ο κρίκος που συνδέει το Πνευματικό Εγώ με την προσωπικότητα. Όταν είναι ενωμένο αξεδιάλυτα με τα δύο πρώτα – άτομα και μπούντι - τότε ονομάζεται Πνευματικό Εγώ.

Ο ατομικός παλμός της ζωής που αρχίζει από το υποκειμενικό πεδίο της φύσης (Νιρβάνα), με την ώθηση του Κάρμα και τη δημιουργική κατεύθυνση του «Τάνχα» (ανικανοποίητη επιθυμία για ύπαρξη) πορεύεται στο αντικειμενικό πεδίο της Φύσης και τέλος ύστερα από πολλές κυκλικές μεταβολές επιστρέφει στο Νιρβάνα. Ο παλμός αυτός έχει δύο όψεις: α) την ατομικότητα η οποία αποτελείται από τα πνευματικά στοιχεία – άτομα, μπούντι, μάνας – κι αυτά ανήκουν στο θάνατο Εγώ, και β) την προσωπικότητα που αποτελείται από τα υλικά εκείνα που παίρνουν μέρος στη σύνθεση των σωμάτων και τα οποία ολόένα μεταβάλλονται. Ό,τι μεταβάλλεται, είναι πρόσκαιρο, πεπερασμένο και υπόκειται στην πλάνη. Αυτό που είναι αιώνιο είναι η πνευματική ψυχομονάδα, η οποία επιστρέφει στον Ωκεανό του Φωτός, στο τέλος του κύκλου της εκδήλωσης.

Το Κατώτερο ή Προσωπικό «Εγώ» είναι ο φυσικός άνθρωπος σε σύμπραξη με τον κατώτερο εαυτό του, δηλαδή τα ζωώδη ένστικτα, πάθη, επιθυμίες κ.λ. π. Ονομάζεται «πλανεμένη προσωπικότητα» και αποτελείται από το κατώτερο Μάνας συνδυασμένο με το κάμα-ρούπα (σώμα της επιθυμίας) και λειτουργεί μέσα από το φυσικό σώμα και την οπτασία του ή «διπλό».¹³

Το στοιχείο που μένει, το «Πράνα» ή Ζωή, στην κυριολεξία σημαίνει την ακτινοβολούσα δύναμη ή ενέργεια του Άτμα στην πιο εξωτερική του εκδήλωση.

Πνεύμα και Ψυχή

Η Ζωή εκδηλώνεται με δύο όψεις: ως Πνεύμα και Ύλη. Αυτές οι δύο όψεις είναι η στόφα από την οποία κατασκευάζεται ο κόσμος. Κατά την εκδήλωση είναι αλληλοεξαρτώμενες και ενωμένες συνθέτουν τη ζωή.

Το Πνεύμα είναι η Μεγάλη Πνοή, η δύναμη και η καθοδηγητική διάνοια στο απέραντο πεδίο της κοσμικής εξέλιξης. Η ύλη αποτελεί τη

βάση όλων των αντικειμενικών πεδίων της Φύσης.

Το Πνεύμα είναι άυλο, άμορφο και είναι το μόνο πραγματικό και αιώνιο τμήμα της ύπαρξής μας. Καθετί στον άνθρωπο εκτός από το πνεύμα του, είναι πρόσκαιρο.

Ψυχή, από το ρήμα ψύχω, σημαίνει την κίνηση και τη διαφοροποίηση. Είναι το αποτέλεσμα της ένωσης του πνεύματος και της ουσίας-ύλης. Είναι το όχημα του πνεύματος. Διαμέσου της ψυχής οι εγγενείς δυνάμεις της Μονάδας του Φωτός (πνεύμα) μεταφέρονται σε όλα τα πεδία της εκδήλωσης.

Έτσι διαμορφώνεται μια καθολική κλίμακα διαφοροποίησης από το πνευματικό προς το φυσικό πεδίο του σύμπαντος και η ψυχή ως το εργαλείο της προοδευτικής έκπτυξης των εγγενών θείων δυνάμεων διερχόμενη τα πεδία, προσαρμόζεται αναγκαστικά στην ύλη τους. Γι'αυτό το βύθισμα της Μονάδας-Ψυχής στο σύμπαν ονομάζεται «Ο Κύκλος της Ανάγκης».

Υπάρχει μια διαρκής πίεση από το πνεύμα μέσα μας στο να αναπτύξει εργαλεία διαμέσου των οποίων να μπορεί να εκδηλώνει τις δυνατότητές του. Τα βασίλεια της Φύσης – ορυκτό, φυτικό, ζωικό, ανθρωπότητα, Νοήμονα Όντα, Θεία Όντα - είναι τα είδη της Ζωής, που δείχνουν την κατά τάξη σταδιακή ανάδυση των ανταποκρινόμενων προσαρμογών. Και η ενεργούσα αρχή είναι πάντοτε «από μέσα προς τα έξω», ενώ το όχημα που χρησιμοποιεί η εγγενής θεία δύναμη για να συνδεθεί με το εκάστοτε πεδίο και είδος ζωής είναι πάντοτε ένας ενδιάμεσος κρίκος που την ονομάζουμε ψυχή.

Στο πνευματικό πεδίο η Ψυχή είναι μια στήλη Φωτός. Το Φως βυθιζόμενο προς τα πεδία πυκνότερης ουσίας-ύλης, ενδύεται πυκνότερα πέπλα κι αυτό οριοθετεί τη θεία Μονάδα ως προς την έκφραση του καθαρού φωτός της. Σε τούτο οφείλονται οι διαφορετικές ονομασίες της ψυχής. Ως προς τον άνθρωπο έχει πνευματική ψυχή, ανθρώπινη ψυχή και ζωώδη ψυχή. Από τις τρεις μόνον η πνευματική είναι αιώνια. Η ύπαρξή μας έχει τη ρίζα της στη θεία Μονάδα, που γίνεται Πνευματική Ψυχή και στη συνέχεια Πνευματικό Εγώ, μετά Μετενσαρκούμενο Εγώ ή ανθρώπινη ψυχή και τελικά προσωπικό Εγώ. Η Πνευματική Ψυχή είναι εκείνο το τμήμα της φύσης που είναι αιώνιο

και παραμένει ως μία αθάνατη ατομικοποιημένη Οντότητα έως το τέλος του μανβαντάρα του ηλιακού μας συστήματος.

Εθνικό και Φυλετικό Κάρμα

Το Κάρμα δεν μπορεί να προσδιοριστεί τόσο αυστηρά στις συνέπειες ώστε να φαίνεται ότι κάθε ατομικό περιβάλλον και οι ιδιαίτερες συνθήκες της ζωής στις οποίες βρίσκεται κάποιος, δεν είναι τίποτε άλλο παρά το ανταποδοτικό Κάρμα που το άτομο προκάλεσε σε μια προηγούμενη ζωή

Το σύνολο του ατομικού Κάρμα γίνεται Κάρμα του έθνους στο οποίο ανήκουν ορισμένα άτομα, και περαιτέρω, το συνολικό άθροισμα του Εθνικού Κάρμα είναι Κάρμα όλου του κόσμου. Οι συμφορές δεν αφορούν αποκλειστικά στο άτομο ή ακόμα και στο έθνος, είναι λίγο-πολύ παγκόσμιες.

Η αλληλεξάρτηση της ανθρωπότητας είναι η αιτία αυτού που ονομάζεται Διανεμητικό Κάρμα, του μοναδικού νόμου που έχει να προτείνει τη λύση στο μεγάλο ζήτημα της συλλογικής δυστυχίας και της απαλλαγής απ' αυτήν. Επιπλέον, είναι απόκρυφος νόμος το ότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να υψωθεί πάνω από τις ατομικές του αδυναμίες, χωρίς να ανυψώσει έστω και λίγο το συνολικό σώμα του οποίου αποτελεί αναπόσπαστο μέρος. Παρόμοια, κανείς δεν μπορεί να αμαρτήσει ούτε και να υλοστεί τις συνέπειες της αμαρτίας μόνος του. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει «χωριστικότητα». Η εγγύτερη προσέγγιση σε αυτή την εγωιστική κατάσταση, που επιτρέπουν οι νόμοι της ζωής, βρίσκεται στην πρόθεση ή στο κίνητρο.¹⁴

Η δυστυχία κάθε έθνους ή φυλής είναι το άμεσο αποτέλεσμα των τάσεων των Εγώ που αποτελούν τη φυλή ή το έθνος. Παρέβησαν τους νόμους της αρμονίας. Αυτό το σύνολο των Εγώ πρέπει να συνεχίσει να ενσαρκώνεται συνέχεια μέσα στους κόλπους του έθνους ή της φυλής έως ότου αντιμετωπίσουν όλοι μαζί μέχρι τέλους τις προκληθείσες αιτίες. Αν και το έθνος μπορεί να εξαφανιστεί για ένα διάστημα ως φυσική ύπαρξη, τα Εγώ που το σχημάτισαν δεν εγκαταλείπουν τον κόσμο, αλλά εμφανίζονται ως δημιουργοί κάποιου νέου έθνους στο οποίο πρέπει να συνεχίσουν το έργο τους και να τιμωρηθούν ή να ανταμειφθούν σύμφωνα με το Κάρμα τους.

Δεν θα μπορούσε το Κάρμα να επαναδιευθετήσει την ισορροπία της δύναμης στην παγκόσμια ζωή και πρόοδο, εκτός εάν είχε μια ευρεία και γενική γραμμή δράσης.

Το δε εθνικό κάρμα θα μπορούσε να ισορροπήσει όταν κάθε άτομο συμβάλλει στο γενικό καλό στο μέτρο των δυνατοτήτων του σε χρήματα, εργασία και εξευγενισμένες σκέψεις.

Εάν οι παρούσες ζωές μας εξαρτώνται από την εξέλιξη συγκεκριμένων αρχών που έχουν αναπτυχθεί από τα σπέρματα που άφησε μια προηγούμενη ύπαρξη, ο νόμος ισχύει πράγματι σε ό,τι αφορά το μέλλον. Κάθε μικρόψυχη και ιδιοτελής πράξη μας φέρνει οπισθοδρόμηση και όχι πρόοδο, ενώ κάθε ευγενής σκέψη και κάθε ανιδιοτελής πράξη είναι ένα σκαλοπάτι προς ανώτερα και ενδοξότερα επίπεδα ύπαρξης.

«Το Κάρμα είναι και ευσπλαχνικό και δίκαιο. Η Χάρη και η Δικαιοσύνη είναι οι δύο πόλοι του μοναδικού Συνόλου. Το έλεος δίχως τη δικαιοσύνη δεν υφίσταται στις λειτουργίες του Κάρμα. Αυτό που ο άνθρωπος ονομάζει «χάρη» και «δικαιοσύνη», προέρχεται από τη δική του κρίση που είναι ατελής, λαθεμένη και ακάθαρτη.»¹⁵

Υβρις και Νέμεσις

Στην αρχαιοελληνική παράδοση το Κάρμα αντιπροσωπευόταν από τις Μοίρες και ήταν οι δυνάμεις που ευθύνονταν για τα καλά και τα κακά της ζωής του θνητού, από τη γέννηση μέχρι τον θάνατό του. Έπαιρναν τη δύναμή τους από τον Δία, ο οποίος για τον λόγο αυτόν καλείται Μοιραγέτης. Στις Μοίρες υπακούουν μέχρι και οι θεοί οι οποίοι έχουν μεν τη δύναμη να την αλλάζουν, μια αλλαγή όμως τέτοια θα διατάρασσε την αρμονία του σύμπαντος κόσμου. Αυτό σημαίνει ότι ακόμα και οι θεοί περιορίζονται από τον νόμο της Δικαιοσύνης.

Η πρώτη Μοίρα, η Κλωθώ (συμβολίζει το παρόν), γνέθει το νήμα της ζωής, η δεύτερη, η Λάχεσις (.. το μέλλον), μοιράζει τους κλήρους, καθορίζει τι θα “λάχει” στον καθένα. Η τρίτη Μοίρα, τέλος, η Άτροπος (το παρελθόν), κόβει χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, όταν έρθει η ώρα, την κλωστή της ζωής των ανθρώπων.

Ελάχιστα γνωρίζουμε για τη Νέμεση, αυτή την αρχαιότατη θεότητα,

που το όνομά της σημαίνει τη θεία δίκη. Είναι αυτή που ανελάμβανε την τιμωρία του θνητού όταν η συμπεριφορά του χαρακτηριζόταν από θράσος, ασέβεια και αλαζονεία, τέτοιας φύσης που υπερέβαινε κάθε όριο τάξης και νόμου.

Ένας αποκρυφιστής ή φιλόσοφος ποτέ δεν μιλάει για Θεία Πρόνοια, αλλά την ταυτίζει με τη Νέμεση-Κάρμα. Διδάσκει πως η δύναμη αυτή φυλάει και προστατεύει τον καλό άνθρωπο σε αυτή τη ζωή, όπως και στις μελλοντικές ζωές και τιμωρεί τον κακό μέχρι την έβδομή του μετενσάρκωση, έως ότου δηλαδή το αποτέλεσμα της διαταραχής αναστασιοποιηθεί τελειωτικά.

Μπορούμε να αλλάξουμε το κάρμα μας;

Ναι, μπορούμε αρκεί να αποφασίσουμε να αλλάξουμε τις σκέψεις, τις επιθυμίες, τις συνήθειες και τις τάσεις μας. Παρατηρώντας τη συμπεριφορά μας και τις συνέπειές της στη διάρκεια της ζωής μας, αν διαθέτουμε και την ελάχιστη διάκριση – που σημαίνει ότι δεν είμαστε απόλυτα βυθισμένοι στην ταραγμένη θάλασσα της εγωπάθειας, της απληστίας, της φιλαυτίας, της αλαζονείας, της υποκρισίας, του δεσποτισμού και της λαγνείας των αισθήσεων – τότε ναι, μπορούμε να το αλλάξουμε. Θα πρέπει όμως να το αποφασίσουμε από το βάθος της καρδιάς μας και να αλλάξουμε πράγματι συμπεριφορά. Τότε επέρχεται μια προοδευτική αλλαγή προς το καλύτερο που μας φέρνει περισσότερο διαύγεια και κατανόηση ως προς τον σκοπό της ζωής, και μας κάνει να αντέχουμε τα καρμικά μας βάρη.

Κατανοώντας την αρχή του Κακού, που είναι τα μικροσυμφέροντα του προσωπικού Εγώ, αναλαμβάνοντας την ευθύνη των επιλογών και των πράξεών μας, μπορούμε να αλλάξουμε τις τάσεις μας και κατά συνέπεια το κάρμα μας. Εξάλλου αυτός είναι ο σκοπός της ύπαρξής μας στη γη. Να μαθαίνουμε μέσω ατομικής εμπειρίας και αυτό-προσπάθειας, να κατανοούμε τους νόμους και τον σκοπό της εξέλιξης και τελικά να αποφασίσουμε την εφαρμογή του παγκόσμιου Νόμου σε όλες τις όψεις της προσωπικότητάς μας. (νους, επιθυμία, ζωή)

Το Κάρμα δεν δημιουργεί ούτε σχεδιάζει τίποτα. Ο άνθρωπος είναι αυτός που σχεδιάζει και δημιουργεί τις αιτίες και ο Καρμικός νόμος προσαρμόζει τις συνέπειες. Η προσαρμογή αυτή δεν είναι πράξη, αλλά παγκόσμια αρμονία, που έχει πάντα την τάση να επανέρχεται

στην αρχική της θέση, σαν το κλαδί του δέντρου που έχοντας λυγίσει πάρα πολύ, ξανατινάζεται στη θέση του με ανάλογη δύναμη. Αν συμβεί να εξαρθρώσει το χέρι που προσπάθησε να το λυγίσει από τη φυσική του θέση, θα λέγαμε ότι έφταιξε το κλαδί;

Το Κάρμα ποτέ δεν συρρικνώνει τη διανοητική και ατομική ελευθερία. Αντιθέτως, η μελέτη του νόμου και ο στοχασμός πάνω του, αποκαλύπτει και ρίχνει φως στην άγνοια και την ημιμάθεια του κόσμου περί αυτού. Η γνώση του Κάρμα είναι η αρχή και το τέλος της Γνώσης του σύμπαντος, του ανθρώπου και του σκοπού της εξέλιξης. Η γνώση και η κατανόηση αυτού του νόμου φέρνει την επίγνωση της ελευθερίας της βούλησης και των συνεπειών της. Δίνει επίσης τη διάκριση και τη σοφία στο άτομο να αντιλαμβάνεται τα όρια της ελευθερίας του, γιατί ό,τι υπάρχει στο σύμπαν είναι περιορισμένο-οριοθετημένο. Και είναι ο Νόμος που επιστρατεύει τον περιορισμό όπου και όταν χρειάζεται. Αυτό λέγεται Ανταπόδοση και διαμέσου αυτής της αναγκαστικής προσαρμογής μας μαθαίνουμε να υπολογίζουμε τα όριά μας και να σεβόμαστε τον Νόμο.

Μπορεί ο Πνευματικός Διδάσκαλος να αλλάξει το κάρμα μας;

Είναι γνωστό ότι η ανθρωπότητά μας υπάρχει κάτω από τον ίσκιο και την προστασία της Ερμητικής Αλύσου των τελειωμένων Όντων που ανήκουν στην πνευματική και νοητική σφαίρα της συμπαντικής ζωής. Κίνητρο της ύπαρξής τους και της δράσης τους είναι η συμπόνια, το έλεος και η ευσπλαχνία τους προς το γένος των ανθρώπων. Η συνεχής παρουσία και βοήθειά τους ως προς τον εξαγνισμό και την εκπαίδευση της γήινης φύσης, καταγράφεται στην προοδευτική εξέλιξη της πλανητικής μας ζωής, η οποία θα ήταν ακόμη στα σπάργανα της νοητικής εξέλιξης, δίχως τη δική τους συμπαράσταση και ανάληψη ευθύνης, έργου και αδιάκοπης θυσίας.

Οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και σέβονται τον ΝΟΜΟ, γιατί αυτός είναι το ΜΕΤΡΟ της εκδηλωμένης ζωής. Το Κάρμα είναι το δίπολο Ελέους και Δικαιοσύνης, για τούτο τον λόγο δεν είναι δυνατό να επέμβουν έτσι ώστε να αλλάξουν αποτελέσματα. Έχουν όμως τη δυνατότητα να αναπροσαρμόσουν το κακό καρμικό αποτέλεσμα μεταφέροντάς το, δίχως να το αποσβέσουν, σε μια άλλη στιγμή και κατάσταση ζωής και συνειδητότητας. Τότε, που το άτομο θα έχει αποδυναμώσει το κακό

του κάρμα μέσω αντιθέτων δράσεων, τέτοιων όπως είναι η ανιδιοτέλεια και θυσία του ατόμου για το ατομικό και το συλλογικό καθήκον. Η αναδιάρθρωση ενός χρέους δεν εξαλείφει το ίδιο το χρέος. Ο νόμος βρίσκεται πάντοτε εκεί για να το προσαρμόσει μέσω αποτελεσμάτων στην αρχική του αρμονία και αυτό το χρέος μπορεί και μεταφέρεται όχι μόνο από ζωή σε ζωή αλλά και από μανβαντάρα σε μανβαντάρα.¹⁶

Και όταν αυτό το χρέος προς την παγκόσμια αρμονία δεν πραγματοποιείται σε διαστήματα καθορισμένα από την παγκόσμια Εξέλιξη, τότε το αθάνατο πνευματικό Εγώ που επί αιώνες εμπύχωνε τη γήινη προσωπικότητα αποσύρεται και η σκιά που απομένει, επιστρέφει στην αποθήκη των στοιχείων της φύσης από την οποία και πάλι θα αναδυθεί στη διάρκεια ενός επόμενου κύκλου για να εισέλθει και πάλι στη διαδικασία της ατομικοποίησης και της εξέλιξης με στόχο την ανάπτυξη και ολοκλήρωση της θείας αυτο-συνειδητότητας.

Όμως και αυτή η δεύτερη ευκαιρία που δίνεται από τον Θείο Νομοθέτη δεν είναι μια πράξη ΕΛΕΟΥΣ προς την ατομική ζωή που δεν κατάφερε να συνειδητοποιήσει και να εφαρμόσει τον αιώνιο Νόμο;

Βιβλιογραφία:

1. Μυστική Δοξασία, II 304, Εκδόσεις Πνευματικός Ήλιος
2 ΜΔ II 304
- 3 Το Κλειδί της Θεοσοφίας, 11.2.1, Θεοσοφικές Εκδόσεις 1959
- 4 ΜΔ I, 643
- 5 Το Κλειδί της Θεοσοφίας, σ. 189, Θεοσοφικές Εκδόσεις 1959
- 6 Μ.Δ. II 303 υπ.
- 7 Μ.Δ. I 644
- 8Κ.Θ., σ.190
- 9Κ.Θ. 8.2.11ή σ.194
- 10 ΜΔ I 639
- 11ΜΔ I 643

- 12 Σκάντας: είναι τα σπέρματα πάνω στα οποία καταγράφονται οι δράσεις του ανθρώπου και μεταφερόμενα από ζωή σε ζωή προσδιορίζουν τα χαρακτηριστικά της νέας προσωπικότητας. Είναι πέντε και είναι τα εξής: α) η μορφή β) η αντίληψη γ) η συνειδητότητα δ) η δράση ε) η γνώση.
- 13 Κ.Θ. σ.167
- 14 Κ.Θ. σ.186
- 15Ου.Τζατζ, Αφορισμοί του Κάρμα
- 16 Μανβαντάρα: όρος σανσκριτικός που αποδίδει την παρουσία του κόσμου ως σύμπαν. Η απουσία του σύμπαντος από τον Χώρο, λέγεται Πραλάγια. Το λέμε επίσης Μέρα και Νύχτα του Μπράχμα.

Πληροφορίες για την Ασπασία Παπαδομιχελάκη στην σελίδα 219

Δεν υπάρχει Λάθος και Σωστό- Ηθική και Λειτουργικότητα

Δήμητρα Μπούρα

“Δεν υπάρχει Λάθος και Σωστό”.

Μια ακόμα από τις πολύ σημαντικές και ‘προκλητικές’ ιδέες που εισάγονται από την σειρά βιβλίων Συζήτηση με τον Θεό του Νηλ Γουόλς. ‘Προκλητική’ γιατί είναι αντίθετη με τα πιστεύω μας που δημιουργούν την εμπειρία μας ,

Η πεποίθηση ότι υπάρχει ένα οικουμενικά αποδεκτό και αντικειμενικό ‘λάθος και σωστό’ για τα πράγματα, ευθύνεται για ένα μεγάλο μέρος των κάθε λογής συγκρούσεων και του πόνου των ανθρώπων.

Το θέμα αρχίζει από τον ορισμό, από το τι εννοούμε όταν λέμε ‘σωστό’, και ‘λάθος’. Η λέξη λάθος έχει μια διττή έννοια και από εκεί αρχίζει το πρόβλημα. Για αιώνες έχει χρησιμοποιηθεί με τουλάχιστον 2 διαφορετικούς τρόπους- για να εννοήσει αυτό που είναι ‘λανθασμένο/ άστοχο’ και αυτό που είναι ‘ανήθικο’.

Με τον ίδιο όρο, περιγράφουμε μια πράξη λανθασμένη, δηλαδή αυτή που δεν παράγει το επιθυμητό ή προβλεπόμενο αποτέλεσμα και μια πράξη ‘ανήθικη’ δηλαδή αυτή που παραβιάζει κάποιους κανόνες ζωής ή ευρύτερους νόμους που έχει ορίσει η κοινωνία, – ή που η κοινωνία φαντάζεται ότι έχει ορίσει η Θεότητα.

Το λάθος λοιπόν είναι το άστοχο , αλλά και το ανήθικο, το ‘κακό’ , αυτό

που δεν πρέπει να κάνουμε. Αντίστοιχα το σωστό, είναι και το εύστοχο, αυτό δηλαδή που παράγει το επιθυμητό αποτέλεσμα και το ηθικό, δηλαδή αυτό που συμπλέει με τους ηθικούς κανόνες της κοινωνίας ή του Θεού, αυτό που πρέπει να κάνουμε.

Τώρα το 'λάθος' μας είναι ότι χρησιμοποιούμε το 'λάθος και σωστό' κατά κόρον με την 2^η έννοια, αυτή που έχει σχέση με την ηθική διάσταση του θέματος.

Η Νέα Κατανόηση μας λέει ότι **'Δεν Υπάρχει λάθος και Σωστό'**, με την 2^η αυτή έννοια, την έννοια του κακού και καλού, αυτού που πρέπει και δεν πρέπει να κάνεις.

Εμείς όμως έχουμε μεγαλώσει πιστεύοντας το αντίθετο, ότι υπάρχει καλό και κακό, λάθος και σωστό, πρέπει και δεν πρέπει. Από πού προέρχεται αυτή η πεποίθηση; Η απάντηση στην ερώτηση είναι **από αυτό που οι άνθρωποι νόμιζαν ότι είναι το θέλημα του Θεού**, και αυτό βέβαια ξεκίνησε από την αρχή της ανθρώπινης ιστορίας.

Οι πρωτόγονες κοινωνίες έδωσαν στους «Θεούς τους» την εξουσία να ρυθμίζουν όλα όσα αφορούσαν την ζωή τους, όχι μόνο την βροχή και την καλή σοδειά, αλλά και τους κανόνες συμπεριφοράς, που σήμερα αποκαλούμε ηθικούς κανόνες.

Οι μετέπειτα κοινωνίες έκαναν το ίδιο. **Οι περισσότεροι νόμοι άρχισαν σαν θρησκευτικοί κανόνες** που δόθηκαν στους ανθρώπους μέσα από την μία ή την άλλη αποκάλυψη. Είτε πολυθεϊστικές είτε μονοθεϊστικές ήταν οι κοινωνίες, οι πρώτες ιδέες τους για το σωστό και το λάθος προήλθαν από την κατανόησή τους σχετικά με τις επιθυμίες ή τις ανάγκες της Θεότητας.

Σήμερα ακόμα και σε μη θρησκόληπτες κοινωνίες, οι κοινωνικοί κανόνες τους είναι βασισμένοι σε θρησκευτικούς κανόνες, παρότι έχει χαθεί η αμεσότητα της σύνδεσης.

Η συνέπεια αυτής της πεποίθησης είναι τεράστια, γιατί ο Θεός,- που είναι η ύπατη αυθεντία,- εθεωρείτο ότι έχει άποψη για το τι είναι 'λάθος' και 'σωστό' και ακόμα ότι έχει ανάγκη οι άνθρωποι να συμπλεύσουν μαζί Του, κάνοντας το σωστό και αποφεύγοντας το λάθος.

Ποια ήταν τα αποτελέσματα αυτής της πεποίθησης;

1. Πιστέψαμε ότι **δεν είμαστε εμείς που ορίζουμε το πώς πρέπει να ζήσουμε την ζωή μας**, αλλά κάποιος έξω από μας. Αυτό μας οδήγησε στο να παραιτηθούμε από την δύναμή μας να αποφασίζουμε εμείς το τι είναι λάθος και σωστό για μας και αντί γι αυτό, να υιοθετούμε τις αποφάσεις άλλων.

2. Πιστέψαμε ότι υπάρχει κρίση και κατάκριση

3. Πιστέψαμε ότι υπάρχει τιμωρία

Αφού δεχτήκαμε ότι υπήρχε 'λάθος και σωστό', ήταν φυσικό να πιστεύουμε ότι υπήρχαν **ανταμοιβές και τιμωρίες** για τους συμπλέοντες με τους κανόνες, και τους μη. Η τιμωρία της Κόλασης, μετά τον θάνατο, αλλά και τιμωρία σε αυτή την ζωή, που ανάλογα με το είδος του κανόνα που παραβαίνουμε μπορεί να είναι ποινική δίωξη ή κοινωνικός στιγματισμός και αποκλεισμός.

4. Προσπαθούμε να επιβάλουμε το δικό μας 'σωστό' και να απαλείψουμε το λάθος των άλλων. Όχι μόνο κρίνουμε, κατακρίνουμε και καταδικάζουμε, αλλά και κάτι χειρότερο,, προσπαθούμε να κάνουμε κακό σε εκείνο που δεν επιλέγουμε. Επιδιώκουμε να το καταστρέψουμε. Αν είναι άνθρωπος του επιτιθέμεθα, ιδέα διαφορετική απ την δική μας την απορρίπτουμε, θρησκεία αντίθετη με την δική μας την βγάζουμε λάθος. Προσπαθούμε να αφαιρέσουμε από τον κόσμο κάθε τι που διαφωνεί με μας, ώστε να ζούμε χωρίς ενοχλήσεις και απειλές. Προσπαθούμε έτσι να καταργήσουμε την ποικιλία και τις διαφορές, που είναι η βάση της ζωής και της εξέλιξής μας.

5. Προσπαθούμε να κρατήσουμε σταθερό το μεταβαλλόμενο, πράγμα που ισοδυναμεί με άρνηση του σκοπού και της φύσης της ζωής.

Η Νέα Κατανόηση μας λέει ότι δεν υπάρχει 'σωστό και λάθος' με την έννοια των σταθερών ηθικών κανόνων που εκπορεύονται από οποιαδήποτε πηγή έξω από μας, από την ύπατη αυθεντία, ή από την κοινωνία.

Που στηρίζεται αυτός ο ισχυρισμός; Σε 2 Πράγματα

Δεν Υπάρχει Λάθος και Σωστό - Ηθική και Λειτουργικότητα 193

1^ο. Στην παρατήρηση ότι **οι αντιλήψεις μας για το 'λάθος και το σωστό αλλάζουν με τον χρόνο, τον τόπο, την κουλτούρα**. Κάτι που παλιότερα εθεωρείτο λάθος στην κοινωνία μας (π.χ. το προγαμιαίο σεξ, ο νέος τρόπος ένδυσης της γυναίκας, ο νέος κοινωνικός ρόλος της γυναίκας,) σήμερα θεωρείται σωστό, ενώ παραμένει λάθος για κάποιες άλλες κοινωνίες.

2^ο Στην νέα Κατανόηση που μας λέει ότι **δεν υπάρχει 'σωστό και λάθος' που υπαγορεύεται από τον Θεό**,. Αν ο Θεός είχε ορίσει ένα «σωστό» ή «λάθος» ένα «επιτρέπεται» ή «απαγορεύεται», θα μας στερούσε την ευκαιρία να ενεργούμε όπως θέλουμε και να βιώνουμε τα αποτελέσματα μιας τέτοιας δράσης. Θα μας στερούσε την ευκαιρία να δημιουργούμε και να βιώνουμε διαφορετικές πλευρές του εαυτού μας, πράγμα που όπως έχουμε αναφέρει είναι και ο σκοπός της ζωής στον υλικό κόσμο.

Ο Θεός της Νέας Κατανόησης δεν απαιτεί υπακοή. Υπάρχουν κάποιοι που λένε ότι ο Θεός μας έδωσε ελεύθερη βούληση, και ταυτόχρονα ισχυρίζονται ότι αν δεν τον υπακούμε θα μας στείλει στην κόλαση. Τι είδους ελεύθερη βούληση είναι αυτή;

Ο Θεός δεν έχει ανάγκες, ο Θεός απλά Είναι και επιτρέπει σε μας να κάνουμε ελεύθερα τις επιλογές μας. Τι να επιλέγουμε; Το Ποιοί θέλουμε να είμαστε. Το αποφασίζουμε με το μυαλό και την καρδιά μας, το εκφράζουμε με τα λόγια και τα έργα μας και το βιώνουμε.

Από όλα τα παραπάνω, αντιλαμβανόμαστε ότι η «ορθότητα» ή «μη ορθότητα» δεν είναι μια πραγματική κατάσταση, είναι μια υποκειμενική κρίση σε ένα προσωπικό σύστημα αξιών. Ένα πράγμα είναι 'σωστό' ή 'λάθος' μόνο γιατί κάποιος το ονομάζει έτσι. Δεν είναι ουσιαστικά σωστό ή λάθος.

Με τις υποκειμενικές κρίσεις του ο καθένας μας δημιουργεί τον εαυτό σου και με τις προσωπικές του αξίες καθορίζει και επιδεικνύει το ποιος είναι.

Μέχρι στιγμής δεχόμασταν σαν λάθος και σωστό αυτό που μας έλεγαν οι άλλοι. Τώρα κατανοούμε ότι **ο σκοπός της ζωής μας είναι να πάρουμε εμείς αυτή την απόφαση για μας**. Αυτό είναι δύσκολο, απαιτεί σκέψη, ενασχόληση, που όμως αξίζει τον κόπο, γιατί

αυτή είναι **καθαρή δημιουργία**. Κατά την λήψη τέτοιων αποφάσεων είναι που δημιουργείται ο εαυτός.

Κατανοούμε τώρα ότι **φτιάχνουμε τους κανόνες** κατά την διάρκεια του παιγνιδιού. Όλη η ζωή είναι η διαδικασία όπου ο καθένας μας αποφασίζει Ποιος Είναι κι ύστερα βιώνει αυτή την απόφαση.

Όμως, θα ρωτήσει κανείς, αν δεν υπάρχει αντικειμενικό, λάθος και σωστό πως θα αποφασίζουμε για τα πράγματα, τι να κάνουμε και τι να μην κάνουμε, ποιο κριτήριο θα εφαρμόζουμε;

Μπορούμε να επιλέξουμε να στηριζόμαστε στην αρχή της λειτουργικότητας. Αντί για λάθος και σωστό, αναρωτιόμαστε αν κάτι είναι λειτουργικό ή μη λειτουργικό, αν δουλεύει ή δεν δουλεύει.

Κάτι είναι λειτουργικό αν δουλεύει για να παράγει ένα συγκεκριμένο αποτέλεσμα

Π.Χ, Εάν βρίσκεσαι στην Αθήνα και θέλεις να πας στην Θεσσαλονίκη το να πάρεις την κατεύθυνση προς Κόρινθο, δεν θα σε πάει εκεί που θέλεις. Το να το κάνεις αυτό, επομένως δεν είναι λειτουργικό.

Εάν πούμε ότι έκανες λάθος, αυτό μπορεί να σε παραπλανήσει εάν μεταφράσεις το 'λάθος' σαν 'ανήθικο'. Δεν υπάρχει τίποτε ανήθικο στο να πας στην Κόρινθο. Απλά δεν είναι το μέρος που είχες πρόθεση να πας. Δεν είναι ο προορισμός που επέλεξες.

Το να προσπαθείς να πας στην Θεσσαλονίκη οδηγώντας προς την Κόρινθο είναι ένα σφάλμα λειτουργικότητας, όχι ένα σφάλμα ηθικής.

Μια σκέψη, ένας λόγος ή μια πράξη, είτε δουλεύει, είτε δεν δουλεύει, με δεδομένο το τι προσπαθείς να είσαι, να κάνεις, ή να έχεις.

Υπάρχουν εκατοντάδες πράγματα στην καθημερινή μας εμπειρία, πράγματα που κάνουμε εμείς ή οι άλλοι και που χαρακτηρίζουμε 'λάθος'.

Σκεφθείτε σε τι θα άλλαζε η εμπειρία μας αν αντί για 'λάθος' τα χαρακτηρίζαμε 'μη λειτουργικά'. Πως θα άλλαζε ο τρόπος που τα βλέπουμε και τα αντιμετωπίζουμε;

Δεν Υπάρχει Λάθος και Σωστό - Ηθική και Λειτουργικότητα 195

Θα έφευγε η ενοχή και ο φόβος. Θα σταματούσε η σπατάλη ενέργειας σε άμυνες και δικαιολογίες, σε αρνητικά σχόλια και κατακρίσεις.

Θα βλέπαμε αμέσως ότι για να αποφανθούμε για το εάν κάτι δουλεύει ή όχι , **χρειάζεται πρώτα να αποφασίσουμε για το τι προσπαθούμε να κάνουμε.** Ποιο είναι το αποτέλεσμα που θέλουμε να δημιουργήσουμε. Αυτό θα έβαζε στην ζωή μας τον σκοπό, την σκόπιμη δημιουργία , αντί για την ύπαρξη στον αυτόματο.

Και φυσικά ότι ισχύει για τον καθένα μας σαν άτομο, ισχύει για όλους μας σαν κοινωνία και ανθρωπότητα. Το μέλλον θα εξαρτηθεί από το **τι θα συμφωνούσαμε σαν παγκόσμια κοινωνία ότι προσπαθούμε να είμαστε, να κάνουμε ή να έχουμε.** Τι επιδιώκουμε να βιώσουμε;

Εάν επιδιώκουμε να βιώσουμε έναν κόσμο ειρήνης και αρμονίας και συνεργασίας, τότε το 'τι δουλεύει' και 'τι δεν δουλεύει' θα το αξιολογούσαμε σε σχέση με αυτό. Αυτή την στιγμή είναι προφανές ότι δεν χρησιμοποιούμε αυτό το μέτρο, γι αυτό κάνουμε τα πράγματα που κάνουμε.

Εάν αυτό που πραγματικά επιθυμούμε είναι ειρήνη, αρμονία και συνεργασία, τότε θα παρατηρήσουμε αυτό που τώρα κάνουμε, θα εκτιμήσουμε ότι δεν δουλεύει για να μας φέρει την εμπειρία που επιθυμούμε, και μετά θα το αλλάξουμε επιλέγοντας συμπεριφορές που δουλεύουν.

Έχουμε πολύ δύσκολες αποφάσεις να πάρουμε σαν ανθρωπότητα και δεν μπορούμε να τις πάρουμε βασισμένοι σε παλιούς ηθικούς κανόνες που επιπλέον βασίζονται σε λαθεμένα-, με την σημερινή κατανόηση πιστεύω . Τι θα κάνουμε με την βιοτεχνολογία, τις πρωτοποριακές θεραπείες, τα βλαστοκύτταρα, τις προγεννητικές επεμβάσεις , την κλωνοποίηση, τα ρομπότ, τις ψυχότροπες ουσίες, τους κλώνους , και τόσα άλλα; Πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι ως προς το τι προσπαθούμε να επιτύχουμε σαν ανθρωπότητα , τι αποτέλεσμα επιδιώκουμε να δημιουργήσουμε για να πάρουμε τια αποφάσεις που το κάνουν αυτό.

Πληροφορίες για την Δήμητρα Μπούρα στην σελίδα 218

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Τεό Βράτολη-Βολχάουπτ

Πως θα μας φαίνονταν αν αντιλαμβανόμασταν ξαφνικά ότι η ζωή μας είναι μια αληθινή ταινία, με συγκεκριμένο ιδιαίτερο σενάριο για τον καθένα, παρότι εμπλέκονται και άλλα άτομα μέσα σε αυτό; Μια ταινία που γυρνά συνεχώς και κατ' επανάληψη, έτσι ώστε, τη στιγμή που πεθαίνει κάποιος, όσο κι αν φαίνεται παρανοϊκό, γεννιέται ξανά στο ίδιο μέρος, την ίδια χρονολογία, από τους ίδιους γονείς, και η ταινία προβάλλεται από την αρχή.

Σαν κάποια φιλμ που δείχνουν γεγονότα της ίδιας ημέρας να επαναλαμβάνονται αενάως με μικρές διαφορές, μέχρι να επέλθει κάποια ουσιαστική αλλαγή-επιλογή κίνησης από τον πρωταγωνιστή; («Τρέξε Λόλα, τρέξε», «Η Ημέρα της Μαρμότας» και άλλα κινηματογραφικά φιλμ).

Στην εσωτερική παράδοση πιστεύεται ότι το άτομο, ζει συρρέοντας μέσα σε ένα όνειρο, μέσα σε ένα σύμπαν, ένα περιβάλλον, που υλοποιεί σαν παρατηρητής, από το πεδίο των άπειρων δυνατοτήτων (κβαντική φυσική). Εκεί, ως εν δυνάμει θεός, συλλέγει εμπειρίες, στην προσπάθειά του να γίνει μια πραγματική ύπαρξη. Η ταινία του περιέχει κάθε φορά πόρτες διαφυγής, σχέδια και σενάρια απόδρασης από το όνειρο αυτό, τα οποία όμως μόνο το ίδιο το άτομο, μέσα από την ελεύθερη επιλογή του μπορεί να πραγματοποιήσει, ή όχι.

Περιφέρεται λοιπόν σε κύκλο, όπως ένα ζώο δεμένο σε πάσαλο που γυρίζει γύρω-γύρω, χωρίς να πηγαίνει πουθενά...

Μπορεί αυτός ο ατελείωτος, δεσμευτικός, φαύλος κύκλος, να γίνει μια σπειροειδής ανέλιξη ή ακόμα και μια κάθετη ευθεία προς την πραγματική ζωή απελευθερώνοντας το άτομο από αυτόν τον εφιάλτη;

Ναι! Η απάντηση στο ερώτημα αυτό, είναι και η αιτία-κίνητρο, να ξεκινήσει την πορεία του στην **πνευματική ατραπό**. Μόνο εφόσον το άτομο επιλέξει συνειδητά να αποδράσει, προσανατολιζόμενος προς την ελευθερία, εισέρχεται σε αυτό το μυστικό μονοπάτι της σπειροειδούς ανέλιξης.

Από το σημείο αυτό και μετά, λαμβάνοντας την καθοδήγηση που του χρειάζεται (όταν ο μαθητής είναι έτοιμος, εμφανίζεται ο διδάσκαλος), αρχίζει να ανεβαίνει ένα-ένα τα σκαλοπάτια της σκάλας, ή πνευματικής ατραπού, που αποτελούν, το καθένα ξεχωριστά και μια δοκιμασία-ορόσημο στην ανέλιξη του.

Πριν ξεκινήσει, σκληρός και άκαμπτος, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι σαν ένα σκληρό πέτρωμα (γήινο στοιχείο), που στην πορεία συνεχώς μαλακώνει, πλάθεται και μετουσιώνεται σταδιακά σε ρευστότερο και υψηλότερης ενεργειακής δόνησης στοιχείο (υγρό, αέριο, φωτιά).

-Στη αρχή της Ατραπού διακατέχεται από αχαλίνωτη επιθυμία να μάθει, να αφομοιώσει τη γνώση.

-Όταν ξεπεράσει το φλογερό αυτό στάδιο και εμπλουτιστεί με υλομονή και επιμονή, δοκιμάζεται στην πίστη, στη υπερνίκηση του φόβου του να εγκαταλείπεται στη δύναμη της πίστης του.

-Οι επιτυχείς εξετάσεις του στην πίστη του δίνουν πρόσβαση σε τεράστιες και απρόσμενες δυνάμεις που πρέπει να κατανοήσει από πού προέρχονται, γιατί του γίνονται διαθέσιμες και που οδηγεί η λάθος χρήση τους.

-Τότε προκύπτει η ανάγκη της διάκρισης.

-Όλα αυτά τα μαθήματα θα τα μετουσιώσει, στο στάδιο της ατραπού που ακολουθεί, σε μια Θεία Αρετή που λέγεται **ανιδιοτελής αγάπη**.

Τι είναι η αγάπη;

Εδώ και αιώνες εμείς οι άνθρωποι μιλάμε γι' αυτή, όμως ακόμα δεν έχουμε καταφέρει να την ορίσουμε απόλυτα.

Είναι ένα αγαθό, μια πανίσχυρη, υψηλής δόνησης αρετή, μια ισχυρή δύναμη, που μπορούμε να τη διαχειριστούμε με διάκριση; ή τι άλλο; Είναι όλα αυτά και ακόμα πιο πέρα. Είναι ο ίδιος ο Θεός. Είναι Φως και Ζωή. Είναι η πνευματική συγκολλητική ουσία που κρατάει όλο το σύμπαν μαζί. Η Θεϊκή Ουσία που κατά τον Μπόρις Μουράβιεφ «χωρίς αυτή ο άνθρωπος είναι μια θλιβερή ύπαρξη, που η μόνη της ελπίδα είναι να μπορέσει κάποτε να φέρει την αγάπη στη ζωή του». **Η επιδίωξη της αγάπης είναι ο βασικός σκοπός της ζωής του κάθε ανθρώπου.**

Ο δευτερεύων σκοπός του, είναι να σβήσει τις οφειλές του-αποτελέσματα των πράξεών του.

Η Δεύτερη γέννηση:

Το στάδιο αυτό της ατραπού, η δοκιμασία δηλαδή της αγάπης, είναι το λεγόμενο διά πυρός βάπτισμα, η σωτηρία, η δεύτερη γέννηση, **ή Χριστοποίηση**, ή Θεοποίηση, ή φώτιση, δηλαδή η ένωση με το φως. Ανακαλύπτει το ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ μέσα του και μπαίνει μέσα σε αυτό.

Δεν αποκτά την αγάπη, αλλά αντιλαμβάνεται ότι εμπεριέχεται μέσα στην αγάπη. Τότε απελευθερώνεται από την επίδραση της ταινίας και αρχίζει να βαδίζει σε έναν καθαρά πνευματικό δρόμο προς την αθανασία (η περαιτέρω πορεία είναι ένα άλλο θέμα).

Πως θα βρούμε και θα βιώσουμε την αγάπη;

Το Alter Ego (το άλλο μισό), ο έρωτας και ο μύθος του ανδρόγυνου:

Στο σημείο αυτό υπεισέρχεται η έννοια του έρωτα. Η δημιουργία του ανθρώπου, «κατ' εικόνα και ομοίωση του Θεού» έγινε με τη μορφή του Ανδρόγυνου πριν αρχίσει η ταινία, πριν δηλαδή από την πτώση στο υλικό πεδίο και **το διαχωρισμό του αστρικού σώματος της μιας οντότητας του ανδρόγυνου, σε δύο πολικά όντα.**

Τώρα έρχεται το ερώτημα:

Αφού όλα είναι Ένα και όλα περιλαμβάνονται στη μία και μοναδική έννοια Απόλυτο - Θεός. Τότε που είναι ο διαχωρισμός;

Ο αποχωρισμός αυτός δεν υπάρχει έτσι όπως τον αντιλαμβανόμαστε με το νου μας. Είναι θέμα συνείδησης. Η ταύτιση με το υλικό σώμα και το Εγώ της προσωπικότητας, είναι που διαχώρισε την άλλοτε αδιαχώριστη συνείδηση των πολικών όντων, την ενιαία δηλαδή συνείδηση του πραγματικού, του Θείου Εγώ και εισήγαγε την έννοια της θνησιμότητας. Από τότε, κάθε άνδρας και κάθε γυναίκα (απεικόνιση στο υλικό πεδίο αυτού του διαχωρισμού) θρηνεί και αναζητά το πολικό του, δηλαδή το απόλυτα συμπληρωματικό του, ον, το Alter Ego, το άλλο του μισό, για να επαν-ενωθεί μαζί του.

Ο πόνος αυτός του αποχωρισμού και της μοναξιάς των πολικών όντων, έχει σαν βαθύτερη ερμηνεία, τον αποχωρισμό της ψυχής από την αγκαλιά του απολύτου. Κάθε τέτοιο ρομαντικό ειδύλλιο είναι η υλική εκδήλωση του «Θείου έρωτα», του πόθου της ψυχής για επαναφορά της στους κόλπους του Απολύτου, είτε μιλάμε στην περίπτωση αυτή για άνδρα, είτε για γυναίκα (κάθε ψυχή είναι το θήλυ απέναντι στο Απόλυτο που θεωρείται το άρρεν).

Ο έρωτας και η ρομαντική αγάπη του ζεύγους των πολικών όντων, είναι το μέσον που θα παρέχει τις απαραίτητες ενέργειες για τη διαφυγή, **για την επανένωση του αστρικού σώματος του ανδρ-γυνου**, ώστε να βγουν έξω από την επίδραση της αενάως επαναλαμβανόμενης ταινίας τους, στην πραγματική ζωή (66+ 4 συνδυασμοί-νόμιμοι εραστές, σύμφωνα με τον Μπόρις Μουράβιεφ, ένα όμως είναι μόνο το απόλυτα πολικό όν, αλυσίδες-δεσμοί στον ουρανό).

Τι συμβαίνει μεταξύ των πολικών όντων;

Ταιριάζουν απόλυτα. Όπου είναι ανίσχυρος ο ένας, είναι ισχυρός ο άλλος. Όπου ο ένας σταματά, τον ωθεί ο άλλος. Μεταξύ των δύο αυτών ατόμων δημιουργείται μια ακατανίκητη έλξη, ο έρωτας, που μέσα από την εξιδανίκευση και την έμπνευσή του διαπλάθεται το συγκινησιακό κέντρο του ατόμου(κέντρο της καρδιάς). Το συγκινησιακό κέντρο είναι πηγή ενέργειας. Αυτό θα παρέχει τα ενεργειακά ποσά που είναι απαραίτητα για την δονητική άνοδο του ατόμου στο

υψηλό πεδίο της αγνής αγάπης. **Η εξάσκηση του κέντρου αυτού μας δίδει την κυριαρχία πάνω στο ερωτικό κέντρο(σεξ) και αντιστρόφως. Εξάσκηση του ερωτικού κέντρου δεν σημαίνει απαραίτητα αποχή από το σεξ, αλλά ίσως έλεγχο** (βλέπε «Το ερωτικό Ταό»). Η ταυτόχρονη εκγύμναση και του διανοητικού κέντρου, διαμορφώνει μια ισορροπημένη οντότητα (η ισορροπία των κέντρων είναι άλλο, μεγάλο κεφάλαιο).

Η συνένωση των δύο πολικών οντοτήτων παρέχει τις απαραίτητες ενέργειες και κλείνει τον κύκλο. Κάθε εκδήλωση ζωής αρχίζει με μια ερωτική πράξη. Στο επόμενο ανώτερο επίπεδο εκδήλωσης της ζωής και πάλι η ενέργεια του ερωτικού κέντρου θα κάνει το ξεκίνημα.

Τι μπορούμε να κάνουμε εμείς στη ζωή μας στην κατεύθυνση αυτή;

Κάθε άτομο έχει ένα πολικό όν, επομένως και εμείς. Όντας σε εγρήγορση για την αναγνώριση αυτή, προσβλέπουμε στη βέλτιστη συνθήκη του να βρούμε, να αναγνωρίσουμε και να κρατήσουμε τον/την αγαπημένη μας, και να εξελιχθούμε ταυτόχρονα. Αν όμως αυτό προς το παρόν δεν είναι εφικτό, δεν σημαίνει ότι σταματάμε την προσπάθεια της ανέλιξής μας. Αντίθετα, συνεχίζουμε τις προσπάθειες μόνοι, πράγμα που θα επισπεύσει την αναγνώριση αυτή.

Πώς θα αναγνωρίσουμε το πολικό μας όν;

-Από την ακατανίκητη έλξη, που μας κολλά σαν μαγνήτες.

-Από την ανάγκη για απόλυτη ειλικρίνεια μεταξύ μας(να τα πούμε όλα, χωρίς ενδοιασμούς).

-Όσο πιο πνευματικά εξελιγμένοι και καλλιεργημένοι είμαστε, τόσο πιο πολλές πιθανότητες έχουμε να πλησιάσουμε και να αναγνωρίσουμε το πολικό μας όν και να επωφεληθούμε της τεράστιας ενεργειακής ώθησης που μας χαρίζεται, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η επίτευξη της αρμονίας και του τελικού ζητούμενου έργου επιτυγχάνεται χωρίς κόπους και (συνθηθέστατα) αιματηρές προσπάθειες.

Είναι όμως ένα έργο, που αξίζει την προσπάθεια.....

Βιβλιογραφία:

- Dr. Ruth M. Hurley, *Το Κλειδί για την Αυτοανέλιξη*, Μετάφραση Δρ. Τ. Βράτολη- Βολχάουπτ, Δρ. Β. Σιούφα, Κολλέγιο Μεταφυσικών Επισημών, Αθήνα 2007.

- Μπόρις Μουράβιεφ, *Γνώση 1^{ος}, 2^{ος}, 3^{ος} Τόμος*, Μετάφραση Θ. Προκοπίου, Πύρινος Κόσμος, Αθήνα 1982

- Jolan Chang, *Το Ερωτικό Ταό*, , Μετάφραση Κ.Μ. Κανδηλώρος, Αρμονία, Αθήνα 1982

- Μιχαήλ Ναΐμ, *Το Βιβλίο του Μιρδάδ*, Μετάφραση γ. Προκοπίου, Πύρινος Κόσμος, Αθήνα

Πληροφορίες για την Τεό Βράτολη-Βολχάουπτ στην σελίδα 215

Άρθρο 16

Βιώστε την Αδιάκοπη Σύνδεσή σας με τη Θεϊκή Αγάπη

Του Ρόμπερτ Ηλία Νατζέμυ

Νιώστε τη συνεχή αδιαχώριστη σύνδεσή σας με το θείο μέσα σας και γύρω σας. Βιώστε κάθε γεγονός, κατάσταση και εκδήλωση (ευχάριστη ή δυσάρεστη), σαν μια έκφραση της θεϊκής αγάπης για σας και τους αγαπημένους σας.

Η βάση αυτής της κατάστασης του νου έχει αναφερθεί σε πολλά από τα προηγούμενα κεφάλαια. Εδώ θα ήθελα να ξαναδώσω έμφαση:

Πως είμαστε αδιαχώριστα συνδεδεμένοι με το θείο, όπως η ακτίνα του φωτός είναι συνδεδεμένη με την πηγή της.

Πως οτιδήποτε έχει συμβεί, συμβαίνει και θα συμβεί, είναι έκφραση της θεϊκής αγάπης.

Η σύνδεσή μας

Χρειάζεται να επανεκτιμήσουμε την έννοια της δημιουργίας. Δυστυχώς, πολλοί από μας έχουμε μεγαλώσει με την αντίληψη ότι έχουμε δημιουργηθεί (σαν αντικείμενα) από ένα θεϊκό ον, που ονομάζουμε Θεό και ότι από κει και πέρα είμαστε ξέχωροι από αυτό το Ον, το οποίο τώρα μας παρατηρεί, μας κρίνει και μας ανταμείβει ή μας τιμωρεί.

Όμως δεν είμαστε αντικείμενα. Είμαστε συνειδητότητα. Είμαστε προεκτάσεις της θεϊκής συνειδητότητας και έτσι δεν μπορούμε ποτέ να είμαστε αποξενωμένοι από την πηγή μας. Η δημιουργία μας, σ' αυτήν

την περίπτωση, μοιάζει περισσότερο με τη δημιουργία των εικόνων πάνω στην οθόνη. Οι εικόνες υπάρχουν μόνο επειδή είναι συνεχώς συνδεδεμένες με το φως που τις προβάλλει. Δεν μπορούν να υπάρχουν χωρίς αυτό το φως που τις προβάλλει κάθε στιγμή. Υπάρχουν μόνο σαν προβολές αυτού του φωτός που είναι πάντοτε απευθείας συνδεδεμένο μαζί τους.

Με τον ίδιο τρόπο, εμείς υπάρχουμε σαν φυσικά όντα, μόνον εφόσον η θεϊκή συνειδητότητα προβάλλεται σαν «εμείς» – που είναι μοναδικές εκφράσεις του εαυτού της. Επομένως το αίσθημα ξεχωριστότητας από το θείο, είναι πιθανώς μόνο μια ψευδαίσθηση που έχουμε κατασκευάσει. Δημιουργούμαστε αυτή τη στιγμή από το θείο. Δεν μπορούμε ποτέ να υπάρχουμε ξεχωριστά από αυτό, ακριβώς όπως δεν μπορεί να υπάρχει καμία εικόνα πάνω στην οθόνη, εκτός κι αν το φως τη δημιουργεί, αυτήν ακριβώς τη στιγμή.

Είμαστε σε απευθείας σύνδεση με το θείο αυτήν ακριβώς τη στιγμή, και όλες τις στιγμές και σε όλους τους τόπους, οπουδήποτε μπορεί να είμαστε, στο σπίτι, το υπνοδωμάτιο, την κουζίνα, την τουαλέτα, το γραφείο, οδηγώντας το αυτοκίνητο, περπατώντας στη φύση, πίνοντας σε μπαρ κλπ. Δημιουργούμαστε ξανά από το θείο μέσα σε κάθε χιλιοστό του δευτερολέπτου.

Είναι ανόητο να φανταζόμαστε ότι είμαστε συνδεδεμένοι με τον Θεό μόνο μέσα στην εκκλησία, στο τζαμί ή στη συναγωγή, ή μόνο όταν έχουμε ευχαρίστες ή ιερές σκέψεις. Μπορεί να νιώθουμε περισσότερο συνδεδεμένοι με το θείο μέσα σ' αυτούς χώρους και σ' αυτές τις στιγμές, αλλά αυτό είναι προϊόν των προγραμματισμών μας. Είναι σαν να λέμε ότι κάποιες εικόνες πάνω στην οθόνη δεν δημιουργούνται από το φως ή ότι δημιουργούνται από κάποιο άλλο φως.

Υπάρχει μόνο ένα φως

Υπάρχει μόνο ένα φως που δημιουργεί όλες τις εικόνες πάνω στην οθόνη, ιερές και ανίερές, και σε όλους τους τόπους και καταστάσεις, συμπεριλαμβάνοντας πολέμους, μίσση, πόνο, πείνα, σεισμούς, φωτιές, πλημμύρες, καθώς επίσης κι εκείνες τις στιγμές της ειρήνης, της αγάπης και της ενότητας. Υπάρχει μόνο μία πανταχού παρούσα, πάνσοφη και πανίσχυρη θεϊκή συνειδητότητα που δημιουργεί όλα τα όντα, τα

γεγονότα και τις καταστάσεις.

Αλλά δεν μπορούμε ποτέ να χωριστούμε από το θείο, οπουδήποτε κι αν είμαστε και οτιδήποτε μπορεί να κάνουμε. Είμαστε πάντοτε, σε όλες τις καταστάσεις, συν-δημιουργοί με το θείο. Θα υπάρξουν φορές που θα δημιουργήσουμε λιγότερο αρμονική και μη φωτισμένη πραγματικότητα, λόγω της άγνοιας, του εγώ και του φόβου μας. Άλλες φορές πάλι θα είμαστε απελευθερωμένοι απ' αυτά και θα είμαστε κενά δοχεία, επιτρέποντας στη θεϊκή αρμονία να ρέει μέσα από μας.

Δεν υπάρχει τίποτα άλλο από αγάπη

Έχουμε την τάση να αντιλαμβανόμαστε τα ευχάριστα γεγονότα σαν «ευλογία του Θεού» ή σαν μαρτυρία ότι ο Θεός είναι ευχαριστημένος με μας και μας αγαπά. Με τον ίδιο τρόπο, πολλοί αντιλαμβανόμαστε τα δυσάρεστα γεγονότα και καταστάσεις σαν ενδείξεις ότι ή «ο Θεός δεν υπάρχει» ή «είναι δυσαρεστημένος μαζί μας» ή «δεν μας αγαπά». Αρκετοί άνθρωποι μου έχουν πει ότι δεν πιστεύουν ότι υπάρχει Θεός ή ότι είναι πολύ θυμωμένοι με το Θεό, επειδή δεν απάντησε στις προσευχές τους όταν Του ζήτησαν βοήθεια για έναν αγαπημένο τους που πέθαινε. Τέτοιες αντιλήψεις βασίζονται στην πεποίθηση ότι είμαστε αυτό το σώμα και ο νους και ότι ο μοναδικός σκοπός της ζωής μας είναι να ζήσουμε όσο το δυνατόν πιο ευχάριστα και με τις ελάχιστες, κατά το δυνατόν, δυσκολες στιγμές. Με την ίδια λογική, ένα παιδί που μας ζητά επίμονα κάτι, το οποίο πιστεύουμε ότι είναι καλύτερα να μην του δώσουμε, θα συμπέρανε ότι είτε δεν υπάρχουμε, είτε δεν το αγαπάμε. Δεν ισχύει κανένα από τα δύο. Αλλά γνωρίζουμε τι είναι καλύτερο για το παιδί, μακροχρόνια.

Όλοι θα θέλαμε να έχουμε ζωή χωρίς δυσκολίες ή δοκιμασίες. Φυσικά, θα θέλαμε το ίδιο για τους αγαπημένους μας και ιδιαίτερα για τα παιδιά μας. Έχουμε συσχετίσει την αγάπη του Θεού με ευχάριστα γεγονότα και καταστάσεις και την έλλειψη αγάπης ή την τιμωρία, με δυσάρεστα γεγονότα. Αυτό χρειάζεται να το τροποποιήσουμε και να συνειδητοποιήσουμε ότι κάθε γεγονός ή κατάσταση σε κάθε ατομική ζωή είναι τέλεια έκφραση αγάπης από το σύμπαν. Είναι ακριβώς αυτό που εμείς και οι άλλοι χρειαζόμαστε, αυτό που έχουμε δημιουργήσει και αυτό που έχουμε επιλέξει ως ψυχές σαν ευκαιρία για το σκοπό της ζωής μας, ο οποίος είναι να συνειδητοποιήσουμε την αληθινή πνευ-

ματική φύση μας και την απεριόριστη δημιουργική δύναμή μας.

Αλλιώς, θα ήταν σαν να πηγαίναμε στο πανεπιστήμιο και να θέλαμε να πάρουμε το δίπλωμά μας χωρίς να παρακολουθήσουμε τις τάξεις, να μελετήσουμε ή να κάνουμε κάποια προσπάθεια. Δεν θα γινόταν μ' αυτόν τον τρόπο. Έτσι, δεν θα μαθαίναμε τίποτα και δε θα μπορούσαμε να αντιμετωπίσουμε τις καταστάσεις, για τις οποίες υποτίθεται ότι θα έπρεπε να μας έχει προετοιμάσει η εκπαίδευσή μας.

Είμαστε θεϊκή συνειδητότητα και λόγω της «πνευματικής αμνησίας» μας πιστεύουμε ότι είμαστε περιορισμένοι σ' αυτό το σώμα και το νου. Σίγουρα, δεν μπορούμε να επιτύχουμε την αυτοπραγμάτωσή μας παραμένοντας σ' αυτή τη λανθασμένη ταύτιση και τα επακόλουθά της, που είναι ο φόβος, ο εγωισμός και η ιδιοτέλεια.

Οι δύσκολες εμπειρίες είναι απλά ένας από τους τρόπους με τους οποίους ωθούμαστε να μάθουμε ποιοι είμαστε πραγματικά και τι μπορούμε να κάνουμε. Μπορούμε, επίσης, να το μάθουμε μέσα από ευχάριστες και απολαυστικές εμπειρίες. Αλλά πολλοί από μας έχουμε επιλέξει, ή δημιουργήσει την αναγκαιότητα (λόγω προηγούμενων επιλογών μας), να μάθουμε ποιοι είμαστε πραγματικά και τι μπορούμε να κάνουμε, μέσα από τυχαίες δοκιμασίες.

Μια θρησκευτική αντίληψη

Παρόλο που δεν νιώθω άνετα με πεποιθήσεις που μας ξεχωρίζουν από το θείο, ας εξετάσουμε αυτό το θέμα από μια παραδοσιακά θρησκευτική άποψη, σε γενικές γραμμές κοινή στις περισσότερες θρησκείες. Διαβάζοντας τις ζωές των πιο πολλών αγίων θα δούμε ότι, παρόλο που θα πίστευε κανείς ότι τους «αγαπά ο Θεός», δοκιμάστηκαν πιο πολύ από την πλειοψηφία των ανθρώπων. Υπάρχει μια χιουμοριστική ιστορία για την Αγία Τερέζα της Ισπανίας. Ταξίδευε με ένα μόνιπλο αργά μια νύχτα με καταιγίδα για να επισκεφτεί αρρώστους στο γειτονικό χωριό. Σε κάποιο σημείο το άλογο της γλίστρησε, η άμαξα αναποδογύρισε και βρέθηκε ξαπλωμένη μέσα στη λάσπη κάτω από τη βροχή. Κοίταξε προς τον ουρανό και είπε, «Θεέ, γιατί μου το κάνεις αυτό; Ξέρεις ότι πήγαινα να υπηρετήσω τα παιδιά σου». Τότε άκουσε μια φωνή, «Αυτός είναι ο τρόπος που φέρομαι στους καλύτερους φίλους μου». Κι εκείνη απάντησε, «Ναι, γι' αυτό έχεις τόσο λίγους φίλους».

Η Αγία Γραφή και οι γραφές των άλλων θρησκειών είναι γεμάτες με ιστορίες αφοσιωμένων πνευματικών ανθρώπων, οι οποίοι υποβλήθηκαν σε δύσκολες δοκιμασίες, που χρησίμευαν στην ενίσχυση της εσώτερης δύναμής τους. Ο Αβραάμ και ο Ιώβ είναι απλώς δύο απ' αυτούς. Θα ήταν λάθος αντίληψη να θεωρήσουμε τις δύσκολες καταστάσεις σαν έκφραση του θυμού του Θεού ή σαν αποδοκιμασία. Μια καθαρότερη αντίληψη θα ήταν ότι είναι μια πράξη αγάπης που υπηρετεί το σκοπό της ζωής μας και όχι απλά αυτό που θα ήθελε το εγώ μας, για να νιώθει ασφάλεια και αξία.

Επομένως, αν είμαστε δυσαρεστημένοι με αυτό που συμβαίνει στη ζωή μας, θα μπορούσαμε ίσως να εξετάσουμε τις ακόλουθες γενικές θρησκευτικές πεποιθήσεις.

Ο Θεός είναι πανταχού παρών και επομένως είναι παρών και εκεί που συμβαίνει αυτό που δεν μου αρέσει.

Ο Θεός είναι παντογνώστης και επομένως έχει επίγνωση και πλήρη γνώση αυτού που συμβαίνει.

Ο Θεός είναι παντοδύναμος και επομένως επιτρέπει να συμβεί αυτό που συμβαίνει.

Ο Θεός είναι αγάπη και απόλυτα δίκαιος και επομένως αυτό που συμβαίνει μπορεί μόνο να ερμηνευτεί σαν μια δίκαια έκφραση αγάπης από ένα πανταχού παρόν, παντοδύναμο ον που γνωρίζει τα πάντα.

Επομένως αυτό δεν μπορεί να είναι λάθος ή αδικία, που δεν θα έπρεπε να έχει συμβεί. Όταν νιώθουμε ή πιστεύουμε ότι είμαστε θύματα αδικίας, σημαίνει ότι αμφισβητούμε την πανταχού παρουσία, την παντογνωσία, την απεριόριστη δύναμη, αγάπη ή δικαιοσύνη του θείου.

Εμείς επιλέγουμε / δημιουργούμε αυτές τις εμπειρίες

Πώς προτιμώ εγώ να το αντιλαμβάνομαι; Προτιμώ να πιστεύω ότι εμείς έχουμε την ευθύνη της δημιουργίας της πραγματικότητάς μας και όχι ότι κάποιο θεϊκό ον ξέχωρο από μας δημιουργεί την πραγματικότητά μας ή ότι αυτό που συμβαίνει στη ζωή μας εξαρτάται από το πόσο ευχαριστημένο είναι αυτό το ον από τη συμπεριφορά μας ή από

το πόσο μας αγαπάει.

Προτιμώ να αντιλαμβάνομαι ότι το θείο (μια συνειδητότητα που δεν μπορούμε ούτε καν να αρχίσουμε να καταλαβαίνουμε) μάς αγαπάει απεριόριστα και ακλόνητα και ότι μας έχει δοθεί ελεύθερη βούληση να δημιουργήσουμε την πραγματικότητά μας και να βρούμε το δρόμο μας πίσω προς την αλήθεια. Για να μας διευκολύνει, το θείο έχει θεσπίσει το νόμο της αιτίας και του αποτελέσματος, ο οποίος αντανακλά πίσω σε μας οτιδήποτε εκπέμπουμε. Συγχρόνως έχουμε μέσα μας την έμφυτη επιθυμία να μάθουμε, να εξελιχθούμε και να δημιουργήσουμε.

Ένας συνδυασμός δύο δυνάμεων, από τη μια μεριά της ανάγκης μας να εξελιχθούμε και να φθάσουμε στην αγνή αγάπη, ειρήνη και ενότητα με όλους και από την άλλη του νόμου της αιτίας και του αποτελέσματος, δημιουργεί τα γεγονότα της ζωής μας. Δεν αποφασίζει ο Θεός, σαν ξεχωριστό ον. Εμείς αποφασίζουμε. Αποφασίζουμε κάθε στιγμή με τη συμπεριφορά, τις πράξεις, τις αντιδράσεις, τις πεποιθήσεις, τα συναισθήματα, τις συνήθειες και τις αποφάσεις της ψυχής μας.

Επομένως, όταν αντιμετωπίζουμε δύσκολες καταστάσεις, ας συνειδητοποιήσουμε ότι είναι για το ύψιστο καλό μας. Είναι η τέλεια αντίδραση στις προηγούμενες συμπεριφορές και επιλογές μας και στην επιθυμία μας να εξελιχθούμε. Αναζητούμε να έχουμε περισσότερη αγάπη, αλήθεια, σοφία, καλοσύνη, ειρήνη και λιγότερο φόβο. Ένας από τους κυριότερους τρόπους που μπορούμε να το επιτύχουμε είναι να αντιμετωπίσουμε τις καταστάσεις της ζωής μας, οι οποίες μας ωθούν, είτε να αντλήσουμε τις διεξόδους από μέσα μας, είτε να υποφέρομε.

Γιατί επιλέγουμε δύσκολες καταστάσεις;

Θυμηθείτε ότι εδώ δεν λέμε ότι μπορούμε να εξελιχθούμε και να μάθουμε μόνο μέσα από δοκιμασίες. Η επιτυχία, η αγάπη και η απόλαυση είναι το ίδιο χρήσιμες για τη διαδικασία εξέλιξής μας. Ποια είδη δοκιμασιών θα μπορούσε να έχει επιλέξει να βιώσει η ψυχή για να εξελιχθεί; Κάποια παραδείγματα μπορεί να είναι: αρρώστια, αρρώστια ενός αγαπημένου, χωρισμός, διαζύγιο, απώλεια της εργασίας, κλοπή, απώλεια στέγης, απώλεια υλικών αγαθών ή περιουσίας, απόρ-

ριψη από τους άλλους, απώλεια αγαπημένων, απώλεια μέλους του σώματος ή της όρασης κλπ. Έχοντας αυτά στο νου, ας εξετάσουμε μήπως έχουμε επιλέξει σε επίπεδο ψυχής ένα συγκεκριμένο είδος δοκιμασίας για την ανάπτυξη των έμφυτων πνευματικών ιδιοτήτων μας.

Μπορεί να το επιλέξαμε για να μάθουμε τη συμπόνια, την οποία δεν είχαμε μέχρι τώρα, γι' αυτούς που βιώνουν παρόμοιες καταστάσεις.

Ίσως για να εμπνευστούμε να κάνουμε κάτι για άλλους που αντιμετωπίζουν παρόμοιες δοκιμασίες.

Για να συνειδητοποιήσουμε αλλά ότι έχουμε τη δύναμη να το υπερβούμε και να συνεχίσουμε τη ζωή μας. (Κάτι που φοβόμασταν ότι δεν θα συνέβαινε, προτού να περάσουμε μέσα απ' αυτό.)

Για να αναπτύξουμε πνευματικές αξίες όπως αγάπη, συγχώρεση, αυτοσυγχώρεση, εσωτερική δύναμη, αυτάρκεια, πίστη στο σύμπαν και στον εαυτό μας.

Να γίνουμε παράδειγμα για άλλους, δείχνοντας πώς μπορεί κάποιος να παραμένει θετικός και να υπερβαίνει παρόμοιες δυσκολίες.

Όστε να κατανοήσουμε τι σημαίνει να βιώνουμε καταστάσεις που κι εμείς έχουμε προκαλέσει σε άλλους στο παρελθόν.

Για να αναπτύξουμε σωματικές και νοητικές ικανότητες που δεν θα είχαμε αναπτύξει διαφορετικά.

Να απελευθερωθούμε από ψευδαισθήσεις, εθισμούς και προσκολλήσεις που μας οδηγούν στις δύσκολες καταστάσεις.

Να ξεπεράσουμε τους φόβους μας και να αφυπνίσουμε απεριόριστες εσωτερικές ικανότητες.

Να αναπτύξουμε ταπεινοφροσύνη και να αφήσουμε το εγώ μας και τα αισθήματα ανωτερότητας.

Να μάθουμε να δεχόμαστε βοήθεια και να στηριζόμαστε σε άλλους.

Να μάθουμε να θυσιάζουμε προσωπικές ανάγκες, όταν οι άλλοι μας χρειάζονται.

Να συνειδητοποιήσουμε λάθη που κάνουμε επανειλημμένα και να μάθουμε πού δεν βρίσκεται η ευτυχία μας.

Να αφήσουμε προσκολλήσεις και εθισμούς που καταστρέφουν την υγεία ή την ευτυχία μας.

Να μάθουμε να παίρνουμε την ευθύνη της πραγματικότητάς μας και να κάνουμε σοφότερες επιλογές.

Να αναγκαστούμε να πάρουμε αποφάσεις που φοβόμασταν και καθυστερούσαμε.

Να βρούμε χρόνο να επανεξετάσουμε τον τρόπο ζωής και τις αξίες μας.

Να συνειδητοποιήσουμε τι είναι πραγματικά σημαντικό για μας και τι θεωρούσαμε δεδομένο.

Να αναπτύξουμε εσωτερικά συναισθήματα αξίας, ασφάλειας και πληρότητας.

Να μάθουμε να βάζουμε στις σχέσεις μας όρια με αγάπη.

Να ανακαλύψουμε χαρακτηριστικά της προσωπικότητας που χρειάζεται να αφήσουμε.

Να μάθουμε να πιστεύουμε και να εμπιστευόμαστε την εσωτερική μας καθοδήγηση.

Να επιλέγουμε να είμαστε ο εαυτός μας ακόμη και μπροστά στην απόρριψη των άλλων.

Να αφήσουμε την προσκόλλησή μας και την υπερβολική σημασία που δίνουμε στην εμφάνιση, στη γνώμη των άλλων, στο να πρέπει να είμαστε δυνατοί ή τέλειοι στα μάτια τους.

Να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε αυτό το σώμα και ο νους και να γίνουμε παρατηρητής και των δύο.

Μπορεί να υπάρχουν πολλά άλλα οφέλη για την ψυχή που περνάει δύσκολες εμπειρίες, τις οποίες σπάνια θεωρούμε θετικές εκφράσεις αγάπης από το σύμπαν. Επίσης, μπορούμε να μάθουμε όλα αυτά τα ίδια μαθήματα χωρίς αναγκαστικά να περάσουμε μέσα από τέτοιες εμπειρίες. Αυτές είναι απλά ένας πιθανός τρόπος μάθησης.

Βιώστε την αγάπη

Θυμηθείτε να βιώσετε την αγάπη σε καθετί που σας συμβαίνει. Θυμηθείτε ότι σας αγαπούν χωρίς όρους και ότι όλα όσα συμβαίνουν, ακόμη και η απώλεια ενός αγαπημένου, η οποία είναι αναμφίβολα η πιο δύσκολη ανθρώπινη εμπειρία, είναι μια πράξη αγάπης από το σύμπαν και κάτι που ίσως συμφωνήσατε και οι δύο σαν ψυχές πριν από την είσοδό σας στον φυσικό κόσμο, επειδή ταιριάζει με την αμοιβαία εξέλιξή σας. Ο αγαπημένος σας «αποφοίτησε» από το σχολείο της ζωής πριν από σας και σας περιμένει.

Εγώ και εκατομμύρια άλλοι πιστεύουμε ότι όλα αυτά είναι απόλυτα αληθινά. Αλλά, ακόμη κι αν δεν είναι αληθινά, είναι σίγουρα πολύ πιο αποτελεσματικό να κοιτάμε πώς μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε μια εμπειρία προς όφελός μας αντί να βουλιάζουμε σε συναισθήματα αυτολύπησης, πόνου, κακίας και ίσως ακόμη και θυμού προς τους άλλους ή τον Θεό, που θεωρούμε υπεύθυνους για την πραγματικότητά μας. Έχετε ελεύθερη βούληση. Είστε ελεύθεροι να κάνετε τη δική σας επιλογή για το πώς θα θέλατε να αντιλαμβάνεστε τα γεγονότα της ζωής σας: Σαν χαοτικά τυχαία γεγονότα, σαν θυμό ή αποδοκιμασία του Θεού, σαν αδικίες, σαν εκφράσεις αγάπης, ή μήπως σαν αυτά ακριβώς που έχετε δημιουργήσει και επιλέξει ως ευκαιρίες εξέλιξης;

Η ζωή σας και η κατάσταση ζωής σας

Ένας άλλος τρόπος αντιμετώπισης δυσάρεστων καταστάσεων είναι να κάνουμε τη διάκριση (που καθορίστηκε από τον Έκχαρτ Τόλλε στο βιβλίο του «Η Δύναμη του Τώρα») ανάμεσα στη ζωή μας και την κατάσταση ζωής μας. Η ζωή μας είναι η συνειδητότητα που είμαστε πίσω και πέρα από το σώμα, το νου και τις καταστάσεις ζωής μας. Η

Βιώστε την Αδιάκοπη Σύνδεσή Σας με τη Θεϊκή Αγάπη

ζωή μας είναι μόνιμη, αθάνατη και άτρωτη. Σαν ζωή, παρατηρούμε τις καταστάσεις ζωής, ευχάριστες και δυσάρεστες, που έρχονται και φεύγουν. Σαν ζωή είμαστε πάντοτε καλά, ανεξάρτητα από τις καταστάσεις ζωής μας.

Τι έχει να κάνει όλο αυτό με την εκδήλωση αυτού που θέλω;

Η διαδικασία εκδήλωσης έχει να κάνει με τη συνεργασία μας με τις δημιουργικές δυνάμεις του σύμπαντος. Αν νιώθουμε ξέχωροι, αποσυνδεδεμένοι και αποξενωμένοι ή ακόμη θυμωμένοι ή χωρίς εμπιστοσύνη προς την πηγή, είναι φανερό ότι δεν μπορούμε να δημιουργήσουμε μια θετική σχέση συν-δημιουργίας. Η πίστη, πως αυτό που θέλουμε θα εκδηλωθεί, εξαρτάται από την αντίληψη της αίσθησης ότι είμαστε ενωμένοι και αγαπημένοι με τη δημιουργική πηγή αυτού που αναζητούμε να δημιουργήσουμε. Αλλιώς, αισθήματα ξεχωριστότητας και έλλειψης εμπιστοσύνης, θα εμποδίσουν τη δημιουργική διαδικασία μας.

Άσκηση – Κάντε έναν κατάλογο των γεγονότων και καταστάσεων του παρελθόντος που ήταν δύσκολα για σας. Κατόπιν, προσπαθήστε να ανακαλύψετε τι μάθατε ή τι θα μπορούσατε να είχατε μάθει και πώς θα μπορούσατε να είχατε γίνει δυνατότεροι και σοφότεροι από αυτά. Μπορείτε να νιώσετε ευγνωμοσύνη γι' αυτά; Μπορείτε να τα βιώσετε σαν εκφράσεις αγάπης από το σύμπαν για χάρη του σκοπού της ζωής σας; Αν δυσκολεύεστε να ξεπεράσετε κάποια αρνητικά συναισθήματα σε σχέση με αυτά τα γεγονότα, προσπαθήστε να εφαρμόσετε EFT, TAT, Μέθοδο Αυτοαποπρογραμματισμού Σεντόνα, Ακούγοντας την Καρδιά ή Χο' οπονοπόνο.

Άσκηση – Έχοντας κάνει την παραπάνω άσκηση για τα γεγονότα του παρελθόντος, προσπαθήστε τώρα να εφαρμόσετε την ίδια διαδικασία και τις ίδιες ερωτήσεις σχετικά με δύσκολες καταστάσεις που συμβαίνουν τώρα στη ζωή σας.

Πληροφορίες για τον Ρομπερτ Ηλιας Νατζεμ στην σελίδα 221

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΩΝ

Δρ. Ε. Δανέζης

Επικουρος καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών

[http://www.cc.uoa.gr/fasma/E_Danezis/
edanezis@phys.uoa.gr](http://www.cc.uoa.gr/fasma/E_Danezis/edanezis@phys.uoa.gr)

Επικουρος Καθηγητής Αστροφυσικής, στο Τμήμα Φυσικής του Πανεπιστημίου Αθηνών (από το 1988). Γεννήθηκε στον Πειραιά στις 16 Οκτωβρίου του 1949. Πήρε πτυχίο Μαθηματικών από το Πανεπιστήμιο Αθηνών (1974) και Δίπλωμα Προγραμματιστή Η/Υ το 1973. Εκπόνησε την διδακτορική του διατριβή στην Αστροφυσική στο Παρίσι (Observatoire de Paris) και την παρουσίασε στο Τμήμα Φυσικής του Πανεπιστημίου Αθηνών (1983) με βαθμό άριστα.

Τα επιστημονικά του ενδιαφέροντα είναι: Φασματοσκοπική μελέτη θερμών αστέρων εκπομπής στην ορατή περιοχή του ηλεκτρομαγνητικού φάσματος και στο υπεριώδες (UV) μέσω δορυφορικών δεδομένων (IUE, HST), Φασματοσκοπική μελέτη Ενεργών Γαλαξιακών Πυρήνων (AGNs) στην ορατή και υπεριώδη φασματική περιοχή, αστρικές ατμόσφαιρες, διπλά συστήματα αστέρων και Ιστορία και Φιλοσοφία των Θετικών Επιστημών.

Έχει δημοσιεύσει περισσότερες από 150 επιστημονικές εργασίες σε διεθνή περιοδικά με κριτές και πρακτικά διεθνών συνεδρίων στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έχει εργασθεί στα Αστεροσκοπεία του Παρισιού και της Haute Provence (Γαλλία), της Τεργέστης (Ιταλία), του Konkoly (Ουγγαρία), του Βελιγραδίου (Σερβία) και του Κρουονερίου (Ελλάδα).

Έχει εκπονήσει ένα πλούσιο συγγραφικό έργο με περισσότερα από 14 βιβλία Φυσικής - Αστροφυσικής και Ιστορίας και Φιλοσοφίας των Θετικών Επιστημών (μεταξύ των οποίων: *“Τα Αστρα και οι Μύθοι τους - Εισαγωγή στην Ουρανογραφία”* (1991), *“Μετρώντας τον Αχρνο Χρόνο - Ο Χρόνος στην Αστρονομία”* (1994), *“Αστρολογία - Επιστήμη ή Θρησκεία”* (1994), *“Η Οδύσσεια των Ημερολογίων, τόμος Α: Αναζητώντας τις ρίζες της γνώσης και τόμος Β: Αστρονομία και*

Παράδοση” (1995), *“Στράμαν - Το παραμύθι του Ουρανού”* (1996), *“Το Σύμπαν που Αγάπησα - Εισαγωγή στην Αστροφυσική”* τόμοι Α και Β (1998), *“Στα Ίχνη του Ι.Χ.Θ.Υ.Σ. - Αστρονομία, Ιστορία, Φιλοσοφία”* (2000), *“Η Κοσμολογία της Νόησης - Εισαγωγή στην Κοσμολογία”* (2003), *“Ο Κύκλος του Χρόνου - Αστρονομία και Μυστηριακές Λατρείες”* (2004), *“Το Μέλλον του Παρελθόντος μας - Επιστήμη και Νέος Πολιτισμός”* (2005)), *«Στα μονοπάτια του Ήλιου-Εισαγωγή στην Ηλιακή Φυσική»* (2009).

Στο βιβλίο *“Η Κοσμολογία της Νόησης - Εισαγωγή στην Κοσμολογία”* απονεμήθηκε το βραβείο “Αρώνη” από το Πανεπιστήμιο Αθηνών (2004).

Έχει συμμετάσχει στη συγγραφή 6 Διδακτικών Πανεπιστημιακών Συγγραμμάτων, έχει κάνει την επιστημονική επιμέλεια 7 βιβλίων και 12 στατιστικές μελέτες. Ακόμη, είναι συγγραφέας 450 επιστημονικών άρθρων και περισσότερων από 350 άρθρων κοινωνικού ενδιαφέροντος στον ημερήσιο και περιοδικό τύπο. Ακαδημαϊκός υπεύθυνος δεκάδων διπλωματικών εργασιών, masters και PhD, στο Τμήμα Φυσικής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Είναι μόνιμο μέλος της επιστημονικής επιτροπής της διοργάνωσης ανά διετία του διεθνούς επιστημονικού συνεδρίου Αστροφυσικής SCSLSA.

Μέλος της επιστημονικής και συντακτικής επιτροπής πολλών Ελληνικών περιοδικών των επιστημονικών ενδιαφερόντων του.

Τα τέσσερα τελευταία χρόνια με την συνεργασία του αναπληρωτή καθηγητή Δρ Ε. Θεοδοσίου, είναι δημιουργός, παρουσιαστής και επιστημονικός υπεύθυνος της τηλεοπτικής επιστημονικής σειράς της ΕΤ3 *«Το Σύμπαν που αγάπησα»* που αριθμεί 110 ημίωρα επεισόδια.

Για την σειρά αυτή ου απονεμήθηκε το “Hellenic-American University prize” στο 1ο Διεθνές Φεστιβάλ Επιστημονικών Ταινιών.

Το 2007 του απονεμήθηκε τιμητική διάκριση της Ένωσης Ελλήνων Φυσικών για το συνολικό επιστημονικό και εκπαιδευτικό του έργο. Είναι μέλος της Διεθνούς Αστρονομικής Ένωσης (IAU), της Ευρωπαϊκής Αστρονομικής Κοινότητας (E.A.S.), Ελληνικής Αστρονομικής Εταιρίας (Hel.A.S.), της Ένωσης Ελλήνων Φυσικών, της Ελληνικής Μαθηματικής Εταιρίας, του “Συλλόγου Διατήρησης της Γλωσσικής Κληρονομιάς” και του “Συλλόγου Ιστορικών Σπουδών των Αρχαίων Ελληνικών Μαθηματικών”.

Τεό Βράτολη-Βολχάουπτ

T.Θ. 73027, 16510, Αθήνα

Τηλ.: +30 697 4197636

e-mail: metaphysicalsciences@gmail.com

Η Τεό Βράτολη-Βολχάουπτ (Ms.D.,D.D., Ph.M.), πρόεδρος του Κολλεγίου Μεταφυσικών Επιστημών, σπούδασε Θεολογία και Μεταφυσική στο Κολλέγιο Θεολογικής Μεταφυσικής του Νιου Μέξικο (ΗΠΑ), καθώς και Διοίκηση Επιχειρήσεων και Οργανισμών στην Ελλάδα (ΕΑΠ) και στο Πανεπιστήμιο Leicester της Αγγλίας. Μαθήτευσε στη σχολή του Δρα Γ. Βασιλείου, μεταφυσική φιλοσοφία και ψυχολογία και ερευνά τη Μεταφυσική για περισσότερο από 30 χρόνια, από τότε δηλαδή που έλαβε το «εσωτερικό κάλεσμα». Δίδαξε στα επιμορφωτικά προγράμματα του Λαϊκού Πανεπιστημίου της Γερμανικής Σχολής Αθηνών, *“Μεταφυσική Φιλοσοφία στην πράξη”*. Εργάστηκε για περισσότερο από 25 χρόνια στο διεθνή επιχειρησιακό τομέα και αντελήφθη από νωρίς τα μεγάλα οικονομικά, τεχνοκρατικά και επιχειρησιακά αδιέξοδα της εποχής μας, την έλλειψη ανθρωποκεντρικού προσανατολισμού των επιχειρήσεων και την παρεννοημένη χρήση του χρήματος και των φυσικών και πνευματικών πόρων και δυνάμεων του πλανήτη. Για τους λόγους αυτούς, έθεσε σαν στόχο ζωής, την αφοσίωση στην αποκατάσταση του ανθρωποκεντρικού εστιασμού στον εκπαιδευτικό-οικονομικό-επιχειρησιακό τομέα, καθώς και σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής, μέσα από την απελευθέρωση του ανθρώπου δια της Γνώσης.

Μέσα από αυτό το όραμα ιδρύθηκε το «Κολλέγιο Μεταφυσικών Επιστημών (ΚΜΕ)», μια αστική εταιρία μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, με αποστολή την υποκίνηση της συστηματικής μελέτης και εφαρμογής των Μεταφυσικών Επιστημών. Το Κολλέγιο αποτελεί μεταξύ άλλων, την παρουσία στην Ελλάδα του College of Divine Metaphysics, (Arroyo Hondo, New Mexico, U.S.A.) που από το 1918, στο πλαίσιο του New Thought Movement, μίας παγκόσμιας δραστηριοποίησης στα μεταφυσικά θέματα, ξεκίνησε στα τέλη του προπερασμένου αιώνα, ερευνά με επιστημονικό τρόπο και σοβαρότητα τα θέματα που άπτονται της Μεταφυσικής Επιστήμης.

Στόχος του Κολλεγίου είναι η υποστήριξη της έρευνας, ανταλλαγής

γνώσεων, ατομικής ενεργοποίησης και πρακτικής εφαρμογής των μεταφυσικών, ανθρωποκεντρικών αρχών σε όλους του τομείς της κοινωνικής ζωής και ει δυνατόν, η είσοδος της Μεταφυσικής Επιστήμης στα σύγχρονα συστήματα διδασκαλίας όλων των βαθμίδων στη χώρα μας, συμπεριλαμβανομένων των προγραμμάτων της δια βίου μάθησης. Ήδη το Κολλέγιο έχει δραστηριοποιηθεί από τριετίας με μαθήματα δια ζώσης και εξ αποστάσεως, καθώς επίσης σε διαλέξεις, σεμινάρια, συμπόσια, ημερίδες και παρουσία στα ΜΜΕ.

Σμάρω Κοσμάογλου

ΑΙΝΙΑΝΟΣ 6, Τ.Κ. 10434 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 210 8210 051, ΦΑΞ 210 8211 090, ΚΙΝΗΤΟ 6932 355302

WEB SITE: www.omakoeio.gr, e-mail: omakoeio@otenet.gr

ΟΜΑΚΟΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΣΧΟΛΗ ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΥ-ΓΙΟΓΚΑ-ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΥ-ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ
ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΣ & ΣΙΑΤΣΟΥ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΟΜΑΚΟΕΙΟ ΨΥΧΙΚΟΥ:
ΛΑΛΕΧΟΥ & ΚΑΛΟΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ 5, Ν. ΨΥΧΙΚΟ

Η Σμάρω Κοσμάογλου διετέλεσε μαθήτρια και συνεργάτης του Διδασκάλου Νικολάου Α. Μαργιωρή από το 1981 μέχρι το 1993. Έκτοτε ανέλαβε την Διεύθυνση του Ομακοείου και την διδασκαλία των μαθημάτων της Γιόγκα και Διαλογισμού όπως επίσης και την διδασκαλία της Εσωτερικής Φιλοσοφίας και Εσωτερικής & Εναλλακτικής Θεραπευτικής.

Εργάζεται προκειμένου την διάδοση της Εσωτερικής Αλήθειας και του πνευματικού αλλά και συγγραφικού έργου του Νικ. Α. Μαργιωρή.

Συνέγραψε το βιβλίο «Ατμοϋγροποίηση» και άλλα άρθρα σε περιοδικά που ασχολούνται με τον Εσωτερισμό.

Ελένη Κοσσυφίδου

Τηλ. 210 9828393 – 6949981860

e-mail: eleniananda@gmail.com

<http://www.om-akouein.blogspot.com>

Η Ελένη Κοσσυφίδου είναι υπεύθυνη του Ομακοείου Παλαιού Φαλήρου, εκπαιδύτρια Εναλλακτικών Θεραπειών και Δασκάλα της Γιόγκα. Αντιπρόεδρος του “Συλλόγου Γιόγκα Ελλάδας” και αντιπρόσωπος του Συλλόγου στην “Κίνηση Φιλοσοφικών Ομάδων για Ελεύθερη Πνευματική Έκφραση”. Δίδαξε σε επιμορφωτικά προγράμματα του λαϊκού πανεπιστημίου της Γερμανικής Σχολής Αθηνών Κρίγια Γιόγκα. Γνωρίζοντας τον Πνευματικό Διδάσκαλο και Μύστη, Νικόλαο Α. Μαργιωρή τον Οκτώβριο του 1978 βρήκε η ψυχή της το σκοπό και το νόημα που αναζητούσε. Μαθήτευσε στους κύκλους, της Εσωτερικής Μύησης, Εσωτερικής Φιλοσοφίας, Εσωτερικής Θεραπευτικής, Κρίγια Γιόγκα, Ράτζα Γιόγκα, Κάρμα Γιόγκα, Κουνταλίνι Γιόγκα, κ.ά. του Ομακοείου Αθηνών. Έχοντας διανύσει το μονοπάτι της εσωτερικής πραγμάτωσης επί 33 χρόνια, έχει βιώσει πως μέσα από τον προβολέα της Εσωτερικής Γνώσης αποκτά την δυνατότητα ο άνθρωπος να μετουσιώνει τις αρνητικές εμπειρίες της ζωής σε ευκαιρίες διεύρυνσης και υπέρβασης Τότε αντιλαμβάνεται ότι το κάθε τι που χρειάζεται να αντιμετωπίσει στη ζωή έχει την σημασία του και πως η ευτυχία και η δυστυχία που συναντάει δεν είναι παρά βήματα για την επίτευξη του σκοπού για τον οποίο ο άνθρωπος στάλθηκε πάνω σ' αυτή τη γη" ..

Λάζαρος Παπαγεωργίου

Ο Λάζαρος Παπαγεωργίου έχει σπουδάσει Μηχανολόγος Ηλεκτρολόγος ΕΜΠ, Οικονομολόγος και έχει MSC στην Επιχειρησιακή Έρευνα και Διοίκηση Επιχειρήσεων. Ανώτατο Στέλεχος διαφόρων Επιχειρήσεων, έχει ταξιδέψει σε όλο τον κόσμο και είναι Πρόεδρος σε ένα Φιλανθρωπικό Σωματείο με μεγάλη Δράση. Είναι παντρεμένος και έχει δύο παιδιά (τηλ 6944344450) .

Δήμητρα Μπούρα

Η Δήμητρα Μπούρα, σπούδασε Χημικός Μηχανικός στο ΕΜΠ. Στον επαγγελματική της ζωή, αρχικά εργάστηκε ως στέλεχος του Μάρκετινγκ σε εμπορικές πολυεθνικές εταιρείες. Από το 2003 εργάζεται εθελοντικά ως Συντονίστρια της Ομάδας της Ανθρωπότητας Ελλάδας (www.humanitysteam.gr) και ως υπεύθυνη για τον Τομέα Εκπαίδευσης και Εσωτερικής Εργασίας/Ανάπτυξης της Ομάδας της Ανθρωπότητας διεθνώς (Humanity's Team Worldwide Educations & Inner Work Coordinator). Είναι παρουσιάστρια Σεμιναρίων και Συντονίστρια Ομάδων Αυτογνωσίας-Προσωπικής Ανάπτυξης, που διοργανώνει η Ομάδα της Ανθρωπότητας Έχει τελειώσει το 2 ετές πρόγραμμα εκπαίδευσης Life Leadership για παρουσιαστές σεμιναρίων και συντονισμό ομάδων της Νέας Πνευματικότητας, που διεξάγει το ινστιτούτο Conversations with God στο Ασλαντ του Ορεγκον στις ΗΠΑ. Έχει επίσης εκπαιδευτεί στο individual life coaching. Ταυτόχρονα εξακολουθεί να εργάζεται σε μερική βάση ως ελεύθερος επαγγελματίας Σύμβουλος Στρατηγικού Μάρκετινγκ.

Η Ομάδα της Ανθρωπότητας είναι μια Παγκόσμια Κίνηση απλών ανθρώπων που λειτουργούν σαν ακτιβιστές του Πνεύματος. Πιστεύουμε ότι η ζωή μας μπορεί να αλλάξει με την δύναμη της Πνευματικής μας τοποθέτησης και εργαζόμαστε για την εμπέδωση της Συνειδητότητας της Ενότητας. Τα Προγράμματά της περιλαμβάνουν Ομάδες Μελέτης και Συζήτησης, Σεμινάρια, Ομιλίες, Ομάδες Εργασίας, Ομαδικό Διαλογισμό και άλλες δράσεις Πνευματικού Ακτιβισμού. Η Ομάδα της Ανθρωπότητας δημιουργήθηκε το 2003 και έχει ενεργές ομάδες σε περισσότερες από 35 χώρες στις 5 ηπείρους.

Πληροφορίες στα www.humanitysteam.gr <<http://www.humanitysteam.gr>> και www.humanitysteam.org

Ασπασία Παπαδομιχελάκη

Η Ασπασία Παπαδομιχελάκη είναι υπεύθυνη του Θεοσοφικού Κινήματος – Αθήνα ULT. Κύρια δραστηριότητα στη ζωή της ήταν και είναι η διάδοση της εσωτερικής διδασκαλίας όπως παρουσιάστηκε από τη σύγχρονη Θεοσοφία.

Είναι συγγραφέας, αρθρογράφος, και μετέχει με διαλέξεις, συζητήσεις και ομάδες μελέτης στην ενημέρωση του κόσμου για τα πνευματικά θέματα της ζωής.

Τα βιβλία της είναι:

Βασικές Αρχές της Μεταφυσικής

Πορεία προς τη Συνειδητότητα

Η Προσευχή

Μια Επιτομή της Μυστικής Διδασκαλίας (εργασία)

Ιστοσελίδες: <http://www.blavatsky.gr>

<http://www.ultathens.gr>

email:aspasia@theosophy.gr

τηλ. 6973 318487

Γαβριήλ Σιμονέτος

Ο Γαβριήλ Σιμονέτος είναι καθηγητής Οφθαλμολογίας. Σπούδασε ιατρική στην Αθήνα και μετεκπαιδεύτηκε στην Αγγλία και τις ΗΠΑ. Δίδαξε στο Πανεπιστήμιο του Δελχί και συμμετείχε σε ιατρικές αποστολές σε απομακρυσμένες περιοχές των Ινδιών όπου έκανε χιλιάδες χειρουργεία γλαυκώματος.

Επί 55 χρόνια ασχολήθηκε με το μυστικισμό. Ταξίδεψε σε όλο τον κόσμο αναζητώντας πνευματική Γνώση και κατέληξε στην Ινδία, την οποία έχει επισκεφθεί περισσότερες από 90 φορές και εκεί ήρθε σε επαφή με πολλούς πνευματικούς δασκάλους και μύστες. Έχει γράψει περισσότερες από 120 ιατρικές εργασίες καθώς και βιβλία και άρθρα με μυστικιστικά θέματα.

Έχει μεταφράσει πολλά βιβλία εσωτερισμού και έχει φωτοτυπήσει σπάνια βιβλία με τις διδασκαλίες παλαιών μυστών, από τη τεράστια και μοναδική βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου του Δελχί. Από το 1981 είναι υπεύθυνος στην Ελλάδα του μη κερδοσκοπικού συλλόγου «Επιστήμη της Πνευματικότητας» που έχει 2.500 κέντρα σε όλο τον κόσμο και πνευματικό προϊστάμενο τον πνευματικό Διδάσκαλο Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ.

Η «Επιστήμη της Πνευματικότητας» είναι μία διεθνής Αποστολή ταγμένη στην πνευματικότητα, την ειρήνη και την προσφορά στην ανθρωπότητα.

Για επικοινωνία:

210 6820796 / 6932 233989 / fax 210 6822001
www.sos-athens.gr / www.sos.org / www.sangat.org

Ρόμπερτ Ηλίας Νατζεμ

Ο Ρόμπερτ Ηλίας Νατζέμ είναι συγγραφέας 29 βιβλίων. Πάνω από 130,000 από τα βιβλία του βρίσκονται στα σπίτια Ελλήνων αναγνώστων, επειδή πραγματικά βελτιώνουν την ζωή του αναγνώστη, με απλά λόγια, κατανοητά σε όλους.

Είναι ιδρυτής του Πνευματικού Κέντρου «ΑΡΜΟΝΙΚΗ ΖΩΗ» στο Χαλάνδρι. Έχει κάνει πληθώρα σεμιναρίων και ομιλιών με πνευματικό περιεχόμενο, που βρίσκονται σε περίπου 500 CD και DVD ευρείας κυκλοφορίας.

Είναι δημιουργός του γνωστού 6ετους ΣΕΜΙΝΑΡΙΟΥ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ καθώς και άλλων 50 σεμιναρίων μικρότερης διάρκειας, στα οποία συνθέτει αρχαίες πνευματικές αλήθειες και διδασκαλίες με σύγχρονες γνώσεις και τεχνικές, δημιουργώντας πρωτότυπα βιωματικά σεμινάρια, μέσω των οποίων μπορεί κάθε άνθρωπος να απελευθερωθεί από ψευδαισθήσεις, πεποιθήσεις, προγραμματισμούς, συναισθήματα και προκαταλήψεις, που εμποδίζουν την ευτυχία, την ελευθερία, την ηρεμία, την αγάπη και την σύνδεση του με τους άλλους ανθρώπους. Οι διδασκαλίες του είναι βαθιές και ουσιαστικές, αλλά εύκολα κατανοητές από τον καθένα.

Είναι Αμερικανός στην καταγωγή, αλλά ζει στην Ελλάδα μόνιμα από το έτος 1976. Έχει σπουδάσει χημικός μηχανικός στην Αμερική και έχει εργαστεί σε διεθνή εταιρία για 2 χρόνια. Παραιτήθηκε από τη θέση του για να αναζητήσει έναν πιο ταιριαστό με τις ιδέες και την προσωπικότητα του τρόπο ζωής, αναζητώντας ένα ιδιαίτερο γι' αυτόν νόημα στη ζωή του.

Για αρκετά χρόνια ερευνήσε μια μεγάλη ποικιλία τεχνικών, συστημάτων και πηγών γνώσης. Σαν αποτέλεσμα αυτής της έρευνας, κατέληξε να επιλέξει έναν τρόπο ζωής που κεντρικό του άξονα είναι η αφοσίωση και η υπηρεσία προς την κοινωνία, μέσα από την συγγραφή βιβλίων με πνευματικό περιεχόμενο, τη διδασκαλία και την οργάνωση σεμιναρίων αυτογνωσίας, προσωπικής αυτοβελτίωσης και πνευματικής εξέλιξης.

Με τα ιδανικά και τον χαρακτήρα παραμένει, παρά την δημοσιότητά του, ένας απλός άνθρωπος, που είναι πρόθυμος να βοηθήσει με κάθε τρόπο τους ανθρώπους γύρω του, όταν του το ζητούν.

Βιβλία του Ρομπερτ Στα Ελληνικά είναι:

1. ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
2. ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ
3. ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
4. ΣΑΡΑΜ - Οι Περιπέτειες μιας Ψυχής -
5. ΟΡΑΜΑ ΖΩΗΣ
6. ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ
7. ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ & ΟΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ
8. ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΡΜΟΝΙΑ – Α.Α. τόμος 1 (Ομαδική Συνεργασία)
9. Η ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΛΟΓΗ
10. ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ – Α.Α. τ. 2 (Ομαδική Συνεργασία)
11. ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΖΩΗΣ
12. ΓΙΟΓΚΑ ΓΙΑ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑ
13. Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΝΑ ΕΙΣΑΙ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΣΟΥ
14. ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΝΤΑΣ ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΕΠΟΧΕΣ ΑΑ. Τ 3
15. 25 ΤΡΟΠΟΙ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΔΑΝΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ
16. ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ, ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΡΙΣΗ (Ομαδική Συνεργασία)
17. ΕΠΙΓΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ
18. ΑΥΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ
19. ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ
20. Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΥ
21. ΕΜΕΙΣ & ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΑΣ
22. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
23. Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
24. ΘΑΥΜΑΤΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΓΝΩΣΗΣ
25. ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ
26. ΜΑΣΑΖ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
27. ΑΣ ΚΟΥΒΕΝΤΙΑΣΟΥΜΕ
28. ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΣΑΤΥΑ ΣΑΪ ΜΠΑΜΠΑ
29. ΔΙΑΤΡΟΦΗ για ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΙΑ

Για λεπτομέρειες για τα βιβλία, CD, DVD και δωρεάν ομιλίες στο internet, δείτε τις ιστοσελίδες www.HolisticHarmony.com και www.HolisticHarmony.com/greek_armoniki@HolisticHarmony.com

ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΚΑΛΑ

Θεός και Άνθρωπος

Το βιβλίο «Θεός και Άνθρωπος» περιλαμβάνει μια σειρά από άρθρα γραμμένα από μερικούς εκπροσώπους της «Κίνησης Μεταφυσικών και Φιλοσοφικών Ομάδων για Ελεύθερη Πνευματική Έκφραση».

Στην παρούσα συνεργασία συμμετέχει και ο διακεκριμένος αστροφυσικός Μάνος Δανέζης.

Τα θέματα που αναπτύσσονται είναι τα εξής:
Τι είναι ο Θεός, ο άνθρωπος και η μεταξύ τους σχέση;

Για ποιό λόγο είμαστε εδώ;

Ποιός είναι ο σκοπός της ζωής μας;

Πώς να δημιουργήσουμε
αρμονία, αγάπη και ευτυχία στη γη;

Οι Αρθρογράφοι που συμμετέχουν είναι:

Βράτολη-Βολχόουκ Τεό - Κολλέγιο Μεταφυσικών Επιστημών
Κοσμάουλου Σμάρι - Ομάκιο
Κοσσυφίδου Ελένη - Σύλλογος Γιόγκα Ελλάδος
Μπούρα Δήμητρα - Ομάδα της Ανθρωπότητας
Νατζέμ Ρομπερτ Ηλίας - Αρμονική Ζωή
Παπαγεωργίου Αάζαρος - Άρτος και Δράση
Παπαδομιχαλάκη Ασπασία - Θεοσοφικό Κίνημα
Σιμονέτος Γαβριήλ - Επιστήμη της Πνευματικότητας
και ο Καθηγητής Αστροφυσικής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, Μάνος Δανέζης

Το βιβλίο αυτό είναι προσφορά όλων μας
και πιηάζει από την επιθυμία
να μοιραστούμε αυτές τις σημαντικές
και χρήσιμες εσωτερικές ιδέες με
όσο το δυνατό περισσότερους αναγνώστες.

Με αγάπη από όλους μας

